FOLKEBIBLIOTEKET
228
KVITSØY

FOR NORGES FRIHET OG SELVSTENDIGHET

Vidkun Quisling

FOR NORGES FRIHET OG SELVSTENDIGHET

Artikler og taler

9. april 1940 — 23. juni 1941

AV

VIDKUN QUISLING

FOLKEBIBLIOTEKET
KVITSØY

I KOMMISJON HOS
GUNNAR STENERSENS FORLAG
OSLO 1941

UTGIVER:

NS Presse- og Propagandaavdeling, Oslo.

(Ansvarlig redaksjon H. N. Østbye).

J. Chr. Gundersen, Boktrykkeri.

INNHOLD

Side

Det som skjedde 9. april.
Quislings tale i kringkastingen 24. juni 1940. 9

Et nytt Norge kaller.
Partipolitikkens tidehverv er slutt.
Quislings tale i kringkastingen 26. sept. 1940. 29

Nyttårstale 1941.
Quislings tale i kringkastingen 31. des. 1940. 47

Quislings opfordring til alle nasjonalsinnede nordmenn om å gå inn i Regimentet Nordland.
12. januar 1941 59

Quislings appell til Hirden om å være med i kampen for Europa 61

Norsk ungdom — tysk ungdom.
Quislings tale i Colosseum 1. februar 1941 ... 65

Nasjonalt forfall og nasjonal gjenreisning.
Quislings tale i Colosseum 12. mars 1941 ... 73

Kampen mellem arier og jødemakt.
Quislings tale i Frankfurt a.M. 28. mars 1941 103

8. april 1941.
Quislings tale i Colosseum 121

Fornyelsestanker i det norske folk.
Artikkel i «Deutsche Zeitung» 20. mai 1941 .. 145

Fenrisulven og Midgarsormen er sluppet løs.
Jonsoktale 23. juni 1941 153

Det som skjedde 9. april.

Quislings tale i kringkastingen 24. juni 1940.

Det var de rømte statsmakter som bragte Norge i et erobret lands ydmyge og maktesløse stilling efter 9. april.

Istedenfor de disiplinerte tyske soldater kunde Norge blitt besatt av de engelske soldathorder og de farvede leietropper.

Efter 1905 blev Norge et engelsk lydrike.

Det partipolitiske system *måtte* føre til en katastrofe.

De politiske ledere forrådte først arbeiderbevegelsen og derefter sitt land.

Det var Nygaardsvoldregjeringen — ikke jeg — som bragte tyskerne inn i landet.

England handlet MOT folkeretten. Tyskland fulgte folkerettens bestemmelser 9. april.

NS kjemper for Norges enhet og selvstendighet.

FOLKEBIBLIOTEKET
*
221
KVITSØY

Når jeg idag har anledning til å tale i Kringkastingen til det norske folk, så skyldes dette i første rekke forholdenes utvikling.

Utviklingen siden 9. april har tilfulle gitt mig og vår bevegelse rett i vår daværende handlemåte, likesom 9. april ga oss rett i det som vi tidligere i årevis har fremholdt.

Man har anklaget mig og Nasjonal Samling for den største forbrytelse som det gis for en nasjonalt tenkende nordmann, nemlig for å ha begått forræderi mot Norge. Hvor alvorlig en slik anklage er, behøver jeg ikke å diskutere her. Men vel holder jeg det for nødvendig idag, da tingene er kommet på avstand, å forklare min handlemåte dengang. Selv om beskyldningene i og for sig ligger så langt utenfor mine begreper at de personlig ikke virker på mig.

Hvad er landsforræderi?

Å prisgi sitt fedrelands interesser til gunst for en fremmed makt.

Hvad har Nasjonal Samling og jeg villet, og gjort i de kritiske dager omkring 9. april?

*

Da den 9. april alt var kaos og virvar, trådte vi i Nasjonal Samling i bresjen for å vareta det norske folks interesser overfor de tyske myndigheter og for å hindre den forbrytelse som de rømte statsmakter hadde satt i scene. Det gjaldt å redde hvad reddes kunde, å gjenoprette fred og orden og undgå at landet blev kjørt videre ut i en militært og politisk håpløs og tragisk situasjon, hvori også Norges frihet og selvstendighet vilde gå tapt.

Er det landsforræderi?

Jeg vilde hevde Norges nøitralitet og skåne det for å bli krigsskueplass for kjempende stormakter.

Jeg vilde hindre at norske byer og bygder blev lagt i grus og aske av de stridende makters bombardement.

Jeg vilde hindre at hundrer og tusener av unge nordmenn hensiktsløst skulde ofre sitt blod, at Norges materielle verdier blev ødelagt eller bragt ut av landet.

Er det landsforræderi?

Ved å ta mobiliseringsordren tilbake og ved våre andre tiltak blev reddet tusener av nordmenns liv, og eiendom for hundretalls av millioner.

Jeg vilde hindre at Norge blev splittet og opdelt.

Er det landsforræderi?

Jeg vilde hindre at norske soldater blev ofret som kanonføde på fremmede makters krigsskueplasser i fremmede makters leietjeneste.

Er det landsforræderi?

Enhver ærlig nordmann må ved å prøve disse spørsmål medgi *at jeg har villet det beste for vårt folk.*

Nasjonal Samling hadde ikke bare rett, men også plikt til å etablere sig som regjering og til å handle slik.

Lovlig rett og plikt, fordi landet var uten sentral regjeringsmakt, og Nasjonal Samling var den eneste legale politiske organisasjon som var igjen.

Moralsk, fordi i de skjebnetimer som de vårt land den gang gjennemlevet, var det enhver nordmanns plikt og dermed rett til å gjøre hvad han kunde for å redde landet ut av den desperate situasjon som partipolitikerne hadde ført vårt land op i.

Men det som *vi* vilde forhindre, det har våre indrepolitiske fiender fullbragt ved sin handling, og Norge er ved statsmaktenes fortsatte ukloke og forræderske politikk bragt *i et erobret lands ydmygende og maktløse stilling*, en situasjon hvis tragiske følger bare mildnes ved tyskernes overbærenhet og vennskapsfølelse for det norske folk og de tyske troppers disiplinerte optreden.

Når den nasjonale regjering trådte tilbake, så var det fordi man trodde at representantene for det gamle system lettere vilde kunne bevege konge og regjering til å stanse den nytteløse ofring av menneskeliv og verdier. *Vi* trodde det ikke, men vi vilde ikke stille oss i veien for den minste mulighet til å få en rask slutt på den håpløse kamp.

Men fra de nye norske myndigheter kom ikke en eneste opfordring om å stanse krigen, og istedetfor å bøie sig for kjensgjerningene og i Norges interesse opgi den nytteløse motstand, *sluttet kongen og Nygaardsvoldregjeringen åpen militærallianse med vestmaktene* og trakk engelske, franske og polske tropper inn i landet med det resultat at bygd efter bygd, by efter by er blitt krigs-

skueplass og krigsherjet. Sprengte broer, havarerte bilkolonner, brente gårder, nedslaktede besetninger og brandherjede byer markerte regjeringens flukt.

*

7. juni blev forræderiet fullbyrdet, og kongehuset og regjeringen flyktet umiddelbart efter til sine herrer i London for utenfor landets grenser å fortsette kampen for det *de* kaller Norges frihet og rett, men som ikke er annet enn kamp for England og deres eget korrupte og fallerte system.

Natten mellem 14. og 15. juni bombarderte de endog Bergen.

Slik ender også i Norge det falske demokrati i blod og søle.

Hadde partipolitikernes politikk helt lykkes, vilde resultatet vært enda mer ulykkelig. De engelske soldathorder, hvis bedrifter vi hadde en prøve på i Gudbrandsdalen, vilde med polakker og farvede tropper besatt hele landet vårt, for efter en blodig krig og uhyre ødeleggelser allikevel til slutt å bli kastet ut igjen av tyskerne, og Norge liggende tilbake som et hærtatt og herjet land, fullstendig prisgitt seierherren.

At denne landsforræderske og fordervelige politikk ikke lyktes, er iallfall for en vesentlig del Nasjonal Samlings fortjeneste. Og hadde vår linje helt kunnet gjennemføres, vilde vi ikke oplevet alt det politiske og militære tull og tøv. Norge vilde idag stått med sin nøitralitet gjenoprettet og sitt forsvar styrket og utbygget, rede til med samlet kraft å ta fatt på sin nasjonale nyreisning.

Helt fra vår bevegelses begynnelse, *i snart ti år*, har vi i Nasjonal Samling kjempet mot det partipolitikernes forræderi som nu er fullbyrdet. Det norske folk har fått dyrt betale at det ikke hørte på oss og i et bestemmende antall sluttet sig til vår kamp mot de partipolitiske landsforrædere og deres system. Det vil komme nordmennene enda dyrere å stå, om de ikke nu vil låne oss sitt øre.

Saken er den, mine landsmenn, at da vi i 1905 hadde avkastet det svenske lydrike-forhold og mente å ha fullført frihetsverket og fullgodt blitt et fritt og selvstendig rike, da gled vi efterhvert inn i et for våre nasjonale eksistens langt farligere fremmed avhengighetsforhold. På tross av alle frihetsfraser blev Norge i virkeligheten et *engelsk lydrike og en provins i det britisk jødiske kapitalistiske verdenssystem*. I intet annet land har de anglomane plutokrater hatt større makt enn i Norge. De «demokratiske» partier var bare redskaper for dem. De besatt den politiske og økonomiske makt, og ved systematisk påvirkning gjennem årrekker innviklet de vårt folk helt i den britisk-jødiske kapitals nett, ja, lammet nordmennenes evne til å tenke og handle norsk og nasjonalt. Den engelske syken.

Utad blev Norge langsomt men sikkert trukket inn i de engelsk-jødiske farvann. Innad blev det splittet og opløst i pengetenkning, i liberalisme og marxisme, i partipolitikk og klassekamp.

Hele denne parlamentariske og plutokratiske trafikk var i sitt vesen et eneste stort forræderi mot det norske

folk. Hvis det ikke blev stoppet i tide, måtte det med en naturlovs nødvendighet føre til den katastrofe som kom.

Norge hadde 5 år til å ordne sitt forsvar på, efterat det fra 1934 av burde være helt klart for alle, hvor den almindelige utvikling i Europa bar hen. Men som vi vet, lot partipolitikerne vårt forsømte forsvar bare ytterligere forfalle. Intet blev gjort uten i siste liten enkelte forfjamsede og samtidig kostbare og helt utilstrekkelige panikkforanstaltninger.

Partipolitikerne holdt en regjering hvis forsvarspolitikk dens egen forsvarsminister, en ridder av det brukne gevær, hadde karakterisert således på Arbeiderpartiets landsmøte i 1930: «Det har alltid vært enighet innen vårt parti om å gjøre den borgerlige hær ubrukbar.»

Og vår bestemmende partipolitiker, tungen på den parlamentariske vektskål og lederen av *den bekjente «forutseende utenriksledelse»*, Venstres fører, herr *Mowinckel*, er også den som bærer hovedansvaret for vårt forsvars ødeleggelse. Uten enhver begripelse av militære ting og utenrikspolitiske realiteter førte han allikevel det store og avgjørende ord i alle forsvarsspørsmål. Han motsatte sig f. eks. en av mig i Stortinget foreslått bevilgning på kr. 50 000 til gassmasker med den begrunnelse at han ikke kunde være med på en slik inhuman krigsførsel. Han uttalte også umiddelbart før krigen at han ikke «trodde» på at åpne byer vilde bli bombardert fra luften. Følgelig var det overflødig for norske byer å forberede sig mot luftangrep. Hans egen hjemby, det bombarderte *Bergen* og hans egne lagerhus, ligger nu som et brennende bevis på hans landsforræderske lettsindighet, men herr Mowinckel selv har bragt sig i sikkerhet i utlandet.

Da krigen kom, var *Norge helt uforberedt* materielt og moralsk, militært og på den indre front. Under verdenskrigen 1914—1918 hadde vi en hær på omkring 200 000 mann, forholdsvis veløvet og moderne utrustet. Nu hadde vi en krigsopsetning på 50 000 mann, dårlig øvet og middelmådig utstyrt. For ikke å tale om flåten og luftforsvaret, som begge var helt ute av stand til å fylle sin opgave.

Når de ansvarlige borgerlige og marxistiske partiledere stelte det slik med landets forsvar, skulde man tro at de hadde satt alt inn på å holde vårt land utenfor enhver krig.

Men hvad så vi? Nøiaktig det motsatte.

Det var ikke noen tilfeldighet at vårt land 9. april blev kastet inn i krigen mot Tyskland. Det var ikke utslag av plutselig utbrytende vanvidd hos våre statsmakter. Det var resultatet av en *årelang* folkeforrædersk politikk, hvis uundgåelige konsekvens var krig og katastrofe.

Det norske folk ønsket nøytralitet. Men partipolitikerne trakk landet inn i den ene krigsblokk.

De bandt landet til folkeforbundspaktens forpliktelser med økonomiske og militære sanksjoner. Selv efter at det fra 1934 blev åpenbart at Folkeforbundet var en ensidig stormaktsallianse mot Tyskland, blev intet effektivt gjort av de ansvarlige partipolitikerne for å gjenoprette Norges nøitralitet, fordi de vilde stå på Englands side.

Folket vilde nøitralitet og fred. Og Nasjonal Samling krevet det. En ærlig og sterk nøitralitet som kunde sikre freden.

Hvorledes kjempet vi ikke i Nasjonal Samling alle disse år i hundrevis av artikler og på hundrevis av møter for gjenoprettelsen av Norges nøitralitet og for reisning av forsvaret. Vi gjorde inntrengende henstillinger til Stortinget. Vi organiserte en egen aksjon under slagordet «*Norge nøitralt*» og en annen med løsenet «*Forsvar og Fred*».

Vi forutså klart det som måtte komme og søkte med alle våre krefter å avbøte ulykken for landet vårt. Således skrev jeg i mars 1938 i «Fritt Folk»:

> «Den européiske situasjon tilspisses. Muligheten for en fredelig løsning blir mindre for hver dag som går.
>
> Samtidig engasjeres vårt eget land sterkere og sterkere i den ene stormaktsfront.
>
> Vår eneste redning er å *bevde vår nøitralitet.* Det kan bare skje ved:
>
> 1. å øieblikkelig opsi Folkeforbundspakten og gjenoprette nøitraliteten.
> 2. å bygge op et effektivt forsvar under sakkyndig ledelse.
> 3. å skape en folkeopinion sterk nok til å kaste det nuværende vanstyret og erstatte det med en nasjonal regjering uavhengig av partiene. Skal Norge ikke drives inn i krig og kaos, må krigspolitikerne stoppes.»

Vi innså også at Norges nøitralitet, selv støttet til et sterkt forsvar, ikke alene kunde garantere landets fred. Hvis det blev krig mellem England og Tyskland, løp Norge stor risiko for å bli trukket med. Derfor arbeidet vi for *en forsoning mellem England og Tyskland* og

for et stornordisk fredssamband mellem disse våre to store frendefolk med de skandinaviske stater som tredjemenn. Vi dannet en egen organisasjon med dette formål.

Den 11. oktober ifjor rettet jeg en siste appell til statsminister Chamberlain om å komme til fred og forsoning med Tyskland.

Er det en slik positiv fredspolitikk de kaller landsforræderi?

Nei, landsforræderne er å finne i de partipolitiske klikker som sammen med sine internasjonale medsammensvorne systematisk efter evne forgiftet forholdet mellem Tyskland og England og mellem Norge og Tyskland. De ga de internasjonale krigshissere bred plass i sin presse og arbeidet direkte og indirekte for Norges deltagelse i denne jødenes hevnkrig mot Tyskland. Det er landsforræderi. Samtidig som *Hambro*, *Koht* og *Mowinckel* og andre mer eller mindre ansvarlige utenrikspolitiske ledere og deres aviser førte det norske folk bak lyset ved å fortelle det den løgn at Folkeforbundet hadde anerkjent Norges nøitralitet.

Det er slikt som er landsforræderi.

Den regjering som nu har søkt ly hos de engelske lorder i storfinansens høiborg London, er forunderlig nok utgått av et norsk *arbeiderparti*. Dette partis ledere med Nygaardsvold og Tranmæl-klikken i spissen har gått fra forræderi til forræderi.

Det første grove forræderi var at de førte marxismen og klassehatets evangelium inn i arbeiderbevegelsen.

De fortalte de norske arbeidere

at veien til sosialismen gikk gjennem en internasjonal proletarrepublikk,

at «Ja vi elsker dette landet» ikke var *deres* fedrelandssang,
at det norske flagg ikke var *deres* flagg,
at Norge ikke var *deres* fedreland.

De innbilte de norske arbeiderne at forsvaret var et våben — ikke til å forsvare vår selvstendighet — men et borgerlig klasseforsvar.

Efterhånden gled de over i ren levebrødspolitikk.

De forrådte blankt arbeiderbevegelsen og arbeiderne og de idealer de oprinnelig var gått inn for, og de havnet i det gamle kapitalistiske system som de en hel menneskealder hadde agitert imot. Fra å være Moskva-agenter blev Tranmæl-Nygaardsvold-klikken *Englands lakeier.*

Allerede i begynnelsen av 1938 deltok *Martin Tranmæl,* regjeringspartiets fremste leder, i en internasjonal kongress i Paris, hvor blev drøftet *frontdannelsen mot Tyskland.*

Efterpå holdtes et stort demonstrasjonsmøte i Oslo, hvor Tranmæl talte om Nygaardsvold-regjeringens forsvarsbevilgninger som et ledd i den internasjonale kamp mot «fascismen», d. v. s. mot Tyskland og Italia, en kamp som Norge ikke kunde stå utenfor, uttalte Tranmæl.

Ifjor høst, 14.—15. november var regjeringspartiet representert på et nytt krigsmøte i London.

På den annen side hadde vi de borgerlige partier, som alle har vært på *defensiven* i de siste 10 år, undtatt når det gjaldt sammen med marxistene og med alle midler å nedkjempe Nasjonal Samling og forgifte nordmenns sinn mot det nye Tyskland.

De tillot at hele samfundet blev undergravet moralsk, politisk og rettslig.

De holdt inntil den bitre slutt ved makten en inter-

nasjonal jødeagent som sin og statens første mann, Høires fører, herr *Hambro*, alias Hamburger, alias Rensburger, alias Levy. De holdt i de siste fem år ved makten Nygaardsvolds klassekampregjering, hvorav flere medlemmer har vært agenter for en fremmed stat.

De borgerlige partiers fremste ledere *Hambro* og *Mowinckel* var de førende i den landsforræderske folkeforbundspolitikk som gjorde vårt nedrustede land til part i stormaktsblokken mot Tyskland.

De tillot ikke bare at forsvaret blev ødelagt, men de var også med på den uansvarlige lettsindighet i vår utenrikspolitikk. I hver eneste konflikt i Europa de siste år har Norge tatt del. Partipolitikerne vanskeliggjorde i tur og orden vårt forhold til Italia ved sin sanksjonspolitikk, overfor Sovjet-Russland i Trotsky-saken, overfor Spania i dets frihetskamp, og den hele tid har de på uttallige måter fornærmet og sjikanert det nye Tyskland og dets Fører.

9. april 1941 ga de Nygaardsvold-regjeringen fullmakt til krigen mot Tyskland. Alle partipolitiske partier er således medskyldige i det store forræderi mot det norske folk.

For de borgerlige og marxististiske makthavere gjaldt det ikke først og fremst fedrelandet, men å berge sitt eget system og sine egne stillinger.

Forutsetningen for det var at Tyskland tapte krigen, og at Norge heller ikke kom inn i krigen på Tysklands side, men på den «riktige» siden, på Englands side.

Folkets overveldende flertall og folkets livsinteresser krevet ubetinget nøitralitet. Men partipolitikerne og

våre statsmakter bedrog og gjorde nøitraliteten til en maske, bak hvilken de forberedte Norges deltagelse i den «riktige» krigsfront.

Det var Nygaardsvold-regjeringen — ikke jeg — som bragte tyskerne inn i landet.

I regjeringskonferanse 2. mars i år uttalte utenriksminister Koht (efter statsråd Hjelmtveits referat) at om England brøt vår nøitralitet «*måtte vi nøie oss med å protestere. Vi måtte ikke stelle oss slik at vi kommer inn i krigen på feil side*», sa Koht.

Det er all grunn til å tro at dette landsforræderstandpunkt blev inntatt i samforstand med vestmaktene. Iallfall var vestmaktene bekjent med det. Og *da England brøt Norges nøitralitet*, forholdt da også våre statsmakter sig overensstemmende med det.

Da englenderne 16. februar iår brutalt trengte inn på norsk territorium i Jøssingfjord og entret «Altmark», forsvarte Koht og regjeringen ikke vår nøitralitet, men forholdt sig passive. Det blev ikke skutt på det engelske krigsskib. Dette var ensidig partitagen for England og folkerettsbrudd, forræderi mot vårt land.

Da englenderne 7. og 8. april sperret de norske farvann med minefelter, forsvarte regjeringen igjen ikke Norges nøitralitet annet enn med papirprotester. Dette var igjen forræderi, og de tvang derved Tyskland til aksjon. Det er dem og ikke mig, som bragte tyskerne inn i landet.

Norge har alltid kjempet for respekt for folkeretten. Men *nu brøt våre statsmakter åpent folkerettens klare bestemmelser* som bød Norge å sette sine stridskrefter inn

mot Englands nøitralitetsbrudd. Samtidig ga folkeretten Tyskland full rett til å gripe inn i Norge mot de engelske invasjonsplaner. Men mot folkeretten og mot Norges interesser kastet våre statsmakter 9. april landet i krig mot Tyskland.

De spilte under dekke med de engelske angriperne, hvis planer de kjente, og de erklærte krig mot tyskerne som kom som venner med folkerettens rett for å forsvare vår nøitralitet, og som tidligere gjentatte ganger hadde advart regjeringen mot følgene av Englands nøitralitetsbrudd.

På grunn av Norges geografiske beskaffenhet og strategiske beliggenhet er det alltid *lettere å forsvare vårt land mot en sjømakt* som England, enn mot en stor land- og luftmakt som ligger like op til landet vårt. Hvor mange ganger har jeg ikke på forhånd gjort opmerksom på disse selvinnlysende militære kjensgjerninger? Men forgjeves.

Ved «Altmark»-affæren og den engelske mineaffæren, mente Nygaardsvold og Koht at de ikke kunde foreta noe positivt mot det. Men da Englands angrep på Norge i april straks blev besvart ved Tysklands våkenhet og hurtighet, så nøiet de samme herrer sig ikke med papirprotester mot Tyskland, men kalte det norske folk til våben for å begynne en kamp, hvis nytteløshet måtte være klar for alle. *Der ligger den direkte årsak til vårt folks ulykke* og til all elendighet og lidelse som er bragt inn over Norge. På den ene side hvor en aktiv motstand var mulig, papirprotester. På den annen side, hvor enhver motstand fra Norge var håpløs, mobilisering og krigserklæring. Hvis Norge vilde bevare en streng nøitralitet, så måtte dets ansvarlige menn svare til begge sider i samme tone og med samme midler. Det er ikke skjedd.

Da jeg i klar erkjennelse av situasjonen vilde forhindre den ulykken som måtte følge av en slik politisk og militær optreden, blev jeg stemplet for landsforræderi. Det er et paradoks. Hvem har bragt denne ulykken over Norge? *Hvem er ansvarlig for den politikk som førte til 9. april?* Er det Nygaardsvold eller jeg? Er det Koht eller jeg?

Først ødelegge Norges forsvar og kompromittere dets nøitralitet og siden styrte landet ut i håpløs krig mot den største krigsmakt som verden har sett, for England og for sitt eget korrupte partisystem *mot* landets livsinteresser.

Det er landsforræderi i høieste potens.

Selv bragte de sig i sikkerhet.

De flyktet og overlot folket til sin skjebne.

Da den første store etappe i krigen i Norge var slutt den 2. mai, da englenderne som var ansvarlig for den européiske krig, istedetfor virkelig å hjelpe Norge, lot landet i stikken i feig flukt, også da var de norske regjeringsherrer som satt langt nok utenfor skuddlinjen, dristige nok til *ikke* å slutte noen fred.

De røvet vårt gull, de stjal vår handelsflåte og overleverte disse nasjonal-verdier til en fremmed makt. Det er i ordets sanneste betydning landsforræderi.

Så førte de fra Nord-Norge kampen videre, en kamp som helt fra begynnelsen av var håpløs, med fare forat vårt fedreland skulde bli delt i Syd- og Midtre-Norge på den ene side og Nord-Norge på den annen. *Det er det landsforræderi som også vår straffelov direkte omtaler og setter livsstraff for.*

Ikke noen gang i Norges historie var faren så stor for at vårt fedrelands integritet skulde krenkes, for at

Nord-Norge skulde gå tapt for alltid, som i denne siste tid, ved Nygaardsvolds og Kohts handlinger.

Da så på grunn av de militære nederlag i vesten, hele affæren ikke lenger passet i engelskmennenes kram, *så pakket engelskmennene sine saker sammen* uten hensyn til Norges skjebne, og lot igjen nordmennene i stikken. Men herrene Nygaardsvold og Koht, kongen og kronprinsen kom fremdeles ikke til fornuft. De flyktet til London og satte dermed toppen på sin ansvarsløse og feige handlemåte.

Og så nordmenn, gjør dere det klart dette skammelige som aldri før er forekommet i vår historie: de tok norske tropper med sig for å bruke dem som kanonføde for Englands interesser. Det er den største skam og skjensel som noensinne er overgått det norske folk, det største svik i vår historie. De selger norske soldater og stempler dem som er blitt tilbake som landsforrædere. *Efter forbrytermetoden «stopp tyven»* kaller de *oss* for landsforrædere og rømmer selv unda. Hvis de ennu eier skamfølelse, da vil de skamme sig.

Jeg tror at det gir sig klart og utvetydig hvem som har forrådt Norge og hvem som selv har tapt retten til å tale i Norges navn.

*

Vi i Nasjonal Samling har i årevis advart mot denne katastrofe-politikk som nu begynner å bli åpenbar for alle. Vi har bekjempet den med all kraft på tross av at vi den hele tid er møtt med en syndflod av løgn og bakvaskelser og med midler hvis sjofelhet er uten sidestykke i Norges politiske historie. *Det er det motsatte av landsforræderi.* De fleste her i landet synes vel nu at

kongens og regjeringens fortsatte kamp fra London er vanvidd og forbrytelse. Andre hevder, og med rette at det allerede var det største vanvidd å fortsette kampen fra Nord-Norge efter at engelskmennene hadde opgitt hele Syd- og Mellem-Norge. Vi i Nasjonal Samling skjønte helt fra krigens begynnelse, ja lenge før den begynte, at en slik krig i det hele tatt var vanvidd, og kjempet mot den. Den 9. april kastet vi oss av all kraft mot dette vanvidd. Er *det* landsforræderi, da er forutseenhet, fornuft og fedrelandssinn landsforræderi.

De som intet har skjønt, eller intet har gjort for å hindre katastrofen, hvilken rett har de til å optre som dommere over oss?

Hvilken rett har de som selv er medskyldige i fedrelandets ulykke, til å dømme oss som har gjort vår plikt i folkets beste interesse?

Jeg føler mig overbevist om at mange av mine landsmenn, som tilskyndet av våre motstandere, har æreskjelt oss og truet oss på livet, en gang vil føle sig beskjemmet over sin handlemåte og over at de i Norges skjebnetime valgte *Barrabas* og ropte *korsfest*.

Nasjonal Samling har gjort sin plikt i de avgjørende dager, og nu landsmenn, må vi ikke fortape oss i nid og partistrid. Tiden er for alvorlig til at man lenger skal la sine politiske meninger og handlinger bestemme av grunnløse og uvederheftige rykter og gjøre sig latterlig ved å tro på *den mest sinnssvake sladder* om handlinger som Nasjonal Samlings folk skal ha begått, og skumle og være sure og sinte mot sine landsmenn fordi man selv har urett, og fordi ens tilvante falske forestillinger nu ramler sammen for en.

Norge må igjen føres mot en stor fremtid, vi må klart se kjensgjerningene i øinene, det skylder vi vårt land og vårt folk.

«Merk hvor du står, du dagens norske broder! Les tidens lov. Den tåler ingen tross,» sier vår store dikter og seer Henrik Ibsen.

Vi må i disse skjebnetimer rekke hverandre hånden, over alle klasse- og standsskiller, for igjen å bli fri og lykkelig. Det er dette vår bevegelse gikk inn for *før* den 9. april, *efter* den 9. april, og som den alltid har gått inn for og også i fremtiden vil gå inn for.

De gamle systemer, liberalismen og marxismen, har over hele linjen lidt det ene nederlag efter det annet. De har nu fått dødsstøtet også her i landet ved begivenhetene den 9. april og ved overlandsforrædernes æreløse flukt fra landet.

Samtidig er Norge blitt fri det engelske lydrike-forhold, og kan for fulle seil styre sin egen skute til havs.

Norge er nu gått inn i en omveltningsprosess, hvis resultat bare kan bli at den norske stat og det norske samfund får en organisasjon i likhet med den fremtrengende européiske nyordning. Men dette nyreisningsverk kan bare skje ved en sterk nasjonal samlingsbevegelse med nasjonal-sosialistisk og germansk innstilling.

Bare en slik bevegelse kan komme til en fredelig og frivillig ordning med det nye Tyskland. Bare en slik bevegelse kan med den nødvendige indre og idealistiske kraft bære frem den nye ordning, ikke en åndløs kopi av utenlandske systemer, men skapt ut fra de særegne norske forhold.

Den bitre erfaring burde nu ha lært det norske folk at partipolitikerne og det gamle systems menn er farlige

fiender av Norges selvstendighet og sikkerhet. Vårt folk står i fare for å gå under som fri nasjon, æresløst og maktesløst, hvis landet igjen skal bli prisgitt slike menns virksomhet.

Nasjonal Samling derimot har alltid kjempet for Norges enhet, frihet og selvstendighet, og for et sterkt og sundt nasjonalt Norge.

For dette nye Norge kjemper vi, og denne kamp går nu videre. Våre idealer og vår verdensanskuelse må og bli det norske folks almeneie.

Vi må erstatte det partipolitiske system med en nasjonal riksregjering og et ansvarlig fagstyre og erstatte klassekampen med organisert samarbeid, slik som vi har utformet det i Nasjonal Samlings program overensstemmende med tidens og folkets krav. Dette er den eneste vei til Norges redning og reisning.

Jeg står for mine handlinger! Jeg er ikke flyktet, jeg er ikke tyskernes fange, og jeg er heller ikke blitt skutt eller har begått selvmord, slik som man har fortalt dere.

Jeg bærer et ansvar overfor Norges historie, og det gjør også dere, mine landsmenn. *Jeg appellerer til hele det norske folk* om å bli sig den store tid bevisst og å stille sig i våre rekker, hvis eneste mål siden år og dag har vært, og er, et fritt og lykkelig folk i et samlet og trygget Norge.

Da skal den nasjonale utviklingslinje som går som en rød tråd gjennem hele Norges historie fra Hafrsfjord over 1814 og 1905, bli ført frem til målet: et fritt og selvstendig rike, og det norske folk vil i skjønnsomt samarbeide med sine germanske broderfolk, i første rekke med det nye Tyskland, stå foran den uten sammenligning største materielle og kulturelle opblomstring i hele sin historie.

Nordmann, landsmann, gjør også du din nasjonale plikt!

Et nytt Norge kaller.

Partipolitikkens tidehverv er slutt.

Quislings tale i kringkastingen 26. september 1940.

26. september holdt Reichskommissar gravtalen over partipolitikken og partipolitikerne i Norge.

Stortinget var villig til å avsette kongehuset og regjeringen mot å sikre seg selv stillinger.

Det nye styre er det første skritt på veien til gjenreisning av Norges selvstendighet.

Den internasjonale jødefinans' leietjenere holdt Norge nede i arbeidsløshet og fattigdom.

NS arbeidet i alle år for en forståelse mellem Tyskland og England — for et *stornordisk* samarbeide.

Det var Englands blancofullmakt til Polen som utløste krigen.

Beskyldningene om landsforræderi må rettes mot de *skyldige* — ikke mot NS.

NS har i åtte år kjempet for å redde og bevare Norges selvstendighet — og er idag den eneste vei til frihet.

En stor og fremfor alt en slitsom kamp ligger foran oss — og målet er det det alltid har vært for oss i NS: at vi ikke bare skal være et rike – men at vi må lære å tenke, føle og handle som et FOLK.

Den 25. september 1940 vil gå inn som en merkedag i Norges historie.

Det gamle er falt.

Et nytt Norge kaller!

Det er kanskje vanskelig idag helt å overse omfanget av det store som fikk sitt gjennembrudd igår, men det er ihvertfall klart for alle at partipolitikken falt i grus og dermed et tidehverv ihvertfall for noen slektledds livsform i vårt land. Men det er vel enda større ting som er skjedd, som vi først skjønner når vi ser det på historiens bakgrunn og skal danne oss et billede av det. Det er vel kanskje ting som ikke bare telles i århundrer, men kanskje i tusener av år. Kanskje står vi foran en ny tusenårssaga i vårt fedrelands historie ikke bare innenfor vårt eget land, men også med hensyn til vårt fedrelands plass i verden, og det norske folks livsformer og innsats i verdensfellesskapet. Den nasjonale bevissthet er knyttet til forståelsen av folkets og fedrelandets historie, til de nasjonale minnene, akkurat som hvert enkelt menneskes bevissthet er knyttet til den individuelle hukommelse. Enhver som vil prøve på å få noen forståelse av det store som skjer idag omkring og med oss, må kjenne sitt folks historie, Norges historie og Europas historie.

Partipolitikkens tidehverv er nu slutt, det er begravet under sine egne ruiner. Partipolitikken er ikke bare død, men det er gått med den ikke som vi har forutsatt, den begikk likefrem selvmord.

Norske kampfeller i Nasjonal Samling. Når vi nu kan si at vi har seiret og brutt igjennem i dette land, så kunde vi kanskje minnes også litt av den kamp vi har ført i snart ti år. Dere vet alle sammen hvorledes vi tok op denne striden for å føre vårt land berget gjennem tidens brytninger og strømninger. Vi begynte som den nordiske folkereisning, fordi vi visste at redningen for vårt land var å føre vårt folk inn i nye livsformer, inn i det nye tidehverv og denne redningen måtte først og fremst være knyttet til det at vi fant oss selv, at vi fant tilbake til grunnlaget for vårt folk som en nordisk folkeætt.

Vi måtte finne tilbake til den nordiske tankegang og den nordiske innstilling til livet. Hvis vi ikke gjorde det, så gikk vi inn i opløsningen, i denne store opløsningens og nyskapningens tid. Jeg for min del måtte gå i bresjen i denne kamp i Stortinget mot de opløsende krefter i landet vårt som hadde knyttet sig til en fremmed stormakt og førte vårt folk på villspor.

Man kan undskylde disse folk, for de representerte på sett og vis en reaksjon mot den almindelige opløsning innad i landet vårt i denne fortvilelsens tid. Vi vet hvorledes det norske folk allikevel var så sundt at det stod op med oss i denne kampen, slik at folkene i Stortinget, de såkalte folkets kårne, blev nødt til å gi oss rett. Men vi blev narret, vi blev lurt av disse folkene, fordi vi trodde for godt om våre landsmenn — og i særdeleshet de som satt der som folkets representanter — virkelig vilde det norske folks vel. Men vi blev narret.

Vi måtte slå en strek over partipolitikken, opgi et hvert håp om at vi gjennem de politiske partier kunde nå frem til en løsning av tidens spørsmål for vårt land. Vi blev da, meget mot vår vilje, nødt til å danne et nytt parti, en bevegelse utenfor de vanlige politiske partier, og dannet i 1933 Nasjonal Samling som en fortsettelse av den nordiske folkereisning.

Vi forsøkte det første fremstøtet, uordnet som en ren massestorm, høsten 1933 ved valgene, og slo naturligvis ikke igjennem mot de kolossale midler som de gamle partier hadde mobilisert mot oss, med løgnpropaganda, falsk agitasjon og bakvaskelse svertet de oss til, og førte det norske folk bak lyset, men vi fortsatte kampen, slik at vi i 1936 stod foran et gjennembrudd. Men vi blev igjen narret. Igjen blev det norske folk ført bak lyset, men vi opnådde i hvert fall det resultat at vi stanset den marxistiske stormbølge i landet vårt og hindret den røde revolusjon i vårt fedreland.

Vi husker hvorledes *det var mange som ikke tålte nederlaget* og forlot våre rekker, forlot oss motløse, men hvorledes det var en flokk som holdt ut fordi vi trodde på Norge og fordi vi følte at det var vi som representerte det norske folks virkelige vilje. Vi holdt ut fordi vi visste at det som det først og fremst gjelder i alle store ting, det er at man holder ut, at man er tapper og tro til det siste. Og vi svor hver for oss, i hvert fall gjorde jeg det, en dyr ed, at neste gang skulde vi ikke la oss lure av våre landsmenn. Nu kjente vi våre pappenheimere. Neste gang skulde vi ikke vike. Og forandringen kom på en tragisk måte. Det norske folket blev ført til undergang av de plutokratiske og politiske klikker som behersket landet vårt.

Det blev ført ut i krigen av disse folkene, som krenket det dyreste i det norske folk. Det førte det norske folk på ville stier, inn på fordervelsens vei. Vi i Nasjonal Samling blev nødt til å ta affære, blev nødt til å reise oss for å berge det norske folket. Hadde det norske folk den gang fulgt oss, så hadde det ikke sett ut som det gjør i Norge idag.

Vi reiste oss og tok regjeringsmakten
da det truet med å bli kaos her i Oslo. Vi så klart hvor alt sammen førte hen. Det som rett og plikt og også klokskap tilsa oss, det var å stille oss sammen med Tyskland mot de engelske og franske overfallsmenn. Vi så klart at Tyskland måtte seire og vi forstod at resultatet vilde bli at Norge kom i den forferdelige stilling som et hærtatt land. Vi vilde bli påført uhyre krigsomkostninger.

Vi forstod at våre landsmenn i England og Frankrike vilde gjøre det umulig for oss fra den kant å gjøre noget rettslig krav på erstatning for de rov som England foretok. Vi så også klart at den situasjonen vi var kommet op i kunde føre til at ikke bare Norge, men hele Norden blev skueplass for den frykteligste av alle kriger. Det var vel en del av det norske folk som også forstod dette, men storparten forstod det ikke. Vi lot ikke noe være uforsøkt for å komme til en minnelig ordning. Vi etablerte oss som en nasjonal samlingsregjering og tok våre dyktigste folk hvor vi kunde finne dem.

Det var ikke vår mening å sitte som engere nasjonal samlingsregjering.

Vi bad om at alle dyktige folk måtte komme og hjelpe oss og vi var rede til å omdanne dette styret. Vi satte oss i forbindelse med kongen på alle mulige måter og søkte

å bevege ham til endelig å kaste det forbryterske marxistiske styre som man hadde sluppet inn på det norske folk. Vi forsøkte alle utveier. Men hvad skjedde? De samme klikker som hadde ført vårt land inn i ulykken, og gjennem partiene bedratt det norske folk gjennem slektledd de satte alle krefter inn for å undergrave den nasjonale regjering, som var den eneste som kunde redde vårt lands selvstendighet.

Henrik Ibsen skrev i 70-årene om dem som tuslet omkring og vilde det norske folk ille. Siden gikk de bak sine landsmenns rygg og intrigerte mot dem. De regnet oss ikke for verdige til å være med og derfor fikk vi Administrasjonsrådet. Vi fikk krigen.

Vi fikk krigsomkostningene og alt som dette førte med sig. Det er de plutokratiske og partipolitiske krefter i landet vårt som er skyld i dette. Da vi trådte tilbake, så vi allerede hvor det hele førte hen, men vi vilde ikke gjøre vanskeligheter, vilde ikke stille oss hindrende i veien for noe som helst forsøk som kunde føre til en fredelig løsning. Vi kunde ikke leve under den bebreidelsen at vi hadde stått i veien for at blodutgydelse skulde ophøre og at det skulde komme til en ordning, for hvorledes det enn utviklet sig, så vilde man jo si at det var oss som hadde skylden. Vi trådte tilbake — det vil si — vi trådte ikke *tilbake*, men vi trådte *tilside*, for vi var fast bestemt på at denne gang skulde vi ikke la oss lure av partipolitikerne.

Og så begynte spillet med konferanser og intriger og ministerlister i lange baner. Hundre er vel et lite tall på alle de riksråd og alle de kabinetter som er satt sammen i denne tiden. Og nu ser vi resultatet. Nu ser vi hvorledes disse folkene er blitt avkledt av den tyske rikskommissær

i hans tale igår, gravtalen over partipolitikken og partipolitikerne i dette land.

Når man tenker tilbake på Norges historie, tenker på de

splittelsens og søndringens menn

som for tusen år siden satte sig mot samlingstanken i det norske folket og som rømte av landet, og så tenker på de ynkelige stympere vi har idag, både de som reiste til Vesterøene og de som satt tilbake i landet og intrigerte — hvilken himmelvid forskjell det er. Vi har hørt av det tyske rikes representant hvorledes disse menn var ferdig til å avsette kongen. De var ferdige til å avsette regjeringen Nygaardsvold, men betingelsen var en forlengelse av jubelåret, akkurat som det ikke var nok med det jubelåret de hadde. Det var forresten ikke bare den forlengelsen av det fjerde år, det gjaldt. Det er vel ingen hemmelighet, og jeg kan derfor si det her, at de også vilde sikre sig sine bein. De vilde sikre sig de tillitsstillinger som Stortinget gir til partipolitikerne. Disse folkene står idag svekket av slik forakt at vi i Nasjonal Samling ikke engang akter å bekjempe dem mere.

De døde i sin skam.

Nasjonal Samlings kamp måtte være og er å forsøke reddet det som reddes kan og litt efter litt å bygge op igjen grunnlaget for et fritt og selvstendig Norge. Det første store skritt er nu gjort ved innsettelsen av de konstituerte statsråder. Det er i og for sig ikke noen regjering som nu er dannet i Norge, men departementene er besatt av *nordmenn* som får stor myndighet. Det er et fagstyre, en foreløbig ordning inntil vi i Nasjonal Samling har sikret oss det fulle grunnlag for den fulle

maktovertagelse. Det er det første skritt på veien til gjenreisning av Norges selvstendighet, til gjenreisning av et virkelig norsk nasjonalt riksråd. Vi i Nasjonal Samling har nu 9 av de 13 departementer og må vi gå ut fra at de andre folkene sympatiserer med vår bevegelse.

Nasjonal Samling, vår bevegelse, er nu det eneste lovlige parti i Norge.

Det er det eneste som kan drive politisk virksomhet i Norge. Våre ideer er det som nu skal danne grunnlaget for nybyggingen av den norske stat og det norske samfund. Det betyr en nyordning av det norske folks livsformer, av den norske stat, og det norske samfund. Jeg behøver ikke her å gå i detalj om vårt program. Dere vet at det betyr bort fra partipolitikken, bort fra klassekampen. Det betyr en organisasjon av det norske folket i frivillige former og i overensstemmelse med tidene og utviklingens krav. Det betyr frigjørelse fra kapitalismens åk. Det er ikke noen frase. Vi vet alle sammen, eller burde iallfall vite, at kapitalismen, den internasjonale finanskapitalisme og dens representanter i Norge har hindret utviklingens rikdommer som hviler i våre fjeller, i våre fosser, i havene og i de store strekninger av udyrket jord. Hvad er det som har hindret at de blev utnyttet? Hvad er det som har skapt arbeidsløsheten i dette land som ennu har så uendelig meget arbeide å utføre? Det er det kapitalistiske system som partipolitikken bare er det politiske uttrykk for. Høire Venstre, Arbeiderpartiet og Bondepartiet var jo bare hver på sin måte uttrykk for dette økonomiske system og med dets kamp om særinteressene og *til syvende og sist den internasjonale jødefinans' leietjener.*

Det har ligget som en mare på det norske folks materielle utvikling. Det har været som et bånd på det norske folks åndelige frihet.

Vi innfører i dette land som har 10—12 millioner hestekrefter 3 millioner tonn kull om året. Hvorfor? kan vi spørre. Hvorfor bygget de ikke ut våre fosser, hvorfor bygget de dampcentralen for kull i Oslo? Fordi de stod i det kapitalistiske systems tjeneste, i den internasjonale kapitals tjeneste, det system som nordmennene var lakeier for og som de politiske partier var redskaper for. Alt det er vi nu ferdige med. Det er et fallittbo som disse folkene har overlatt oss, de nye mennene som nu skal ta fatt i Norge, men mulighetene er der og midlene er der. Det nye Norge skal bygges op i pakt med tidens tanker og i pakt med den nyordning som foregår over hele Europa, og som er brutt igjennem nu, snart på hele det européiske kontinent. Og disse representerte det gamle systemet, de har innbilt sig å kunne demme op for denne stormbølgen. De har været så blindet av sine egne interesser at de ikke engang har forstått å redde sig i tide. De er blitt feiet bort av stormen.

Når vi ser på Norges historie,
på vårt fedrelands historie ned gjennem tidene, så vil vi alltid se at det ved alle disse store omslag i vårt folks liv har været visse merketing som har karakterisert det. Det ene er at det har været skapt nyordning i pakt med en européisk nyordning, for de européiske folkesamfundene er som en stor familie.

Det kan ikke foregå svære omveltninger i en stor førende kulturnasjon uten at dette virker tilbake også på de andre.

Det neste er at det i alle disse brytningstidene i historien har Norges frihet og selvstendighet holdt på å bukke under.

Da Norge blev samlet til ett rike holdt vi på å bli tatt av svenskene, i 1918 da vi var inne i et lignende om ikke *så* stort tidehverv, så *holdt vi igjen på å bli tatt.*

Danskene blev nødt til å gi slipp på oss og svenskene holdt på å ta oss. Slik ser vi at det har været hver eneste gang, når vi går gjennem vår historie. Ved hver eneste av disse store tidehvervene som naturligvis betyr en krise og svakhetstilstand, så holdt vi alltid på å bli tatt av våre naboer.

Vår kamp for en nyordning i Norge har været en kamp også for det norske folks selvstendige tilværelse.

Vi som har sett bedre, vi har forstått at denne kampen som måtte komme om vårt folks tilværelse i denne opløsningens tid, det var ikke bare en kamp om vårt eget folk. Det var en kamp for hele vår folkestamme. Det var en kamp om hele den nordiske folkeætts eksistens, det var en kamp om germanernes eksistens, om germanernes fortsatte tilværelse og fortsatte innsats. Vi har i de siste år været vidne til hvorledes på den ene siden England nyttet ut sin geografiske stilling til å så splid i Europa. Det har alltid levd efter prinsippet splitt og hersk. Og vi har sett hvorledes de nyttet ut uroen i Europa til å bemektige sig de andre verdensdeler og røve kolonier, til å etablere sitt herredømme og sitt tyranni over havene. Og vi har på den annen side sett det umåtelige russiske folkehav vokse frem med 3 millioner mennesker om året.

Enhver som tenkte måtte skjønne

at de splittede germanske stammer mellem disse umåtelige, fremvoksende riker på hver side, gikk en usikker fremtid i møte, ja kanskje undergangen. Det forstod vi i Nasjonal

Samling, og vi arbeidet hele tiden for å avverge faren. Vi gjorde alt hvad vi kunde for å hindre denne katastrofe. Vi arbeidet for en forståelse mellem England og Tyskland. Vi var alltid imot disse krigshisserne her hjemme hvis fremste opgave det var å forgifte forholdet mellem England og Tyskland. Vi hadde et svakt håp om at det nordiske folkeelement i England allikevel skulde være så sterkt og forstanden og fornuften allikevel skulde være så stor at den innså det katastrofale i dette. Jeg vet med sikkerhet, jeg visste det ikke den gang, men jeg vet det *nu* at Tyskland, og Adolf Hitler den hele tid har arbeidet i den samme retning.

Adolf Hitlers mål
var ikke å kaste sig op til noen diktator i Tyskland, han hadde et enkelt og begrenset mål, som alle rettenkende mennesker måtte være enige i, og det var å fri Tyskland fra Versaillestraktatens lenker og gjenreise Tysklands ære, og samle alle tyskere i en stat, slik som vi i Norge har levd i en samlet stat, i hele vår historiske tilværelse.

Det var Adolf Hitlers eneste mål. Han gikk inn for en forståelse med England i den grad at han så å si måtte sette sin prestisje på spill. Han blev tvunget til det som skjedde, tvunget til handlingen overfor Polen. Hvad skulde være mer naturlig og fornuftig, enn at polakkene var kommet til en ordning med Tyskland, slik som det blev foreslått av den tyske fører. Det var i virkeligheten så rimelig at ethvert menneske måtte si at det var nesten altfor rimelig.

Men så kom England med sin blancofullmakt
til de politiske herskere i Polen, og når man kjenner den polske psykologi så vet man hvad det betyr. England

ga den polske herskerklikk en blancofullmakt til å løse ut den europeiske krig, og dermed blev det tyske spørsmål til et europeisk spørsmål. Dermed begynte det hele å rulle, og vårt land rullet også med. Denne store, man kan vel si skjebnebestemte utvikling, blev satt igang mot Tysklands vilje. Derfor kan også den tyske fører ha så god samvittighet som han har, og det er derfor vi i Nasjonal Samling også på vår side har så sikker og rolig samvittighet som vi har. Vår kamp har vært, og vil fortsatt være, en kamp for en nyordning i vårt land, en kamp for det norske folks frihet og selvstendighet.

Og derfor vil vi ikke lenger tåle denne bebreidelsen for landsforræderi.

Men ennu våger man tildels å slynge denne bebreidelse ut mot våre folk. Det er de andre som er landsforrædere! Det er de andre som forråder ikke bare indirekte, men direkte, forråder hele tanken om det norske folk. De går imot det som er hele livsviljen og meningen med det norske folk, disse som smykker sig med det norske flagget på opslaget. Vi vil ikke finne oss i det. De må engang komme til fornuft de mennesker, og forstå at denne innstillingen som de har, denne anglomani, den er komplett feilaktig. Den fører aldri frem, og er grunnfalsk i hele sin innstilling. England som vi og de andre germanske folk søkte å komme til en forsoning med, har jo hatt en ulykkelig utvikling som har sin rot langt tilbake.

Det var en stor ulykke for vårt folk at Harald Hårdråde falt ved Stanford Bridge 25. september 1066, og at nordmennene fra Norge den gang ikke tok England. Men at det blev de andre, de som hadde gått til Normandiet,

som tre uker efter gikk i land i England. Den 14. oktober falt England i deres hender ved Hastings. Men derved skjedde den store endring at de som kom til å herske i England, det blev de folkene som har vært preget av en vestlig innstilling. England blev liggende der som en blokk foran de germanske livslinjene og, eftersom den jødiske innflydelse blev fremherskende så blev England liggende der som et stengsel for hele den germanske utvikling og blev et stengsel også for Norges utvikling. Og Norge sank ned til så å si å bli et lydrike under England, en liten jolle som hang på slep efter den engelske skuten.

Det var en utvikling som må brytes ved at germanerne bryter sig vei inn over England.

Derfor skal vi alle sammen forstå at det som foregår i Norge er noe mer enn en begivenhet innen vårt eget land. Tidens utvikling skaper noe større enn nasjonalstatene, vi ser at kontinentene samler sig. Vi har på den ene siden det store amerikanske kontinent. Amerikas forenede Stater, og vi har det britiske verdensrike. Vi har det russiske verdensrike og så har vi Japan, den opgående sol i det fjerne Østen. Og mellem disse ligger det splittede Europa som umulig kan bestå.

Europa tvinges til en samordning,

men før sammenslutningen av Europa tvinger den germanske samordning sig frem. Det som nu holder på å skje, det er at de germanske folk finner hinannen. Det store som vil skje, er at det norske folk skaper sig selv en nyordning, en ny stats- og samfundsordning for sitt eget liv, som sikrer frihet og selvstendighet, og at det finner frem til et fritt og selvstendig forbund med de andre

germanske folk. Det er dette som nu skal settes igjennem, og det er dette det norske folk nu skal lære å forstå. Det som skjer i dette land, er så umåtelig viktig, fordi vi er en av de store hjørnestenene i dette nye fremtidsbillede. Vi er en hovedhjørnesten i det store germanske sambandet som nu holder på å utvikle sig. Dette er ikke som noe man spekulerer sig til, men noe som naturlig kommer av sig selv, det tvinger sig frem, det er skjebnen, det er uimotståelige krefter som tvinger det frem. Vi må lære å forstå at vi ikke kan sette oss imot denne skjebnen, slik som de gamle politikere gjør. Vi ser hvorledes de skylles vekk, fordi de stritter imot det som kommer med deres vilje eller mot deres vilje.

Vårt mål

er at vi skal bygge en ny stats- og samfundsordning i dette land, med orden, rettferd og fred, og vi skal efterhånden gjenreise Norges frihet og selvstendighet. Vi skal komme til en forståelse med våre germanske broderfolk, og innen dette store germanske forbundet skal vi ha en lederstilling i nyordningen i Europa, slik som ved ethvert ombrekk i vårt folks liv, er knyttet til en ny innstilling til livet, til en ny livsanskuelse, slik er det også nu. Vi tror at dette nu står tålelig klart for størstedelen av det norske folket. Men det må også komme et nytt syn på tilværelsen i det hele. De gamle formene vil man komme til å se på slik som man ser på en avlagt drakt, og det vet særlig våre kvinner, at når de ser tilbake på motene som de var for noen år siden, så spør de hvorledes i all verden de kunde gå omkring på den måten. Ganske sikkert spurte en stor del av det norske folket sig, da de hørte riks-kommissærens tale igår, hvorledes i all verden de hadde

kunnet leve under de gamle politiske former. Det vil bli flere og flere av det norske folk som kommer til å si det samme i kommende dager. Det vil komme en ny form for vårt liv, og denne gangen ikke en kunstig form. Og det er nettop det store ved det nye som kommer.

Det nye rike

knytter sine tråder tilbake til det virkelig gamle Norge, til de tider da det norske folk virkelig fikk utfolde sig, og det føler vi i virkeligheten alle sammen, at vi ikke har levet vårt liv slik som vi kunde ha levet det. Vi har ikke kunnet utfolde våre evner hverken som folk eller som enkeltmennesker. Vi har ikke hatt en livsform som var i overensstemmelse med vårt innerste vesen. Og når vi nu kjemper for en livsform som er i overensstemmelse med vårt innerste vesen, da kjemper vi vel virkelig for det norske folks frihet. For hvad er virkelig frihet? Jo, det er vel det at det enkelte menneske, det enkelte folk kan leve slik som det er meningen med det, slik som det er i overensstemmelse med dets innerste trang. Det er denne frihet vi i Nasjonal Samling kjemper for. Jeg håper at alle sammen vil innse dette og at de vil påvirke andre som ikke vil innse at vi har brutt igjennem. Nu gjelder det for oss å rydde op slagfeltet og bygge op det nye. Dette arbeide skal *ikke være preget av hovmod og hovering*, men av disiplin, av troskap og offervilje, arbeidsomhet og pliktfølelse. Enhver i Nasjonal Samling skal ha følelsen av at han nu virkelig er medarbeider i det som vi har kalt en statsbærende stand. Nu er Nasjonal Samling den eneste politiske bevegelse i vårt land, det eneste politiske parti. Det vil si at det er vi som bærer og skal bære den norske stat.

Alle må forstå at dette forplikter. Hver eneste en i Nasjonal Samling står som en representant for bevegelsen. Den måte som hver eneste en av dere opfører sig på vil av de andre bli brukt som mål på Nasjonal Samling. Det er jo noe helt nytt i folkets liv at det er en enkelt stand i samfundet, satt sammen av de forskjellige klasser og yrker som bærer staten. Det er ikke lenger noen klasser. Vi er ikke lenger noen klassestat eller standsstat. Vi er en nasjonalstat, sammensatt av representanter fra alle yrker, fra alle lag i samfundet. Alle sammen i Nasjonal Samling må være besjelet av dette, og forstå det uhyre ansvar som dermed legges på hver enkelt av oss. Vi må alle sammen nu hverve nye medlemmer, men de nye medlemmer må ikke være «mitläufere». Om vi har hundre tusen eller to hundre tusen medlemmer spiller ingen rolle, det som spiller en rolle er at de som er medlemmer av Nasjonal Samling virkelig forstår hvad de er med på, at de er aktive, kjempende helstøpte personer, som hver står på sin post.

Vi skal ikke la vår bevegelse utvannes, vi skal være en kampbevegelse, en kamporganisasjon sammensatt av politiske soldater, som viser troskap, lydighet, disiplin, arbeidsomhet og dyktighet. Vi må alle lære å se og forstå de store opgavene som nu hviler på oss. Vi må huske på at det som nu skjer i landet vårt, det er, målt med vår egen målestokk innledningen til en kanskje tusenårs saga i dette land. Men vårt arbeide er også et ledd i det store germanske arbeide, dette er igjen et ledd i det nye Europas opbygning. Forstå det alle sammen, og ta fatt på denne opgaven i den videre kamp fremover.

Det var en seierens dag for oss igår.

Det var en opreisningens dag for mange av dere i Nasjonal Samling som har hatt det tungt. Men la dere ikke henrive av det som er skjedd, men forstå at en stor kamp og fremfor alt en slitsom kamp ligger foran oss. Forstå at det arbeide vi har, er et arbeide fra dag til dag, fra år til år.

Og når vi nu har hatt vårt gjennembrudd så gjelder det å bryte og rydde nytt land.

La ikke det som er skjedd forlede dere til å hovere, men vær beskjedne og arbeidsomme. Studer vårt folks historie, se sammenhengen i vår historie, og dere vil få ny kraft, nytt håp og ny tro på vårt folks innsats. Dette lille folket på tre millioner med et par millioner andre steder rundt om i verden, er et ganske eiendommelig folk, med eiendommelige evner hos den enkelte. Det er disse evner som nu skal komme til sin rett. De store naturrikdommer i landet skal nyttiggjøres. Det er ingen tvil om at det må ligge slumrende krefter i folket, som det nu gjelder å løse ut.

Til slutt vil jeg peke på at i Nasjonal Samling er der *ingen klasseforskjell.*

Vi er alle sammen kamerater. Om dere er førere og ledere, så betyr det ikke at dere er noe mer enn de andre. Det må være hierarki i en bevegelse, men det skal være disiplin og kameratskap. Vi er alle sammen kamerater og kampfeller i vår bevegelse. Så vil jeg da til slutt minne dere om vår største seer og profets ord, når han i et av sine dikt har sett det som vi idag står på terskelen til å fullbyrde. Jeg vil minne dere om hvad Ibsen skrev i sitt dikt til Norges tusenårsfest til minne om slaget ved

Hafrsfjord. Han refset den spliden og søndringens ånd som hadde ført frem til de forhold som nu greit er lagt åpent for det norske folk, samtidig så han hvorledes samlingen av Norge i neste slektledd vilde fullbyrdes. Det norske folket skulde ikke lenger bare være et rike, men det skulde bli som han sa, et *folk*.

Ibsen sier:

Da først, mit land, du yder høisind ly.
Da er din gamle stortid vorden ny,
og spaadoms-gaaden herligt løst i nuet.
Da ser jeg dig mit folk, som trøstig vovet,
hvad Du i samlings-festens rus har lovet, —
jeg ser dig træde tidens aabne spor
imod et frit et helt et mægtigt Nord,
jeg ser dig som en slægt, der tungt har sovet,
men sund er vaagnet ved et maningsord,
jeg ser dig som en slægt, der vil og tror,
med kraft til mer end dont paa land og fjord, —
med længslers hærgang rundt den vide jord,
og store drømmes løvtag om dit hoved!

Nyttårstale 1941.

Quislings tale i Kringkastingen 31. desember 1940.

Mange av våre landsmenn har fått sin åndelige likevekt fullstendig forrykket og lever på lokketonene fra London.

Vi står midt i den europeiske revolusjon, 9. april blev det norske folk med ett slag trukket inn i denne omveltning.

En forrykt idé å tro at våre interesser i denne kamp faller sammen med Englands kapitalistiske og imperialistiske maktpolitikk.

Utfallet av den europeiske frihetskamp blev avgjort med krigen i Norge, og Englands nederlag er beseglet tross all Amerikas lovede hjelp.

Når Englands sol går ned, står vi foran en ny norsk storhetstid.

Den nordmann som av stahet eller uvitenhet motarbeider nyordningen i Norge, er en fiende av sitt eget land.

NS har den dypeste moralske plikt, og dermed en høiere rett enn makten, til om nødvendig med alle midler å redde Norges selvstendighet.

Den vei NS anviser, er den eneste vei til Norges redning.

Nordmenn, landsmenn, hjemme i Norge, og ute i det fremmete og på sjøen!

Vi står idag ved slutten av det mest skjebnesvangre år i Norges historie, og på terskelen til et nytt år som ikke blir mindre betydningsfullt. La oss da vie noen øieblikk til felles eftertanke over det som uten all sammenligning er den viktigste sak for oss alle, og som skulde ligge oss alle mest på hjertet, nemlig vårt folks og fedrelands stilling og skjebne.

For mange av våre landsmenn har de overveldende begivenheter som mot all deres forventning har inntruffet i det forløpne år, vært for meget, noe som er menneskelig forståelig. De har fått sin åndelige likevekt fullstendig forrykket. De lever på lokketonene fra London og er uimottagelige for fornuft. Mine ord er ikke henvendt til disse hvis tilfelle alene *tiden* kan helbrede.

Jeg taler til normale nordmenn. Til dem som ikke har mistet den regelmessige bruk av sin fornuft, og som har en redelig vilje til å fremme fedrelandets vel, hvad enten de er NS eller ikke.

Jeg vil da be dere først og fremst å betenke at på den ene side er det ikke slik at denne verdens ting styres således av forsynet eller av skjebnen at menneskene ikke

formår å lede begivenhetenes gang, og derfor heller ikke behøver å streve synderlig med noe, men kan overlate alt til skjebnen eller i Guds hender. Mange resonnerer slik under inntrykket av de overveldende ting som nå skjer omkring oss og med oss.

Men på den annen side nytter det heller ikke å stampe mot brodden. Menneskelig kløkt og organisert kraft er nytteløs hvis den ikke er i samhøve med tidens krav, med det som utviklingen, verdensviljen, vil ha frem. Skjebnen leder den villige, men sleper med sig den motvillige, sier et gammelt ord.

Derfor gjelder det i den ekte og virkelige politikk, hvor det dreier sig om folkenes skjebne, først og fremst å forstå sin tid, å gjøre sig klar dens opgave for sitt folk og fullhjertet gå inn for å løse opgaven. Det er ikke bare enhver statsmanns plikt. Det er også plikt for enhver tenkende og ansvarsbevisst nordmann.

Han må forstå sin tid og ville det gode.

Hvad er så ansvarsbevisste nordmenns opgave i denne tid?

Landsmenn, det er blitt klart for alle som har øine å se med, at vi ved dette årsskiftet står midt i en stor revolusjon, *den européiske revolusjon*. Den blev utløst av verdenskrigen, innledet av den italienske fascisme og ført videre av den tyske nasjonal-socialisme efter at England hadde påtvunget Tyskland krig og derved mot Hitlers oprindelige hensikt fremkalte en tysk motvirkning som omfattet hele vår verdensdel, på lignende måte som paven og keiseren i sin tid ved sin ukloke motstand mot Luthers legitime bestrebelser fremkalte

reformasjonen. Tysklands indre gjenfødelse og samling blev således bestemmende for Europas og Norges skjebne.

Ved begivenhetene den 9. april blev det norske folk med ett slag trukket inn i denne omveltning og ført midt ut i strømmen av den européiske politiske utvikling, som er Europas revolusjon mot det kapitalistiske system og mot det engelsk-jødiske verdensdespoti. Denne omveltning har sitt historiske sidestykke i den amerikanske revolusjon og uavhengighetskrig mot England i sisste halvdel av det 18de århundre.

Likesom de amerikanske kolonisters heldige oprør mot England for 170 år siden startet den store revolusjon, som var bestemt til å gjøre slutt på feudalvesen og fyrstevelde og å skape det 19de århundres ordning, således gjør den européiske revolusjon nå slutt på kapitalismen og demokratiet og skaper det 20de århundres nasjonalsocialistiske stats- og samfundsordning.

Den amerikanske uavhengighetskrig frigjorde Amerika fra Englands overherredømme. Den nu pågående européiske krig frir Europa fra den evige uro hvori Englands splitt- og hersk-politikk har holdt vår verdensdel i tre hundre år.

Det er heller ikke vanskelig å se en tredje fremherskende tendens i de nuværende begivenheter:

Den amerikanske revolusjon ga amerikanerne den ære å kunne vise verden hvorledes en rekke av selvstendige og innbyrdes skinsyke stater kunde bli forenet for felles formål i Amerikas Forente Stater. På samme måte ser vi nu den européiske nyordning arbeide sig frem av den européiske revolusjon, idet de enkelte nasjonalstater, på det européiske kontinent, efterhånden som nyordningen

skrider frem, slutter sig effektivt sammen for felles interesser og på samme tid beholder kontroll over sine egne affærer. Et sådant nytt Europa av forbundne, frie, selvstendige stater vil kunne fri sig fra de uhyre militærrustninger. Det vil bli rikere, kraftigere og mere kultivert. Med letthet vil det kunne avse de nødvendige midler til å bryte Englands sjødespoti og etablere havets og dermed verdens frihet.

Det er i sannhet en forrykt idé å hevde at i denne Europas frihetskamp faller Norges interesser sammen med Englands kapitalistiske og imperialistiske maktpolitikk. Det er dristig å by oss at Norge, verdens første sjøfarende nasjon, som mest av alle er livsinteressert i havenes frihet, skal kjempe for å opretthold det engelske tyranni på havet. En slik opfatning av Norges stilling, så absurd og likefrem landsforrædersk, kan en kun hevde i forvissningen om at den engelske syke i Norge er sterkere enn all sund menneskeforstand. Men det er på tide at nordmennene nå begynner å tenke selv. Den virkelige sammenheng er dog den at jo mer England synker, desto mer stiger Norge. Den dag Englands sol går ned for ikke mer å stå op, er nettop den ytre betingelse skapt for en ny norsk storhetstid. Og når den såkalte «utenriksminister» i emigrantregjeringen, herr *Trygve Lie*, som for ikke så lenge siden konspirerte med komintern om å lage Norge til sovjet-republikk, nu nylig under trompetstøt fra hele den britiske presse tok til orde for at Norge skal bli en engelsk dominion, så burde det vel åpne øinene på noen hver.

Det er på tide at det norske folk med forakt vender ryggen til denne landsforræderske emigrantklikk som i sin tid ødela Norges forsvar for å legge landet åpent

for bolsjevismen, og som senere spilte under dekke med England og førte vårt fedreland ut i krigen. Og det efter at de hadde fusket med mobiliseringen slik at vårt forsvar ikke skulde kunne gjøre effektiv motstand mot den engelske besettelse. Den samme landsforræderske emigrantklikk var det som så rømte fra landet efter å ha stjålet med sig de verdier de kunne legge hånd på, som forspildte Norges frihet og selvstendighet, påførte landet vanære og uhyre omkostninger, som allierte sig med en makt som blokerer deres fedreland, som røvet vår flåte, og som avvekslende sender sine hilsener til hjemlandet i form av sentimentale radiotaler og britiske bomber mot sivile landsmenn.

Utfallet av den européiske frihetskamp er avgjort i og med krigen i Norge, fordi Norge er det avgjørende strategiske punkt i kampen mellem Tyskland og England.

Efter at også praktisk talt hele det européiske kontinent (utenom Russland) med tilsammen nær 300 millioner innbyggere, er dradd in i kampen mot England, er Englands nederlag beseglet på tross av all Amerikas hjelp. Men det er betegnende for våre norske engelskmenn i London radio som ivrig forteller hvad de selv ikke tror, at de fremdeles propaganderer Englands seier, som de for det første vel vet er utelukket, og som for det annet, hvis den var mulig, bare vilde innebære Norges undergang.

Den tyske rikskommissær *Terboven* minnet om i et offentlig presseintervju like før jul, at han i sin kringkastingstale den 25. september iår «på en måte som ikke kunde misforståes hadde pekt på den vei som det norske folk må gå for fremtidig i videste utstrekning å sikre dette lands frihet og selvstendighet».

Den uttalelse som Rikskommissæren med disse ord siktet til var i første rekke følgende hvormed han avsluttet og opsummerte sin tale til det norske folk den 25. september:

«Men én ting må hele det norske folket nå definitivt bli klar over:

For i fremtiden å løse den nuværende politiske situasjon norsk og nasjonalt så det norske folk får igjen sin frihet og selvstendighet i videste utstrekning, er det bare en vei å gå, og den fører over NS. Det står nu til det norske folk selv å velge.»

Disse avgjørende ord uttalte rikskommisæren på rikskansler Hitlers vegne. Men det er ikke noe vilkårlig maktbud. Det er forholdenes nødvendige krav og helt overensstemmende med den skapte historiske situasjon og dennes utviklingsmuligheter. Det gis for det norske folk ingen annen vei enn Nasjonal Samlings vei, en sannhet som NS har preket i over syv år, og som begivenhetene, det skulde jeg mene, tilfulle har bekreftet.

Under disse omstendigheter må en forstå at Nasjonal Samling ikke bare har den lovlige rett som den eneste legale norske politiske organisasjon som er blitt igjen efter okkupasjonen, og fører den norske statsdannelse videre. Vi har også som bærer av det norske folks livslinje, den dypeste moralske plikt og dermed en høiere rett enn makten til om nødvendig å bruke denne til å sette oss igjennem med alle midler og rydde riket for oss.

Jeg appellerer imidlertid først og fremst til fedrelandssinn, til godvilje og forståelse hos alle landsmenn, likesom vi på vår side vil søke å hjelpe alle til lov og rett

og av all kraft gjenreise og opretholde rettssamfundet som det gamle system førte mot opløsning.

Men det burde være klart for alle at vi lever i en revolusjon, at kapitalistetaten med dens partipolitikk og klassekamp er falt sammen for alltid, at Englands herredømme og jødemakten er brutt på det européiske kontinent, og at det er en ny tid som er begynt.

Historiens visere kan ikke stilles tilbake. Den nye ordning bryter sig også vei i Norge med uimotståelig kraft.

Norge og Tyskland er av en skjebnebestemt utvikling blitt henvist til hverandre. Våre to germanske broderfolk, er ganske enkelt for sin eksistens skyld, av en jernhård nødvendighet tvunget til å komme til en ordning med hverandre i et germansk forbund.

For å bibringe mine landsmenn et klart begrep om sakens virkelige og fryktelige alvor, vil jeg peke på følgende kjensgjerninger som ikke er til å komme forbi:

Vårt norske folk er knappe tre millioner mennesker i hjemlandet, men vi bor i et land hvis strategiske stilling har vist sig absolutt avgjørende for det 85 millioner sterke tyske folks skjebne. På den annen side er det minst like avgjort at Tysklands stilling er betingelsen for Norges sikkerhet og nasjonale eksistens. Faller Tyskland, faller også Norge.

Den nordmann som av følelsesmessige eller andre grunner motarbeider utformingen av dette skjebnefellesskap er derfor en *farlig tåpe*. En *tåpe*, fordi han sparker avmektig mot det som ligger i tingenes egen natur og utvikling, og for det umuliges skyld forsømmer det mulige. Og en *farlig*, ja, *forbrytersk* tåpe, fordi hans

anstrengelser, skjønt i og for sig på forhånd alle dømt til å mislykkes, dog innebærer vanskeligheter og farer for den folkefrihet og folkeselvstendighet som han foregir å kjempe for. Hvis det ikke var en sterk nasjonal bevegelse i Norge hvis ærlige samarbeide i begge lands felles interesse Tyskland kunde stole på, vilde Tyskland for sin egen sikkerhets skyld se sig nødt til å ta saken i sin egen hånd. Den 15. april oplevet vi hvorledes det lyktes denslags tåper å torpedere Norges frihet og selvstendighet og påføre landet uhyre tap og omkostninger.

Opgaven for enhver ansvarsbevisst nordmann i denne store og strenge skjebnetid er derfor klar, nemlig av all sin evne å hjelpe til å gi det norske rike og det norske folk den samholdskraft som trenges til å gjenvinne og opretholde dets frihet og selvstendighet, i fredelig og forståelsesfullt samarbeide med det stortyske rike og folk.

Men denne samholdskraft, denne frihet og selvstendighet, forståelse og samarbeide kan bare nåes ved at et bestemmende antall av det norske folk av all kraft slutter op om Nasjonal Samlings arbeide.

*

Jeg ber også mine landsmenn å begripe at den vei som Nasjonal Samling fører det norske folk på, det er ikke bare den eneste vei til Norges redning. Det er også den store og sterke nasjonale politikk som bygger og bøter, og kan *reise landet* til rik fremgang og en lykkelig og sikret fremtid. Og det er ikke noen utenlandsk kopi, men den norske egenart av den nye livsanskuelse, uten sammenligning langt mer egenartet og original norsk enn de norske tillempninger av de tilvante gamle systemer

som parlamentarismen, liberalismen og marxismen som var internasjonale og ikke nasjonale i sin karakter.

Under det nye økonomiske system, hvis mål ikke er profitt, men *sosial rettferd* og *folkets vel*, vil allt ærlig arbeid, kroppsarbeid som åndsarbeid og vitenskap, komme til sin fulle rett, hele folket vil komme i arbeid og alle våre naturlige muligheter bli utnyttet.

I første rekke vil vi legge vekten på å bedre produksjons- og levevilkårene for bøndene og fiskerne, og på en familievennlig politikk. Når en skal bygge huset, må man efter å ha ryddet tomten begynne med fundamentet, og ikke med taket.

Men bøndene i særdeleshet bør ikke glemme hvorledes iår våre motstandere også har skaffet landet utgifter på halsen som lett kunne vært undgått, og som vi gladelig ellers kunde ha brukt til å betale mer enn hele det norske bondesamfunds gjeld.

Imidlertid er det tyske folk med hele sitt næringsliv villig til å samarbeide av all kraft for å bygge op igjen det norske næringsliv og hjelpe oss med virkelig å bygge landet. Hele det tyske næringslivet vil samarbeide med det norske næringsliv, ikke på kapitalistisk og imperialistisk utbytterbasis, men på nasjonal-socialistisk grunnlag til gjensidig gagn. En umåtelig fremtid åpner sig for Norge innen rammen av den nyordning som foregår i Europa.

Foreløbig har vi riktignok adskillige vanskeligheter å kjempe med. Vi er et besatt og blokert land, og det er et dårlig bo partipolitikerne har efterlatt.

Men vanskelighetene vil bli overvunnet. Og vi skal i disse hårde tider heller ikke glemme at nettop vanskelig-

hetene skaper muligheter. Det er nettop vanskeligheter og savn som tvinger frem den nye ordning og nye utveier, hjelper oss til å mobilisere hele folkets åndelige og materielle krefter for å skape nye former og nye verdier, hjelper til å overvinne materialismens gift i vår folkesjel.

Men det er for øvrig slik at savnene jo virkelig ennu ikke er så svære og er mindre enn under den forrige engelske blokade under verdenskrigen, da vi dog ikke var i krig. Det er også så at de folk som klager mest over de små savn situasjonen påtvinger oss, er typer som i beste fall intet har gjort for å avverge ulykken, som ikke skjønner at våre savn skyldes i første rekke engelskmennenes blokade og deres røveri av vår handelsflåte, og som ikke gjør sig noen forestillinger om hvorledes det vilde sett ut, eller se ut, om deres Englandslengsler var gått eller gikk i opfyllelse. —

*

Slik står vi nå ved slutten av det på hendinger rikeste år i Norges-historien, og skimter alt omrissene av en ny stor epoke i Europa under germanernes førerskap og vern, med en begynnende utfoldelse for vårt eget folk i en norrøn stortid som aldri før i vår historie. Tyskland kaller på oss til som et likeverdig germansk broderfolk å være med i et storgermansk fellesskap for å bygge det nye Europa. Slik kaller også blodets røst og fornuftens stemme i hver nordmann, som har fridd sig fra fortrollingen, og har funnet hjem til sig selv.

Landsmenn, når vi nu skal gå inn i det nye og avgjørende år, skulde da ikke vi, Norges sønner og døtre, kunne forenes i et inderlig ønske om at alt folket vårt må finne hjemveien sin, slik at vi i det nye år også kan gå inn i det nye Norges stortid, som en sterk og selvstendig hjørnesten i det nye Europa, og som et fritt og lykkelig folk.

Leve Norge!

Quislings opfordring til alle nasjonalsinnede nordmenn om å gå inn i Regimentet Nordland.

12. januar 1941.

Nordmenn!

Tysklands kamp mot England, Europas evige uro- og krigsstifter, går mot sin avgjørende og seierrike slutt. England, som også trakk v å r t land inn i krigen, er fortrengt fra det europeiske fastland, og det nye Tyskland er blitt kjernen for en nyordning av Europa under germansk førerskap. Tysklands kamp for tyskernes samling og frigjørelse har, ved den krig som England påtvang Tyskland, utviklet sig til en almindelig europeisk fribets- og uavhengighetskamp mot det engelske verdensdespoti, en kamp som m å ende med Englands nederlag.

Vi, som klart har forutsett den fremtidige utvikling, vil nu gjøre vårt, for av f r i v i l j e, å kjempe med på Hitlers og Tysklands side for de germanske folks f e l l e s sak og for det nye Europa.

Tyskland vil seire i denne krig u t e n v å r hjelp. Men det strider mot den æresfølelse og trang til likeverdighet som bor

i ethvert nordisk menneske, at vi ikke s e l v gjør en innsats, når det også gjelder vår e g e n sikkerhet og vår egen skjebne. Uvegerlig blir vi deklassert som nasjon hvis vi ikke selv er med og med våpen i hånd våger noe, når Europas og Norges skjebne avgjøres under stålhjelmen.

Jeg opfordrer derfor alle unge nordmenn, som føler ansvar for fremtiden, til å tre inn som frivillige i r e g i m e n t e t N o r d l a n d for skulder ved skulder med de tyske kamerater å gå åpent og aktivt inn for nyordningen i Europa og for det germanske forbund.

La oss ikke gjøre skam på våre fedre, som i sin tid erobret England og grep nyskapende inn på så mange steder i Europa.

Tyskland har ikke bedt oss. Vi føler oss s e l v forpliktet til f r i v i l l i g å gå konsekvent til siste slutt den vei som skjebnen har stukket ut for vårt folk. Norges og Tysklands interesser er blitt s o l i d a r i s k e. Tysklands kamp er N o r g e s kamp. Tysklands seier er N o r g e s seier!

Derfor kaller jeg de nasjonalbevisste nordmenn til å kjempe med under våre tyske brødres seierrike faner.

Og normannakraften er ennu ikke død i norske hjerter!

Quislings appell til Hirden om å være med i kampen for Europa.

Hirdmenn!

Vi lever i den største krise i Norges historie, og den stiller *store* krav til oss. Det er alle nordmenns plikt å arbeide for at Norge vinner sin rette plass i folkefellesskapet. *Derfor har jeg rettet min appell til Norges ungdom* om å være med i kampen for Europa. NS har holdt ut under mange vanskeligheter, og efter at vi bestod belastningsprøven i dagene efter den 9. april, er vi fast overbevist om at vi, gjennem ild og vann, vil kunne føre vårt folk mot en lykkeligere og bedre framtid. Historiens dom vil la begivenhetene tre fram i det rette lys.

Det norske folk blev trukket inn i krigen mot sin vilje.

Efter at de strategiske punkter i landet var besatt, blev det gitt ordre til mobilisering, og mobiliseringen blev gjennemført på den slettest tenkelige måte. Mot all folkerett blev ungdommen sendt i krig.

Vårt folks frihet og selvstendighet står på spill, og det er de folks skyld som påstår at de kjempet for frihet og selvstendighet. Det er imidlertid vår opgave å befri vårt folk, og vi har den tyske Reichskommissars ord for at veien til frihet går over Nasjonal Samling.

Tyskland hadde aldri tenkt på å krenke de nordiske lands nøitralitet. Vi vet at det er sant. For Tysklands interesser var fullstendig tilgodesett i og med Norges nøitralitet — vel å merke under den forutsetning at vår nøitralitet var ærlig ment, og at vi var rede til å forsvare den.

England hadde derimot interesse av å krenke vår nøitralitet, for på den måten å rette et avgjørende slag mot Tyskland. De engelske statsmenn drev et kynisk spill med vårt folks skjebne. Og våre egne statsmakter spilte under dekke med dem. Denne krenkelse av vår nøitralitet ga Tyskland rett til å intervenere. Og alt talte for den ting at vi ikke ydet noen motstand, men heller med takk tok imot Tysklands hjelp.

Tysklands mål var å befri sig fra diktatet i Versailles, og dersom England og Frankrike ikke hadde vært blendet av den internasjonale jødemakt, vilde de forskjellige folk — vårt eget innbefattet — blitt forskånet for krigen.

Vi vet at den tyske Führer gjorde sitt ytterste for å komme til en forståelse med England. England vilde imidlertid ha det anderledes. I løpet av sin historie har England satt de forskjellige land op mot hverandre,det har tyrannisert havene og erobret verdensdeler. I NS har vi i alle år arbeidet for en forsoning mellem England og Tyskland, og for at folkene omkring Nordsjøen skulde slutte sig sammen. Var det skjedd, vilde det ikke ha kommet til krig. Men England satte sig imot. England *vilde* ha krigen for å knuse Tyskland. En sterk fastlandsmakt og det nye økonomiske systemet passet ikke makthaverne i England.

Vi nordmenn har ingen ting å takke England for. Forholdet er omvendt: det er England som har å takke oss for meget. Det blev skapt av vår norske folkestamme, som førte kraft til landet. Men det vi har tapt, det har vi tapt på grunn av England.

Vi har nu den store opgave å hevde Norges plass i folkefellesskapet. Dette fellesskap består i samarbeide med de andre germanske folkeslag i et nytt, forenet Europa. Og vi vil få vår frihet i den utstrekning som den er forenlig med fellesinteressene. Det vil bety fred, og det vil bety velstand og kultur.

Tysklands kamp mot England, Europas evige uro- og krigsstifter, går mot sin avgjørende seierrike slutt. England, som også trakk *vårt* land inn i krigen, er fortrengt fra det europeiske fastland, og det nye Tyskland er blitt kjernen for en nyordning av Europa under germansk førerskap. Tysklands kamp for tyskernes samling og frigjørelse har, ved den krig som England påtvang Tyskland, utviklet sig til en almindelig europeisk frihets- og uavhengighetskamp mot det engelske verdensvelde, en kamp som må ende med Englands nederlag.

Tyskland vil seire i denne krig *uten* vår hjelp. Men det strider mot den æresfølelse og trang til likeverdighet som bor i hvert nordisk menneske, at vi ikke *selv* gjør en innsats, når det gjelder vår *egen* sikkerhet og vår *egen* skjebne. Uvegerlig blir vi deklassert som nasjon hvis vi ikke selv er med og med våpen i hånd våger noe, når Europas og Norges skjebne avgjøres under stålhjelmen.

Tyskland har ikke bedt oss. Vi føler oss selv forpliktet til frivillig å gå konsekvent til siste slutt den vei

som skjebnen har stukket ut for vårt folk. Norges og Tysklands interesser er blitt solidariske. Tysklands kamp er *Norges* kamp. Tysklands seier er *Norges* seier!

Jeg opfordrer derfor alle unge nordmenn, som føler ansvar for framtiden, til å tre inn i det frivillige *regiment Nordland*, for skulder ved skulder med de tyske kamerater å gå åpent og aktivt inn for nyordningen i Europa og for det germanske forbund

Våre fedre erobret i sin tid England, og grep nyskapende inn på så mange steder i Europa. La oss ikke gjøre skam på dem!

Norsk ungdom — tysk ungdom.

Quislings tale i Colosseum 1. februar 1941.

NS har alltid villet *germansk samarbeid*. Skjebnen har igjen ført våre nær beslektede folks livsvei sammen.

Den nordiske rase er den viktigste bærer av verdenscivilisasjonen.

Kampen står mellem det nordiske og det jødiske prinsipp.

Opfordringen til Stornordisk Fredssamband blev fremsatt på NS riksmøte i 1936.

Norge holder ikke bare nøklen til sin egen frihet og frelse, men til en ny avgjørende historisk utvikling.

Veien for norsk ungdom, for all germansk ungdom er klar. Den går gjennem det stornordiske samarbeide.

Det er med stor glede vi i Nasjonal Samling, og i særdeleshet vår ungdomsfylking, idag kan hilse velkommen hos oss i vår hovedstad representanter — og så fremrakende representanter — for vårt tyske broderfolks ungdom.

Jeg tror det er mange med mig i NS idag som føler sig stolte over dette møtet, som er et symbol på at våre to germanske folk, hvis livsveier i sin tid ble fjernet fra hverandre, nu igjen bøies sammen i felles farer og felles interesser.

Når tysk og norsk ungdom idag møtes, så er det et tegn på at våre to folks fremtid bøier sig sammen, forenet i et felles livsgrunnlag og i felles farer og felles interesser.

Skjebnen som i sin tid førte våre to nær beslektede folks livsvei fra hverandre, har på en merkelig måte igjen ført dem sammen. Når jeg tenker på at jeg for 5 år siden stod på dette selvsamme sted og talte på Nasjonal Samlings riksmøte (27. juni 1936) om *samarbeide mellem de germanske folk* som det store mål for vår bevegelses bestrebelse, så vil jeg nok si at det er merkelig, mer enn en tilfeldighet, at vi nå har erobret makten i dette landet og idag kan hilse våre tyske kamerater velkommen i Norges hovedstad.

Jeg kan ikke bruke denne anledning bedre enn til å klargjøre, tydeligere og mere bestemt enn noensinde, at den nasjonale samlingsbevegelse i Norge går av hele sitt

hjerte og hele sitt sind inn for det storgermanske samarbeide.

De norske rømlingene i London radio uttalte forleden at det er ingen mann i de okkuperte land som tilnærmelsesvis kan måle sig med Quisling og hans medskyldige i deres fanatiske vilje til å «tjene fienden».

Kampfeller i Nasjonal Samling! Det er lenge siden vi har fått slik god attest. For hvad er det som ligger i denne fordømmelsesdom? De norske landsfiender derborte vet nemlig godt at vi i Nasjonal Samling er gjennemglødet av fedrelandssind og ikke tjener noen fiende av Norge. Det som de i virkeligheten mener, er derfor at vi med fanatisk vilje går inn for å tjene *det germanske samarbeide* i den i øieblikket eneste praktisk mulige og grunnleggende form som foreligger, nemlig samarbeidet mellem Norge og Tyskland. Derved tjener vi i dypest og videste forstand *Norges* interesser, og tjener på den mest effektive måte til at de norske engelskmennene i London og deres britisk-jødiske herrer rammes på sitt svakeste punkt og aldri får virkeliggjort sine ødeleggende krigsmål mot vårt fedreland. Det er jo nettop en fanatisk *vilje* til dette som det gjelder om, en fanatisk og frigjørende vilje!

Og det er jo nettop dette som *har* vært og *er* den centrale linje i alle våre bestrebelser for å redde det norske folket og reise det. Og når folkene i London i samme forbindelse kaller oss de største verdensmestere i hykleri, da undervurderer de sine egne prestasjoner. Verdensmesterskapet i usandhet og hykleri har uomstridt det perfide Albion. Og dets norske leiesvenner gir ikke mestrene noe efter.

Vi vet alle sammen at *er* det noe område hvor vi har

vært i overensstemmelse med oss selv, med det dypeste og innerste i oss, hvor vi i sandhet har funnet oss selv, og oss selv i sandheten, så er det her i *kampen for Norge* og for et germansk samarbeide.

Hørte vi ikke blodets røst, når våre store nasjonale diktere og seere *Bjørnson* og *Ibsen* også tok til orde for nordisk og germansk samarbeide?

Hvor brente ikke våre hjerter i oss, når vi erkjente at vårt norske folk ikke står alene i verden, men at vi er medlem av en stor folkefamilie som representerer den mest verdifulle av alle jordens raser, den germansk-nordiske rase som har vært og er den viktigste bærer av verdenssivilisasjonen?

Selv pekte vi lenge før den store krise blev utløst, i klar erkjendelse av forholdene på den *nordiske tanke* som veien til nasjonal fornyelse og til å undgå den kommende vrede.

I dyp og hellig overbevisning om betydningen herav for mitt folk og for den almindelige fremtidige utvikling, skrev jeg for min del allerede i 1930, på grunnlag av betraktninger over forholdene i Russland, som jeg kjente av 12 års erfaring, en hel bok med en inntrengende appell om å gjenreise den nordiske ånd og det nordiske blod i storgermansk samarbeide. Dette var den eneste vei til nasjonal nyreisning og til å sikre freden. En sammenfatning av nasjonalisme og sosialisme var ikke nok. *Den nasjonale sosialisme måtte forenes med den germanske rasetanken til en politisk-religiøs bevegelse.* Bare slik kunde vi komme helt til bunns i saken og utvikle tilstrekkelig egen positiv kraft mot de ødeleggende motkrefter.

På dette, det eneste brukbare grunnlag blev da også vår nasjonale samlingsbevegelse dannet i 1933. Først under navnet *Nordisk Folkereisning i Norge.*

Jeg kan i denne forbindelse fortelle et typisk eksempel på hvorledes nettop dette rammet vår fiende på det ømmeste punkt. *Da jeg kom inn i regjeringen med «den nordiske folkereisning» i lommen, luktet jødene straks kristenblod, germansk blod. Hambro gikk til den daværende statsminister og forlangte at denne nordiske folkereisning skulde legges vekk!*

Det var ingen som hadde så god nese i landet som Carl Joachim *Hambro*.

Her er det kampen i virkeligheten står — mellem disse to prinsipper, mellem det jødiske prinsipp og det nordiske, det germanske prinsipp.

Vi begynte med «Den nordiske folkereisning», og vi fortsatte med *Nasjonal Samling* i 1933. Selv da krigen var brutt ut, da England hadde sluppet krigen løs, *fortsatte vi dette arbeide for å hindre krig mellem de germanske folk.*

Jeg vil minne om hvorledes vi i 1936, dengang da vår bevegelse hadde vokset seg så sterk at vi stod foran et mulig gjennembrudd, og den europeiske krise og forholdene i vårt eget land mer og mer begynte å nærme sig katastrofen, hvorledes vi da på vårt riksmøte, der som nevnt blev holdt nettop i dette hus, *vedtok en almindelig opfordring til alle germanske folk om å samarbeide og å slutte sig sammen i et stornordisk fredssamband, d. v. s. folkesamband for å overvinne verdenskrisen, redde freden og føre kampen for vår nordiske kulturs frelse og fremgang.*

Men de engelske makthaverne vilde ikke være med på dette. Gudene vilde ødelegge dem, og slog dem med blindhet og overmot. De forstod ikke at den tradisjonelle britiske maktbalanse-politikk i Europa hadde utspillet sin rolle, at Tyskland ikke kunne ødelegges, og at man derfor i egen interesse måtte samarbeide med det og komme imøte Hitlers ærlige bestrebelser om fred og

forsoning mellem de to store germanske frendefolk. I sin blinde nasjonale egoisme og selvovervurdering og under innflydelse av den internasjonale jødemakt slapp England krigen løs for å ødelegge Tyskland.

Selv efter den europeiske krig var sluppet løs, gjorde vi vårt mulige for å bidra til en fredelig løsning før det kom til den avgjørende hovedkamp. Så sent som den 11. oktober 1939 under stilstanden efter Polens utslettelse, gjorde jeg for min del et siste forsøk og henvendte mig til statsminister *Chamberlain.* Jeg minnet ham om hans erklæring av 30. september 1938 efter München-avtalen, hvor han sammen med den tyske Führer gikk inn for fred og samarbeide mellem England og Tyskland *som den avgjørende forutsetning for Europas fredelige utvikling.* Og jeg appellerte inntrengende til ham om å slutte fred med Tyskland i denne hans erklærings ånd, og å få istand en fredelig nyordning i Europa.

Jeg fikk et høflig, men intetsigende svar, fordi de folk — *iallfall de krefter som stod bak Chamberlain — vilde* krigen. De *vilde* ødelegge Tyskland, de vilde ødelegge germanerne. De engelske krigspolitikere og de norske krigsforbryterne som opererte sammen med dem trakk også Norge inn i krigen.

Men dermed opnådde i virkeligheten den britisk-jødiske verdensmakt og deres norske vasaller nøiaktig det motsatte av det som de tilsiktet. De skapte nemlig muligheten for den europeiske nyordning og for grunnleggelsen av det storgermanske forbund, som de med alle midler hadde prøvet å forhindre.

Utviklingen har ført til at det nu mellem Norge og Tyskland blir mulig å bygge den første bro over den avgrunn som hindret de germanske folk fra å komme til et ordnet samarbeid.

Derved vil det første og avgjørende skritt være gjort til å virkeliggjøre den sammenslutning av de germanske folk i et fritt og fast forbund som er nødvendig for vår folke-ætts og vårt folks bestående og fremgang.

Men det ligger i tingenes natur at initiativet må komme fra *Norge*, eller iallfall finne fullgod gjenklang i dette landet. Derfor holder Norge nu, skjønt mange ennu ikke forstår det, i virkeligheten nøklen ikke bare til sin egen frihet og frelse, men til *en ny avgjørende historisk utvikling*.

Når jeg sier dette, så er det for å mane mine kampfeller og mine landsmenn til å kjenne sin opgave og sitt ansvar som et nordisk folk.

Vår skjebne avhenger av Tyskland det skjønner vel enhver uten englenderne. Derfor er det at tyskere og nordmenn er nødt til å finne hverandre og finne en løsning på vanskelighetene. Og det er norsk ungdoms— og vel også tysk ungdoms opgave — i de kommende slektledd å virkeliggjøre dette.

Det betyr ikke bare veien til ære, frihet og velstand for Norge, det betyr også *sikkerhet*. Kan Tyskland og Norge løse det problemet at to suverene, tusenårige riker bindes sammen og etablerer en høiere ordning — kan vi skape dette i ungdommens sinn og virkeliggjøre det i politikken, da er civilisasjonen løftet op på et høiere plan og kan bevege sig fremover.

Husk det, norsk ungdom!

Denne tanke stikker i virkeligheten så dypt at det antar en likefrem religiøs karakter.

Det er veien for vår ungdom, det er veien for germansk ungdom idag.

Og denne veien ligger klar. Det ser vi tydelig, iallfall vi som i årevis har kjempet for Norges sak.

Dette er skjebnens vei, og på denne skjebnens vei marsjerer vi idag — tysk ungdom og norsk ungdom.

De andre marsjerer på en annen vei, men de marsjerer mot tilintetgjørelsen.

Vi marsjerer fremad mot lysere tider for vårt folk og vår folkeætt.

Nasjonalt forfall og nasjonal gjenreising.

Quislings tale i Colosseum 12. mars 1941.

Bare de allerstørste og allersterkeste nasjoner kan oppvise slik fullstendig forening av mythos, diktning og nasjonal utvikling som det norske folk.

Vikingene skapte overalt en fast lovbunnet rettsorden.

Det nasjonale forfall kulminerte i det 16. århundre men i det 18. århundre begynte frihetstrangen og nasjonalfølelsen atter å våkne.

1905 ga Norge selvstendigheten tilbake i det *ytre* — men i virkeligheten gled det inn i det engelske lydrikeforhold og avhengigheten til England førte til den største nasjonale katastrofe i Norges historie.

Størst skyld for katastrofen har det tidligere kongehus.

Det gikk ikke slik som England og dets tjenere i Norge hadde beregnet.

Krigen vekket Norge av dets tunge søvn og den nasjonale gjenreisningstanke er gjenfødt.

Umåtelige muligheter for Norges framtid i det nye Europa.

«Hvad Norge var, det skal det engang vorde, på land, på bølge og i folkerang.»

Dette dikterordet som vi alle kjenner, er ikke noe *enkeltstående* patriotisk utbrudd i vår nasjonallitteratur. I alle våre store dikteres verker gjennem det 19. århundre og fram til nutiden, klinger stadig igjen det samme motiv: for det første minnet om en stor norrøn fortid, for det annet den tragiske erkjennelse av et nasjonalt forfall, «vår skam, vår natt og vår naud» (Aukrust), og for det tredje: *en sikker forjettelse om en kommende nasjonal samling og gjenreisning.* Som Henrik Ibsen skrev i 1872:

> «Da kan en slekt som kommer efter vår, den rette samlingstøttes reisning feire. Da er din gamle storhet vorden ny, og spådomsgåten herlig løst i nuet.»

Dette store dikteriske tema om storhet i fortiden, nasjonalt forfall i nutiden, og ny storhet i framtiden, er i virkeligheten i den inderligste samklang med en fremherskende følelse og en levende tro i hele det norske folk. Og også det er en profeti om den kamp vi kjemper idag.

> «En dikters kall, profetens er
> Og helst i nøds- og fødselstider.
> Da den som lider og som strider,
> Hans sang gir idealets kjær.»

Hele denne idé-forestilling griper så meget dypere, som det står i den nøieste sammenheng med våre forfedres forestilling om gangen av den strid som går gjennem hele verdenslivet, en forestilling som må antas å ha festet sig dypt i folkesjelen, og som gikk ut på at verden, deres egen verden, går under i kampen mot de onde, forstyrrende mørkemakter, men går kun under for å gjenfødes herligere.

Man kan *forklare* dette som man vil, og *utlegge* det som man vil. Men i virkeligheten står disse kjensgjerninger som den sterkeste visshet for at vårt norske folk ennu har en stor misjon i verden, og derfor ikke vil gå tilgrunne, men går mot en større fremtid. Ti et folk går ikke under, sålenge det har en historisk opgave å fylle. Og et folk må ha en historisk opgave å fylle i verden, når den nasjonale spendkraft, den verdensvilje som åpenbarer sig i nasjonen, er så stor at den med ubrutt styrke i slektledd efter slektledd kan holde vedlike en levende tro på virkeliggjørelsen av et stort nasjonalt mål og på folket som en stor faktor i den européiske civilisasjon.

Dette er ikke nasjonalt svermeri. Det er den logiske tolkning av uomstridelige kjensgjerninger, og den rette måten til å finne vår vei gjennem den nuværende verdenssituasjons forvirring og farer fram til nasjonal gjenreisning.

Norge kan ikke reddes bare ved en forandring i styremåten.

Den ene ting som først og fremst trenges er lojalitet: lojalitet mot det norske folk og tro på dets opgave i verden, lojalitet mot den nasjonale samlingsbevegelse som bærer det nye Norge frem og tro på dens misjon.

La oss på bakgrunn av det jeg her har fremholdt kaste et blikk tilbake på vårt folks historiske utvikling.

Hvilken kraft utfoldet ikke nordmennene i de første århundrer de trer frem i historien som folk!

I løpet av 300 år, fra midten av det 8. århundre til midten av det 11., seilte nordmennene sammen med de andre nordboere i store skarer til fremmede land, beleiret og erobret eller omdannet den vestlige, romerske kristenhet, samtidig som Norge selv, med jern og blod, blev samlet til et rike (872).

I det 9. århundre blev nordmennene herrer i Irland og over store deler av England og Skotland, såvelsom over Færøiene, Shetlandsøiene, Orkenøiene, Hebriderne og Man. De erobret Dublin, og nordmannen Olav Hvite blev konge av Irland. Efter å ha besatt Island, opdaget de Grønland og Nord-Amerika, 500 år før Kolumbus, og satte sig fast også der.

På den måten var nordmennene omkring år 1000 blitt herrer over hele det nordatlantiske område, likesom også hele havet mellem England, Skotland og Irland var å kalle for norsk.

Hvilken umåtelig kraftutfoldelse var ikke dette, og hvilke umåtelige muligheter åpnet det ikke for vårt folks utvikling som bærer av en nordatlantisk riksdannelse på begge sider av verdenshavet.

Samtidig satte de normanniske vikinger sig fast i Frankrike. I løpet av det 9. århundre tok de 4 ganger Paris og hjemsøkte så godt som hver eneste større fransk by fra Rhinen til Atlanterhavet, fra Kanalen til

Middelhavet. Ute av stand til å motstå nordmennene avstod den franske konge og keiser i 1011 Nord-Frankrike til deres fører, den norske jarlesønn *Gange-Rolf* fra Møre. Efter nordmennene blev dette landskap kalt Normandi, og Rolf blev hertug av Normandi og gift med datter av den franske konge.

Det nye hertugdømme blev kraftig og velstående, og derfra blev grunnet et stort norsk kongedømme i Middelhavet omfattende Syd-Italia og Sicilien, og derfra igjen forskjellige normanniske riker i Syria. Middelhavet var fylt av norske vikingers virksomhet, og på Piræus-løven i Venedig er foreviget bedriftene til normanniske krigere fra Konstantinopel, hvor de utgjorde keiserens livvakt.

Men den viktigste erobring som utgikk fra Normandi var våre forfedres endelige erobring av *England.* Et eneste slag, slaget ved Hastings 14. oktober 1066, bragte øen i normannernes hender. Gange-Rolfs ætling, hertug Vilhelm av Normandi blev konge av England og grunnla det engelske rike.

I mellemtiden var også det russiske rike blitt grunnlagt som en nordisk vikingestat i midten av det 9. århundre. Selv om svenskene formentlig var det dominerende skandinaviske element i «østerveg», så er det ingen tvil om at nordmennene også her spilte en stor rolle. Våre sagaers tallrike beretninger om Gardarike og Miklegard (Konstantinopel) beviser det tydelig nok.

Således var nordmennene med å grunnlegge to av de mektigste riker i verden foruten en rekke andre riker og jarledømmer rundt om i Europa. Overalt hvor de slo sig ned, bragte de med sig en fast lovbundet

rettsordning, og vanen til autoritet og disiplin. Ridderskapet har sitt utspring i den norske og nordiske hirdordning, likesom de normanniske ridderne var sjelen i korstogene.

Det er også verd å minnes hvorledes sønn av Olav den hellige, kong Magnus den gode som hersket både i Norge og Danmark, i midten av det 11. århundre med sin norske hær stanset slavernes invasjon i Tyskland og Danmark i det store folkeslag mellem germaner og slaver på Lyrskoghede i Syd-Slesvig.

Når Tyskland nu sikrer germanerne mot øst, kan vi nordmenn med stolthet anføre at vi engang i et avgjørende historisk vendepunkt reddet Tyskland fra å bli oversvømmet, muligens for alltid, av den truende slaviske folkeflom.

Den samme kong Magnus som allerede rådet både i Norge, med dets nord-atlantiske besiddelser, og i Danmark, gjorde også rettslig krav på selve Englands trone. Efter å ha tilegnet sig Danmark, sendte han sendemenn vest til England, som overbragte den engelske konge et brev hvori det bl. a. heter:

«Jeg vil at du skal avstå riket til mig, men i annet fall vil jeg søke til det med hærstyrke fra både Danevelde og Norge, da får den råde for landene som vinner seier.»

Det blev ikke noe av hans Englandstog, men hans efterfølger Harald Hårdråde bragte planen til utførelse. I 1066 angrep han England med en flåte som man beregnet til 300 skib med omkring 30 000 mann ombord.

Samtidig forberedte normannerhertugen Vilhelm *sitt* angrep fra Nord-Frankrike over Kanalen mot Syd-England. Hans hærstyrke har man anslått til 12 000 mann, hvorav halvparten var normanniske riddere.

Det finnes ikke noe mere betydningsfullt tidspunkt i det norske folks historie enn dette norske konsentriske angrep på England høsten 1066.

Harald landet i Nord-England i begynnelsen av september, og slo først englenderne i et stort slag ved York, men falt like efter den 25. september 1066 i et nytt slag ved Stanford bro 12 mil nord for London. En tankeløshet var bestemmende for slagets utfall. *Nordmennene hadde tatt av sig brynjene. Kongens fall avgjorde slaget og felttoget, og det avgjorde Norges skjebne.*

Tre dager senere landet Vilhelm i Syd-England og 14. oktober 1066 vant jarleætlingen fra Møre i slaget ved Hastings Englands krone for sig og sine efterkommere.

Men det blev av skjebnesvanger betydning for Norge at det ikke var nordmennene fra *Norge* og den norske rikskonge som seiret over anglodanskene og endelig erobret England, men de romaniserte og fransktalende normanner fra Normandi. Det er *derfor* England og de britiske dominions og Amerika idag taler halvt latinsk og halvt germansk, istedenfor norsk. Og det er til syvende og sist også derfor at Norge omsider sank ned til å bli en slags engelsk provins som ikke engang hadde status som en britisk dominion, men blev brutalt ofret for engelske plutokrat-interesser under ledelse av en dansk prins som engelsk vasallkonge i Oslo.

Det er også derfor at England blev *judaisert*, for hakk i hæl på normannerne fulgte jødene over fra fastlandet.

Med slaget ved Stanford bro blev i virkeligheten Norges heroiske utvikling stoppet og det nasjonale forfall begynte.

England stengte for Norges naturlige ekspansjonslinjer og påtvang det sin fremmede og artsfiendtlige inn-

flytelse. Det norske Atlanterhavsrike blev langsomt brutt istykker. Omkring 1100 la kong Magnus Barfot riktignok Hebriderne og Man direkte under den norske krone, og Håkon Håkonsøn befestet omkring 1250 Norges herredømme over både Island og Grønland og de norske øyer nord for Skotland. Men allerede Håkons sønn avstod Hebriderne og Man, og efterhånden som Englands sol steg, begynte Norges å synke.

Og tilbakevirkningen i hjemlandet av den stansede ytre ekspansjon var stor.

Den særegne nordisk-germanske kulturs sammenstøt med den romersk-germanske kristne kultur endte med den sistes sluttseier. Det norske folk blev dradd inn i den almindelige européiske kulturstrøm og tvunget inn i falske livsformer som tilhørte en helt fremmed tankegang. Denne uheldige utvikling gjorde sig dog først *efterhånden* gjeldende. Uten å beskyldes for nasjonal selvovervurdering kan man vel hevde at neppe noe annet land kan i de 300 år av høimiddelalderen fra 1000 til 1300 opvise en historie jevnbyrdig med det stornorske rikes, også med hensyn til det indre politiske og sociale liv. Norge hadde dengang den mest effektive verneforfatning i hele Europa med en krigsmarine på 300 fartøier og en besetning på 13 000 mann. Det var et folk av frie odelsbønder med en høit utviklet rettsordning, og det hadde en nasjonal-litteratur som ikke noe annet folk i Europa på den tid. Paven vilde ha en norsk konge til tysk-romersk keiser.

Norges storhet og velmaktsdager var imidlertid dømt til å svinde.

Istedetfor å kjempe ute i verden mot fremmede begynte nordmennene nu for alvor *å slåss hjemme*. Trønder stod

mot vikværing, agderværing mot hordalending, hålogalending mot sogndøl. I en hundreårig indre krigstilstand ødet de sine beste krefter i indre splid og utryddet meget av sitt beste menneskemateriell. I borgerkrigen var det mellem 50 og 60 ordentlige slag foruten en utallig rekke småtrefninger, overfall, beleiringer, drap og ildspåsettelser. Av de gamle lendermannsætter, folkets selvskrevne førere, var det efter borgerkrigens slutt bare fem familier igjen. Og da også den nasjonale kongefamilie i direkte linje utdøde i 1319, og Norge fikk danske og svenske unionskonger, var det ingen til å verge Norges virkelige interesser i farer og nød.

*

Efter år 1300 begynte for alvor det nasjonale forfall. I midten av det 14. århundre kom svartedauen *fra England til Norge over Bergen*, og bortrev en tredjedel av hele landets folkemengde.

Den norske ørn stanset sin flukt.

Det norske folk sank hen i den rene dvaletilværelse. Alle de fremmede land som nordmennene vant i fortiden gikk tapt, og også selve moderlandets område blev knappere og trangere.

Den danske unionskonge pantsatte Shetlandsøiene og Orkenøiene til Skotlands konge. Disse gamle norske øier gikk derved i sin tur over i den engelske konges besiddelse.

Bunnen i det nasjonale forfald blev nådd i reformasjonstiden (det 16. århundre), da Norge var nær ved å bli en dansk provins.

Noen hundre danske krigsfolk var nok til å kue de oprørske norske bønder som hadde bevart den siste rest av norsk nasjonalfølelse.

Den danske adel som vilde utbytte Norge, avpresset danskekongen et løfte om at «Norge herefter skulde være under Danmarks krone likesom et av de andre land», Sjælland eller Jylland.

Overensstemmende hermed tok danske adelsmenn Norge i besiddelse og erklærte det for den danske adels eiendom. Dermed var da vårt fedreland blitt erklært for provins 1536.

Norge mistet allikevel ikke helt sin selvstendighet. Det het fremdeles «kongeriket Norge», og det fikk beholde sine gamle lover. Men danske menn blev embedsmenn her i landet, og den gamle norske hilsen, *den fri manns hilsen med opstrakt hånd*, blev erstattet av hattesvingningen, tegnet på underkastelse. Danskene befestet ytterligere sin makt over Norge ved å utnytte reformasjonens innførelse til en grandios utplyndring av den norske kirkes gods og kostbarheter, likesom dansk blev skriftsprog i Norge.

England var imidlertid nu, efter sin indre samling, begynt å komme til makt og tok fatt på å befeste sitt sjøherredømme og sin kolonialmakt i kamp først mot Spania, siden mot Frankrike. I denne kamp spillet de Danmark ut mot Sverige som gjerne stod sammen med Frankrike. Og når Danmark tapte, lot det Norge betale. England holdt Norden splittet som det holdt Europa splittet.

På dette vis mistet vi de gamle norske landskaper *Herjedalen* og *Jemtland* til Sverige, og i 1658 måtte Norge vike tilbake fra sin urgamle riksgrense Gøtaelven, idet danskekongen avstod *Båhuslen* til Sverige.

Også Trøndelagen avstod den danske konge til Sverige, men denne landsdel, Norges marg og midte, blev efter to års forløp gjenerobret av nordmennene selv. Norge hadde i 1628 igjen fått en nasjonal hær, og begynte nu langsomt å komme til krefter igjen og til nasjonal bevissthet.

I det 18. århundre gikk Norge sterkt frem i folketall og velstand, ikke minst efter de syv krigsårene med England 1807—14. Nasjonalfølelsen vokste. I 1914 da Norge efter påtrykk av England, blev avstått av den danske konge til den svenske konge, kunde det med våpen i hånd forhindre at det blev svensk provins. Men det kunde dog *ikke* forhindre at danskekongen med Englands hjelp beholdt de gamle norske biland Færøiene, Island og Grønland, og Norge dermed blev ribbet for de siste besiddelser utenfor selve moderlandet.

Men den nasjonale reisning fortsatte å vokse, likeledes den biologiske kraft. Utenom en tredobling av folketallet hjemme kunde Norge på hundre år sende store skarer ut i verden i et nytt fredelig vikingtog, slik at den norske befolkning i det fremmede blev like stor som i hjemlandet. Og det arbeidet sig efterhånden fram igjen til første plass blandt verdens sjøfarende nasjoner.

Efter hundre år var Norge endelig i 1905 blitt sterkt nok til å gjøre revolusjon mot den svenske unionskongen, og i det *ytre* gjenvinne full selvstendighet som i sagatiden. Men i virkeligheten stod saken anderledes.

Når et folk har virkeliggjort et *nasjonalt ideal* som det lenge har kjempet for, så opstår et stort moralsk hull i dets liv. Dette var tilfelle med det norske folk for en

menneskealder siden. I århundrer hadde det hatt for øie å gjenvinne sin tapte frihet og selvstendighet, og i minnet om en stor fortid å skape en enda større fremtid.

I 1905 samledes nordmennene i en enestående nasjonal besluttsomhet og enighet om å nå målet. Men efter den store triumf opstod en stor tomhet i folkets sjel.

For å gi vårt folk en ny åndelig fasthet, og besvare dets solidaritet og dets samarbeide for felles mål, var det nødvendig å gi det et nytt nasjonalt ideal. Man fant det ikke. Og det i et tidsrum da vårt folk gikk ut av en stor nasjonal kamp, gjennemsyret av en makeløs nasjonal samlingsfølelse.

Det norske folks ledere hadde ingen skapende idé, ingen opdragende og styrkende plan å gi folket for dets fremtidige liv, i samhøve med tidens krav og folkets behov. Deres eneste resept var *liberalismen* og efterhånden som motgift mot denne, *marxismens* røde gift.

Liberalisme og marxisme, det engelsk-jødiske og det russisk-jødiske materialistiske verdenssystem, det var *det* det norske folks ledere hadde å by de tørstende sjeler, da *«den nye nasjonale arbeidsdag»* skulde begynne. Lånte fremmede og fordervelige idéer, som ikke høver med nordisk egenart, og ellers i sig selv er grunnfalske og onde. De talte om frihet og demokrati våre ledere, men mente London og Marx og sine egne mammon-interesser.

Jeg vil ikke her dvele ved disse systemer og deres fordervelige tillempning i Norge. Det er velkjente ting. Jeg vil bare fremheve at det var et nasjonalt selvbedrag, når nordmennene mente at de i 1905 hadde sin fulle frihet og selvstendighet.

I virkeligheten var Norge glidd inn i et fullstendig avhengighetsforhold til England.

Under Napoleonskrigene hadde det passet for England å bruke Norge som et bytteobjekt for å lokke Sverige til å gå mot Napoleon ved løfte om Norge til erstatning for Finnland som Russland hadde tatt. I 1905 under forberedelsene til opmarsjen mot det keiserlige Tyskland var tiden kommet for England til å gjøre Norge til et *nordisk Portugal.* Og *da* lyder den engelske politikks leveregel: for å holde et land, må man holde dets regjering. Edvard den 7.s svigersønn, den danske prins *Carl,* blev satt på Norges trone, drapert med det gammelnorske navn Haakon, hans sønn Alexander blev omdøpt til Olav. Norge blev bundet mer og mer til England, politisk og økonomisk, og ved en utspekulert propaganda.

I sin tid var de britiske øier slik besatt med norske bosettinger og småriker, at de var å regne for norske kolonier, og de norske krigsflåtene holdt til omkring de britiske kyster.

Nu var forholdet vendt om, og en fremmed engelsk innflytelse la sig efterhånden kvelende og oppløsende over Norges åndelige og materielle liv. Under ledelse av kongehuset som engelsk hovedagentur og av herr Hambro som jødisk generalagent, av kongen i 1937 tildelt Norges høieste utmerkelse, storkors av St. Olav, for statsborgerlige fortjenester, blev Norge den 10. provins i det britisk-jødiske verdenssystem. Når ekskong Håkon uttaler fra London at vi — det er nordmennene! — «alle vil ha det slik som før krigen», da er i beste fall den kongelige uttalelse en gammel manns personlige ønskedrøm. I virkeligheten førte disse for-

hold — *hvad utviklingen jo selv beviste* — med en naturlovs nødvendighet til den største nasjonale katastrofe i Norges historie, den under hele kong Håkons regjeringstid stadig fremadskridende opløsning og undergravning av det norske rike og det norske folk på tross av all tilsynelatende materiell fremgang og velstand, og til slutt som uundgåelig resultat Norges innvikling i Englands krigspolitikk mot Tyskland og det fullstendige nasjonale sammenbrudd.

Da krigen kom den 9. april ifjor, var Norge i virkeligheten på randen til å løses op. Vårt folk hadde forlatt rettens og pliktens vei og seilte materialismens dødslinje på slep efter den store engelske skuten. Det gikk op i bestrebelser for å tjene penger og leve godt. Det hadde tapt sine gamle dyder: selvdisiplin, et strengt familieliv, nøisomhet og gudsfrykt. Det var splittet i klassekamp og i stridende politiske fraksjoner, og åndelig opløst i kulturbolsjevisme og forfallsliberalisme eller forherdet i kvasireligion og forkledt materialisme.

Det norske folk med sin «engelske syke» frembød det typiske eksempel på et folk i materialismens og kapitalismens siste stadium. Det stod på randen til borgerkrig, det verste som kan times et folk.

Vårt fedrelands styre var falt i hendene på en klikk av samvittighetsløse ledere som arbeidet i den internasjonale jødemakts og det perfide Albions tjeneste.

Norges politiske og åndelige historie efter 1905 kan ta sig ut som en tragi-komedie. For mange artet det sig endog som et rett lystig spill. Men for dem som hadde øine å se med og eiet fedrelandssinn, var det utelukkende en tragedie som pekte like mot en fryktelig nasjonal katastrofe som sin dramatiske utløsning.

Et folk har det styre det fortjener, og dets skjebne blir derefter. Det nuværende slektledd i Norge har i sin store masse en uhyre skyld likeoverfor det norske folk, overfor de tidligere slekter og overfor de kommende. Det sviktet sin opgave og det norske folks idé i et avgjørende vendepunkt i Norges historie. Valg efter valg holdt det ved makten den samme gjeng av politiske falskspillere som til slutt i samspill med London spillet Norge ut i krigen, hvorved Norges frihet og selvstendighet gikk tapt.

Men en enda større skyld bærer det tidligere *kongehus*. Kongen har ikke bare det styre han fortjener, men han velger ifølge Grunnloven *selv* regjering og *leder* denne. I 1928 valgte kong Håkon en rød regjering av notoriske landsforrædere. Den holdt sig riktignok bare i 14 dager, *men den ungarske statssjef, grev Karoly, blev dømt til døden in contumaciam for et lignende regjeringsvalg noen år tidligere.* I 1935 overlot kong Håkon igjen regjeringsmakten til de samme folk, til Nygaardsvold, Koht og kompani, til Tranmæl og Folkets Hus, til tross for at det i mellemtiden var blitt offisielt og dokumentarisk fastslått hvad slags personer dette var, bl. a. hadde de inngått en avtale med en fremmed stormakt om å avstå Nord-Norge til denne mot finansiell, politisk og militær støtte til sitt revolusjonsparti. Jeg advarte personlig inntrengende kongen og hans omgivelser mot dette skjebnesvangre valg, hvis tragiske resultat jeg klart forutså og forutsa, til tross for, eller rettere sagt, fordi at også de borgerlige partipolitikere holdt på Nygaardsvold, *Nygaardsvold som vi alle er så glad i*, uttalte herr Mowinckel. *Nygaardsvold som like gjerne kunde tilhøre Høire*, uttalte Hambro. En kompliment som Nygaardsvold uten vanskelighet kunde gjengjelde, forsåvidt som herr Hambro like godt kunde tilhørt kommu-

nistpartiet som kapitalistpartiet. Men Kongen vilde like lite høre på våre råd som kunde ha reddet ham og Norge, som han vilde høre på våre redningsforsøk i aprildagene ifjor. Kongen hørte på *Mowinckel* og på *Hambro* som rådet til å gi Nygaardsvold en «fair chanse». *Nu* vet vi bedre hvorfor han sviktet. Kongen hadde selv opgjort sin partitagen i den utenrikspolitiske utvikling. Han fulgte Englands linje. Han sviktet det folk som tillitsfullt hadde valgt ham, og det land som han ennu ikke sjenerer sig for å kalle sitt. Men nu er han og hans håndgangne menn endelig kommet på den «rette» siden, *og der blir de.*

Det er gått anderledes enn Englands herrer og *deres* norske tjenere hadde tenkt. Norge, nøklen til hele Norden, blev ikke besatt av englenderne, slik som Kongen og hans styre hadde beregnet og som de hadde forberedt ved *ikke* å styrke Norges forsvar og ved *ikke* å mobilisere.

Norge blev besatt av tyskerne, vårt rasebevisste germanske broderfolk og den nasjonale socialismes skapere. Krigen, som efter Heraklit er tingenes far, påskyndet den naturlige utvikling og det systemskifte som måtte komme også i Norge. Den virket som et uhyre sjokk som bragte det gamle til fall og lar det nye få folde sig ut. De motsatte krefter støter for alvor sammen, og av disse sammenstøt fremstår på den mest avgjørende måte den nye utvikling. Kongen, Hambro, Mowinckel, Nygaardsvold, Tranmæl, Evang, Nordahl Grieg, og de andre engelske og jødiske hovedagentene er rømt av landet. Partipolitikken er fellt til jorden, og dens rot, kapitalismen, skal rykkes op av Norges grunn sammen med de andre internasjonale systemer som er påført vårt nordiske folk. Av det nasjonale sammen-

brudd vokser frem den nasjonale gjenreising. Et nytt Norge reiser sig på den nasjonale socialismes og det nordiske prinsipps faste grunnvold, i solidarisk samarbeide med vårt store germanske-broderfolk.

Jeg har her såpass utførlig, om en bare i springende punkter, repetert for dere vårt folks skjebne siden det trådte frem i historiens lys som en samlet nasjon, fordi jeg mener at skal vi gjøre *helt* arbeide i vår nasjonale gjenreisning, er vi nødt til å se tingene i sammenheng og ikke bare søke å møte dagsaktuelle krav til en politisk og social nyordning. Vi må gripe tilbake til vår svunne nasjonale stortid for å erkjenne hvad det virkelig bor i vårt folk, og hvad vi kan utrette. *Vi må søke de dypereliggende årsaker til vårt nasjonale forfall for å kunne bøte dem.* Vi må klarlegge de virkelige livslinjer i vårt folks utvikling for å kunne følge disse og styrke dem.

Vi lever i den største krise i hele civilisasjonens historie, og *Norges* krise er en del i denne verdenskrise. Mange av våre nasjonale vanskeligheter har sitt ophav i verdenskrisen og kan bare greies med mellemfolkelige tiltak, som vi ikke kan ta alene. Men *stort* sett har vi det i vår makt å rette på de forhold som holder på å ødelegge oss, og som vi for det meste er skyld i selv.

Norges nasjonale forfall og sammenbrudd er resultatet av en rekke hemmende og opløsende krefter som har vunnet i styrke i slektledd efter slektledd, endog i århundrer. Disse ødeleggende krefter er alle nøie forbundet med hverandre, og til slutt løp de i virkeligheten sammen i én mektig strøm, som vi kan kalle den *anglo-jødiske verdenskapitalisme*. Midgardsormen som ligger rundt verden og gnager på det nordiske livstreets rot.

Å rydde av veien den engelsk-jødiske og kapitalistiske innflytelse på ethvert område — dynastisk, politisk, socialt, økonomisk og kulturelt — er forutsetningen for Norges nasjonale gjenreisning, og derfor nu en hovedopgave for vår nasjonale samlingsbevegelse. Bare slik kan det bli rum for positiv nasjonal politikk. I det hele tatt, det plutokratiske Englands nederlag, er betingelsen for at Norge igjen kan bli fritt og stort. Det viser vår historie tydelig nok. Og det viser den aktuelle situasjon og vår egen dyrekjøpte erfaring.

Og England kommer til å gå under sammen med det dødsdømte kapitalistiske system hvis skaper og hode er den internasjonale jødedom med basis i England, og på hvilket også Englands verdensmakt beror.

Det burde nu være klart for alle at Englands splitt- og hersk-politikk har utspillet sin rolle på det européiske fastland. Englands anstrengelser for å balkanisere Europa, vil om kort tid få sin sluttdom nettop på Balkan. Dermed står praktisk talt hele Europa med en folkemengde på over 300 millioner mennesker i en samlet økonomisk og militær front mot den engelske øi, samtidig som Japan truer det anglo-saksiske herredømme i Østen.

Likeoverfor disse avgjørende kjensgjerninger må det virkelig være en mager trøst å efterspore på kartet åstedet for de engelske Pyrrhus-seire i Afrika, slik som våre norske englendere er optatt med efter salget av Etiopia-karter å dømme.

Denne hårdnakkede ønskedrøm om Englands seier med blank fornektelse av alle ubønnhørlige kjensgjerninger, viser en avgjort sykelig innstilling i sjelen. Jeg ser her bort fra de Englandsagenter som bevisst og

med koldt blod går Englands ærender. Men hos mange andre er den engelske syke en psykose, som i de alvorlige tilfelle betyr et kommende, eller allerede inntrådt sjelelig sammenbrudd (man kunde nesten si et «nasjonalt» sammenbrudd). Om ikke før, så vil det sammenbruddet komme, når England er endelig slått.

Imidlertid blander sig heri ofte ikke bare en forrykt, men likefrem forbrytersk og landsforrædersk, en simpel, ja sadistisk tankegang.

Hvad er det dog for en tankegang dette som gir sig slike utslag som det norske forræderiet nord i Lofoten, eller de mange mordtruslene mot NS?

Jeg taler ikke engang om den tidligere norske konge som nedverdiger sig til å stå over i London og offentlig forherlige den sjofle kidnapping av våre landsmenn som arbeider for Norges sak. *Han har derved selv avskåret de siste bånd som knyttet ham til Norge og nordmennene, og fra landsfar blitt en landsfiende.*

Engelsk sjørøveri på Norges kyster er ikke noen ny erfaring vi gjør. «Lykken er med den engelske mann på rov mellem Norges skjær», heter det i Ibsens Terje Viken. Men det var forbeholdt det slektledd som levet ute i det 20. århundre, å opleve at en norsk konge og såkalte fedrelandsvenner hjalp engelskmennene å gjøre strandhugg og slepe deres egne landsmenn over til «prisonen» i England, mens de *flyktet* i samme øyeblikk tyskerne viste sig.

Ikke engang i den mørkeste dansketiden, i det 16. århundre, så Norge make til nasjonal fornedrelse.

De norske englendere har ved sin handlemåte gitt uttrykk for at folk av annen overbevisning enn dem selv,

bør deporteres — tas bort fra sitt fedreland, fra sitt arbeide og sine hjem. *De som sympatiserer med slike metoder, skulde vel derfor ikke ha noe å innvende mot en lignende behandling selv.*

Nasjonal Samlings fiender har lenge utspredt det rykte at NS har fått en bestemt *prøvetid* av de tyske myndigheter, og når den prøvetid er ferdig, så er også Nasjonal Samling ferdig.

Alt dette er ikke overensstemmende med sannheten. Nasjonal Samling har for det første ikke fått noen prøvetid av noen, og for det annet har det allerede satt sig igjennem som den eneste politiske organisasjon, og hvis skjebne er landets skjebne.

Derimot turde det nok være noen andre som har fått en prøvetid som nu snart nærmer sig slutten, og som de har bestått lite tilfredsstillende. Det bør de norske englenderne og andre bakstrevere merke sig, for hvem det ennu ikke er gått op at vi lever i en nasjonal revolusjon.

Nasjonal Samling appellerer til fornuft, fedrelandssinn og godvilje hos alle landsmenn. Vår fremgangsvei er først og fremst et grundig og bredt anlagt oplysningsarbeide og en positiv politikk, hvor rettferdighet og god vilje ikke bare er *til stede*, men også trer tydelig og klart i *dagen*. Men så rent urimelig som det ofte skjever sig til, virker en ordets eller handlingens propaganda ikke hurtig eller effektivt nok. Alle lovlige midler må nyttes skal det monne, og da menneskene slik som de i regelen er, bare har forståelse og respekt for *makten*, ja så får man *bruke* makt for at retten skal herske og fedrelandet kunne gjenreises. Norge blev samlet med makt. Og det blev kristnet med makt.

Den nye ordning setter folkets velferd over økonomiske og partipolitiske interesser.

I særdeleshet må en forstå at *politikk* nu er noe helt annet enn i partipolitikernes dager. Før var politikken bare en mer eller mindre maskert kamp mellem økonomiske gruppeinteresser, en innbyrdes krig som nødvendigvis måtte føre til nasjonalt forfall. Nu er politikk det å lede folkets liv til folkets beste, og målet for denne nasjonale politikk er å skape et sterkt og sundt norsk folk som kan gjenvinne sin frihet og selvstendighet som en fullverdig partner blandt det nye Europas likeberettigede nasjoner. Vårt sociale ideal er å skape *rettferdighet*, vårt økonomiske ideal er *velstand for alle og en mektig og mest mulig selvberget norsk nasjon*. Vårt nasjonale ideal er *Norges anseelse og innflytelse i folkenes fellesskap*.

Ingen nordmann har moralsk rett til å avslå å være med i arbeidet for å virkeliggjøre disse mål. Og en offentlig tjenestemann har heller ikke noen *juridisk* rett til det. *De offentlige tjenestemenn som ved sin politiske holdning ikke byr sikkerhet for at de med full kraft går inn for nyordningen, vil i tur og orden sette sig selv utenfor.*

Også organisasjonslivet, finans- og næringslivet skal bli satt på plass for å tjene folkets interesser og den nasjonale gjenreisning. Dette er i få ord jo nettop *idéen* ved den nye ordning at en idealistisk nasjonal samlingsbevegelse igjen setter *den ekte politikk* i høisetet *over* de økonomiske og partipolitiske særinteresser og krever å kontrollere statens og samfundets virksomhet for å hevde det norske folks nasjonale selvstendighet og skape en rasjonell og rettferdig socialøkonomisk ordning. Dens hovedreformer mot kapitalismen og kommunismen er:

1. Bedre fordeling av eiendom og å gjøre flest mulig nordmenn til eiendomsbesiddere.
2. Å la kapitalen og pengene tjene arbeidslivet og folkets behov.
3. Fremme landbruket og vende strømmen fra byene tilbake til landet.
4. Organisasjon av næringslivet og yrkeslivet.
5. Full utnyttelse av landets muligheter.

Nasjonal Samlings program trekker op linjene for denne store reform, og Nasjonal Samlings bevegelse og hird er den statsbærende og statsførende stand som gjør sig til ett med de nasjonale interesser og ved sin makt over staten skal gjennemføre det nasjonale gjenreisningsprogram.

En ting må vi imidlertid være klar over. Stats- og samfundsordninger opstår hverken av sig selv, eller kan i lengden holde sig ved bare maktbud. Stats- og samfundsordninger opstår av en bestemt ånd som besjeler folket, en ånd som de er produkt av, og de holdes oppe ved folkets godkjennelse av denne ånd.

Med andre ord, en fullstendig forandring i våre landsmenns sinn er nødvendig, hvis det norske folk skal, gjenreises nasjonalt som et fritt folk i det nye Europa, og navnet på den ånd som det norske folk må omvendes til er den *nasjonale socialisme*, det organiserte folkefellesskap på nasjonal grunn, næstekjærligheten i praksis, den enkelte for folket, og folket i verdensfellesskapet, nasjonal disiplin, nasjonalt samhold og nasjonal organisasjon.

Men nasjonal gjenreisning er fåfengt arbeide, hvis ikke også denne nasjonale sosialisme bygger helt og holdent på *det germanske prinsipp, som hele vår nasjonale*

tilværelse beror på, og som vi må holde fast og utvikle med ubønnhørlig konsekvens. Rom blev stort, fordi det strengt holdt fast ved sitt *romerske* prinsipp. Rom stod og fallt med det. Tyskland hevdet sig ved sitt *prøissiske* prinsipp. Hvad skal det bli av Norge uten at vi henter ny kraft fra *vårt* nasjonale prinsipp, det *nordisk-germanske sjø- og bondeprinsippet* som det norske rike blev grunnet på.

Vi må tende liv i den nordgermanske ånd igjen. Den er blitt forkvaklet av fremmede og fordervelige idéer, som slett ikke passet med vårt særlynne og særlag, og som tvang det norske folk inn i falske livsformer og hindret den fulle utvikling av vår nasjonale selvbevissthet og kraft.

Vi må inspirere vårt folk med begeistring for sine fedres store bedrifter og med bevisstheten om en stor misjon som gjør dem beredt til å ofre alt, også liv og eiendom.

Vi må skape en lære, hvor den nordiske sjel kan finne sitt sanne uttrykk, slik at vår kultur blir virkelig norsk og nordisk og endelig forløst fra falske former.

Vi må styrke kvalitativt og kvantitativt det nordiske blodet vårt som er selve vårt folks substans og grunnlaget for varig fremskritt. Det er en uhyre blodtapping vårt folk har vært utsatt for også i de siste hundre år, ved utvandringen og indirekte ved den moderne barnebegrensning. Ingen fremgang er tenkelig uten at vi holder det nordiske blodet vedlike og folket vårt vokser. Tar vi ikke vare på vår nordiske særhug, løses vårt folk op og forsvinner til slutt som nasjon.

La ingen innbilde sig at vårt folk kan nasjonalt bestå uten dette.

Norges nasjonale gjenreisning må bygge på at nordmennene er et germansk folk. Nordmennene er de germanske stammers nordlige fortropp, og de som mest har bevart såvel rasen som de urgermanske tradisjoner. Disse egenskaper som folket vårt således har, legger *ansvar* på oss, samtidig som de krever en bestemt politikk ute og hjemme. Det er naturlig at det mellemfolkelige samarbeide som en blir nødt til å drive i vår tid, helst blir bygget på folk av samme ætt.

Umåtelige muligheter for Norges framtid i det nye Europa.

Vi lever i en verdensepoke, da jordens stater grupperer og forbinder sig til verdensriker: det britiske verdensrike og Amerika i vest, Russland og Japan i øst. I den kampen om makten som således utspilles, har de små stater ingen utsikt til å bestå alene. Ja selv Europa, splittet og hjelpeløst, så ut til å bli knust mellem de store verdensmakter som vokset frem på dets sider. Den fare blev avverget ved Tysklands innsats, og omkring Tyskland holder nu *Europa* på å gruppere sig som *den femte verdensmakt*.

Innen rammen av denne européiske ordning åpner sig den videste arbeidsmark for norsk innsats ute i verden i pakt med vår store fortid. Og også materielt. Hele det tyske næringsliv vil samarbeide med det norske næringsliv på nasjonalsocialistisk grunnlag til gjensidig gagn.

Norge og Tyskland er av en skjebnebestemt utvikling blitt henvist til hverandre. Våre to germanske broderfolk

er ganske enkelt for sin eksistens skyld, av en jernhård nødvendighet tvunget til å komme til en ordning med hverandre i et germansk forbund, og dette germanske forbund vil bli det ledende i Europa.

Utviklingen har ført til at det nu mellem Norge og Tyskland blir mulig å bygge den første bro over den avgrunn som hindret de germanske folk fra å komme til et ordnet samarbeide. Derved vil det første og avgjørende skritt være gjort til å virkeliggjøre den sammenslutning av de germanske folk i et fritt og fast forbund som er nødvendig for vår folkeætts bestående og fortsatte lederstilling, og for vårt folks sikkerhet og fremgang. Samtidig betyr en slik nyordning mellem statene at hele utviklingen løftes op på et høiere plan.

Derfor holder Norge nu i virkeligheten nøklen ikke bare til sin egen frihet og frelse, men til en ny avgjørende historisk utvikling.

En umåtelig fremtid åpner sig for Norge.

Det er denne fremtid, ja hele vår fremtidige tilværelse som fri nasjon, som de norske anglomanerne vil ofre for sine innbildte materielle interesser, og for det England som alltid har stengt for Norges utviklingsmuligheter og hvis «hjelp» Norge har hatt så rikelig anledning til å vurdere i de siste århundrer; det England hvis verdensdespoti på havene vi som verdens første sjøfarende nasjon skulde ha særlig grunn til å se avløst av frihet og rettsordning på havet; det England som kynisk ofret Norge i sin brutale maktpolitikk.

Sannelig, det norske folk trenger fremfor alt *sannhet og erkjennelse*, og det er vårt ønske at alle landsmenn

må komme til denne sannhets erkjennelse for å kunne gi det norske rike og det norske folk den samholdskraft som trenges, og for *deres egen skyld.*

Nasjonal Samling stoppet marxismen i Norge uten deres hjelp.

Vi kjempet en hård og selvfornektende kamp i syv år for Norges nøitralitet og dets fred og forsvar. *De* kjørte Norge ut for stupet, eller levet sitt glade liv i selvisk likegyldighet uten å kaste et blikk på den avgrunn de stod på randen av.

Vi kan klare oss uten disse som nu sitter og furter rundt bugnende bord og utbrer sig om hvorledes tyskerne tar maten fra dem. Likegyldig om *med* dem, eller *mot* dem, vi skal gjennemføre vår sak, som er Norges sak og vår folkeætts sak.

Men historien kan bare komme til å felle *en* dom over dem. Og hvad vil de svare, alle bakstreverne og sabotørerne, når deres barnebarn spør dem: *Hvad gjorde du i den historiske tid, da Norges skjebne blev avgjort?*

Sannhet og erkjennelse skulde fremfor alle *kirken* tjene. Men vi har det forstemmende inntrykk at enkelte av kirkens tjenere i denne skjebnesvangre tid, som også er *kirkens skjebnetime*, snarere tjener ting som Kristus lot sig feste på korset for å bringe ut av verden.

Med alt dette og med all vår faste beslutning om nødvendig å bruke alle midler for å rydde riket for oss og fremme de nasjonale mål, så er det én *hovedting* som vi ikke skal glemme:

Krigen vekket det norske folk av dets tunge søvn og den nasjonale gjenreisningstanke er gjenfødt.

Krigen har vekket det norske folk av dets tunge søvn, men det er ennu ikke helt kommet til sig selv. Nasjonalfølelsen er våknet og er dyp og sterk. Den nasjonale gjenreisningstanke er blitt levende i vårt folk, men vimrer ennu ofte på ville veier. Det er en hovedopgave for oss å samle og styrke denne utløste nasjonalfølelse og å lede den på den riktige vei.

Som med den annen av tidens skapende tanker, solidaritetstanken, den *socialistiske* tanke. Den socialistiske idé er båret av en dyp og ærlig vilje til *social rettferdighet*. Men den er falt blandt røvere. Og det *var* og *er* vår opgave å ta saken ut av hendene på røvere og rabulister, og å løse den på en riktig og sann måte til lykke og gagn for vårt folk.

Våre motstandere er ikke alle sammen skurker eller uhelbredelige rotehoder. Blandt dem er sikkert mange aktverdige og rettenkende landsmenn som drives av en ærlig fedrelandskjærlighet. Men de er falt blandt røvere, engelske røvere og agenter, og andre, eller deres nasjonalfølelse følger ureflektert falske spor. Det er ikke vår opgave bare å slå disse mennesker i hodet og søke å banke fornuft i dem. Vi må gå inn i deres nasjonale så vel som sociale tankegang og vende den den riktige vei, vår vei. Vi må lære dem å innse, at Nasjonal Samling er den riktige vei, og den *eneste* vei, til å komme gjennem krisen og til å reise folket vårt til nytt liv politisk, økonomisk og moralsk.

Vi har alltid uten svik og uten svikt kjempet for Norges sak. Vi har før den nasjonale katastrofe klart og

FOLKEBIBLIOTEKET
KVITSØY

kraftig holdt frem hva der måtte gjøres for å undgå den kommende ulykke. Hadde det norske folk tidligere fulgt oss, var det blitt spart for meget.

Ved å grunnlegge Nasjonal Samling har vi hevdet det norske folks nasjonale selvstendighet, og skapt grunnlaget for nasjonal gjenreisning i pakt med linjen i hele vårt folks historie.

Og det er på det grunnlaget vi nu bygger det nye Norge som gode nordmenn og uten tanke på personlig offer.

Det norske folk vil uvegerlig efterhånden komme til klarhet over disse kjensgjerninger. Jeg tviler ikke på at det også blandt dem som i denne tid demonstrerer sin norskfølelse ved binders og flagg, selv om denne norskfølelse i øieblikket er ført vild, finnes et flertall som nettop slik har tatt det første skritt på veien til vår bevegelse.

Vår største dikterprofets ord maner oss: «Norge var et *rike*, det skal bli et *folk*. Alle skal være ett herefter, og alle skal vite med sig selv og skjønne at de er ett!»

Under alle omstendigheter vet *vi*, som representerer den nasjonale revolusjon, at vi i sannhet og med rent hjerte representerer nasjonens beste instinkter og mål. Nasjonal Samlings bestrebelser representerer selve det norske folk som av instinkt vil leges av en folkesykdom og gjøre ende på de ødeleggende tilstander som svekker og margstjeler det, dette urgamle nordisk-germanske folk som i bevissthet om sin fortids rikdom lengter efter sin egen livsform og efter å kunne utfolde sine krefter i sin egen fremtids historie.

Jeg er ingen profet. Men det jeg har sagt før, har slått til. *Og jeg sier dere nu, at hvad Norge var, det vil det engang bli, på tross av alle vanskeligheter.*

Norge vil vokse sig inn i et stort politisk forbund, og være med å skape det åndelige og materielle grunnlag for en ny civilisasjon.

Norge skal ikke bare bli fritt. Det skal bli stort.

Det som i eventyr blenkte
glinser idag i vår hand.
Solørni lyfter i siger
vengjen, med kraft over topp og tind
Hjalar med tusendårs lengsel
norrønadagen inn.

Kampen mellem arier og jødemakt.

Quislings tale i Frankfurt a. M. 28. mars 1941.

De katastrofale følger i Norge av den av jødene inspirerte opløsningsprosess.

Jødeparagrafen i Norges grunnlov blev ophevet i 1851 — men jødeinvasjonen begynte for alvor efter 1935,

---

Den norske presse var under jødisk censur og jødiske emigranter og pornografer forgiftet folkekarakteren med slibrig literatur og seksualpropaganda.

Hambroslektens skadelige virksomhet i Norge.

Krav om en felles-europæisk jødelovgivning.

— Av alle Europas folk er nordgermanerne, og av dem igjen nordmennene, de som har vært minst blandet med jøder, begynte Føreren. Dette er en naturlig følge av vårt lands beliggenhet i Europas nordligste utkant. Antallet av jøder har hos oss vært forholdsvis lite sammenlignet med de fleste andre européiske land som lå mere i jødenes utbredelsesområde. Men ikke desto mindre har den jødiske innflytelse vært skjebnesvanger for det norske folk, og førte til slutt til en nasjonal katastrofe. —

Første gang vi vet at nordmennene kom i forbindelse med jødene, var i det 8. århundre, da de skandinaviske vikinger og krigerkjøbmenn i Russland kom sammen med chasarerne, et sterkt blandet jødisk handelsfolk i Syd-Russland. Men allerede mange århundrer tidligere hadde nordboerne, og særlig nordmennene, som et grunntrekk i sin urgamle verdensanskuelse uvisst på hvilket grunnlag optatt forestillingen om en gjennem hele verdenslivet gående strid mellem deres eget nordiske raseprinsipp og den artsfremmede, onde og forstyrrende makt som senere fremtrådte som jødedommen.

Ved år 800 nådde kristendommen frem til de nordgermanske folkeferds område, og omkring 1000 blev Norge med blod og jern kristnet av norske vikingkonger

som hadde latt sig døpe i Frankrike eller England. Dermed begynte selvfølgelig også *en jødisk farvet idé-verden å gjøre sig forstyrrende gjeldende i den nordiske folkesjel. Det banet på en viss måte veien for den senere skjebnesvangre innflytelse, selv om allerede de eldste norske lover forbød jødene adgang til det norske riket.*

Først i det 17. århundre begynte de første forsøk på virkelig jødisk innflytning til Norge. Den første norske rettsbestemmelse som uttrykkelig gjør innrømmelse til jødene er et kongelig dekret av 1657, hvorved kongen tildelte alle portugisiske jøder fri og uhindret adgang til riket. Allerede 30 år senere, i 1687, blev imidlertid ved norsk lov igjen satt uttrykkelig forbud mot jødenes adgang til Norge, og denne bestemmelse stod ved makt helt til 1851.

Det er å merke at selv den nye norske grunnlov av 1814, som dog var bygget på den franske revolusjons prinsipper, ikke forandret dette forhold.

Den grunnlovgivende forsamling vedtok i 1814 enstemmig en grunnlovsbestemmelse om at «*jøder er fremdeles utelukket fra adgang til riket*». Riktignok var det enkelte av forsamlingens medlemmer som under debatten opponerte mot å stenge jødene ute. Men en odelsbonde blandt representantene gjorde hurtig ende på diskusjonen ved å reise seg med ropet:

«*Stå op alle som ingen jøder vil ha i landet!*» — *og alle fulgte som elektrisert opfordringen.*

Lovkomitéens begrunnelse for denne jødeparagraf er av mer historisk interesse. I innstillingen heter det nemlig bl. a.:

«Regjeringen bør for landets eget beste ikke støte fra sig fremmede, driftige undersåtter som finner sin fordel i å tilføre landet deres formue og og ferdigheter. Dessuten fordrer folkerettens grunnsetninger dette. Men den jødiske nasjons historie godtgjør at dette folk alltid har vært oprørsk og bedragersk, og deres religionslære, håpet om igjen å opstå som egen nasjon, har, så ofte de har erhvervet noen større formue, forledet dem til intriger og til å danne en stat i staten. Landets sikkerhet fordrer altså i henseende til dem en absolutt undtagelse.»

Videre blev i riksforsamlingen uttalt at jødene vilde, efter hvad erfaring viste, aldri assimilere sig med andre folk. De anså sig kun som jøder, og en sann jøde kunde aldri være noen god borger.

Efterhånden som de liberalistiske idéer trengte igjennem også i Norge, var imidlertid ikke annet å vente enn at den norske jødeparagraf før eller senere måtte falle.

Efter mange års motstand mot ethvert forslag om å gi jødene adgang til landet, blev

jødeparagrafen endelig sløifet av stortinget i 1851, hvilket altså er årstallet for jødenes emansipasjon i Norge.

Det er for øvrig å merke at selv om den norske bestemmelse om jødenes utelukkelse fra Norge var begrunnet i politiske og ikke i religiøse grunner, så refererte den sig dog til trosjøder, og ikke til rasen. Kamuflert med den kristne dåpsattest kunde jødene snike sig inn i landet. På den måten overtok bl. a. tyske og hollandske jøder i slutten av det 17. århundre handelen efter hanseatene i Bergen og satte et sterkt preg på denne Norges tidligere

største by, uten at folk egentlig begrep hvorom det dreiet sig. De døpte jøder gikk for tyskere respektive hollendere. På samme måten kom også senere en rekke andre kristne jøder til landet, deriblandt den tyske jødefamilie Hamburger-Levy, under navnet Hambro, med mange flere. De giftet sig inn i norske familier, fordervet deres blod og virket i det hele tatt som de ødeleggende basiller slike fremmede jødeelementer er for et arisk folk.

Efter ophevelsen i 1851 av grunnlovens forbud mot jøder begynte en regulær jødeinnvandring til Norge. De innflyttede jøder bosatte sig særlig i Oslo og Trondheim og dannet egne mosaiske trossamfund.

> *Inntil for få år siden var denne innvandring ikke særlig stor. Nøiaktig statistikk foreligger imidlertid ikke. Efter den siste folketelling, som blev holdt i 1930, blev opgitt som tilhørende det mosaiske trossamfund 1359 personer. Efter almindelige beregninger skulde vi dengang hatt omkring 3000 full-jøder i Norge, d. v. s. ca. en pro mille av befolkningen, svarende til forholdsvis 90 000 i det Stortyske rike. Dertil kom de jødiske blandingstyper.*

Efter den nasjonalsosialistiske maktovertagelse i Tyskland begynte imidlertid emigrant-strømmen å drive inn over oss. Mot den blev ikke tatt forholdsregler, så meget mindre som vi fra våren 1935 fikk en marxistisk regjering som direkte støttet jødeinvasjonen.

Det foreligger heller ikke her noen nøiaktige tallopgaver. Alt i alt kan man rent anslagsvis si at antallet av heljøder og jødisk bestemte blandingstyper i Norge gikk op til høist 10 000. Av disse er nu adskillige flyktet

fra landet efter den tyske okkupasjon. Det nøiaktige nuværende antall er under undersøkelse.

Det er imidlertid ikke først og fremst antallet av jøder som er av betydning ved bedømmelsen av jødeproblemet i Norge. Det er først og fremst jødenes destruktive idéer som har hatt en så skjebnesvanger innflytelse på utviklingen i vårt land, idet jødene dels har sikret sig enkelte nøkkelstillinger i landet, dels har funnet tallrike særdeles lærvillige og tjenestvillige norske disipler. Men dernest den omstendighet at England og den internasjonale jødemakt også her gikk hånd i hånd. England — og i ly av England — har den internasjonale jødemakt skaffet sig en avgjørende innflytelse på forholdene i Norge, dels ved sin makt i og for sig, særlig sin kapitalmakt, dels ved sine internasjonale systemer og organisasjoner, og dels ved den maktstilling som opnåddes av enkelte fremtredende jøder og jødelakeier. Man må heller ikke undervurdere den jødiske inflytelse fra Sverige, dels ved kapitalmakt, men særlig gjennem frimureriet.

Norges historie i den siste menneskealder har vært en rask fremadskridende judaisering på alle samfundsområder, en utvikling som med en naturlovs nødvendighet måtte føre til den nasjonale katastrofe som kom den 9. april 1940, da Norge blev søkt trukket inn i den engelsk-jødiske krig mot Tyskland.

Overensstemmende med den spesielle karakter som jødespørsmålet antok i Norge, hadde de åpenbare jøder ikke direkte noen avgjørende betydning i landets økonomiske liv.

Det var riktignok et stadig økende antall av jødiske

forretningsfolk som drev den vanlige parasittvirksomhet. Deres innflytelse var voksende, men noe sterkt gjeldende gjorde de sig ikke uten i et par større byer, hvor de påtagelig begynte å spille en avgjørende rolle i visse brancher.

Men jødiske blandingstyper av tidligere innvandrede jødefamilier besatt stor økonomisk makt og gjorde sig overordentlig sterkt gjeldende, uten at de færreste i folket var klar over det jødiske innslag. Men den avgjørende økonomiske makt øvet den internasjonale jødefinans ved sin lånepolitikk, såvel til det offentlige som til næringslivet. På denne måten kom

også hele det norske jordbruk indirekte under kontroll av den internasjonale jødefinans.

Den jødiske innflytelse i *politikken* gjorde såvel i innenrikspolitikk som i utenrikspolitikk avgjørende gjeldende gjennem de store politiske partier som bygget på de *internasjonale jødiske systemer, liberalismen og marxismen.*

Det norske Arbeiderparti med de norske fagforeninger var i avgjørende utstrekning influert av innenlandske og utenlandske jødiske revolusjonseksperter. Deres politiske lære blev utformet av en norsk jøde-mischling, i nøie overensstemmelse med Marx og Bronstein-Trotsky. Den siste opholdt sig også i lengere tid i Norge.

Selv det nasjonal-konservative høireparti (Høire) blev i fremtredende grad ledet av jøder og jøde-mischlinger, og hadde endog i årrekker en jøde til parlamentarisk fører.

Norge hadde ikke en jødepresse i samme forstand som f. eks. Tyskland, Ungarn, Romania, Frankrike. Men

pressen var som helhet utpreget *jødevennlig og fylt av propaganda for de jødisk-liberalistisk-marxistiske idéer.* Det var en meget effektiv usynlig censur. Selv rent videnskapelige artikler, f. eks. om rasebiologiske forskningsresultater blev boikottet, og all omtale av jødeproblemet, som var blitt så brennende aktuelt efter 1933, blev fortiet, når det da ikke blev brukt som agitasjon mot det nye Tyskland i forbindelse med såkalt «nazistisk terror og overgrep». *Med støtte i den internasjonale marxisme blev hele arbeiderpressen tatt i jødedommens tjeneste.* Regjeringsorganet «Arbeiderbladet» gikk så vidt at det foreslo:

> *import av 5000 jøder «for å opfriske det trege nordiske blod og avhjelpe arbeidsløsheten»!*

Den borgerlige presse kom efter hvert fullstendig under engelsk-jødisk innflytelse. Med ubegrensede pengemidler bak sig blev hele den borgerlige og marxistiske presse i Norge trukket inn i det jødiske spill mot den nasjonale reisning og mot det nye Tyskland.

En rekke jødiske emigranter og internasjonale krigshissere som *Pertinax* (Grünbaum), *Mme Tabouis*, *Trotsky*, *Hore Belisha*, *Max Hodann*, *Ernst Toller* o. a. var stadige bidragsydere i den marxistiske og borgerlige presse. Andre mindre, ofte religiøse skrifter gikk til ren forherligelse av jødefolket. Jøde-materialismens sterke virkning på den norske litteratur begynte allerede ved århundreskiftet med den danske jøde Georg Brandes, som øvet stor innflytelse i hele Norden. Efter hvert blev

> *også litteraturen helt preget av jødeåndens kultur og moralopløsende idéer.*

Den utglidning som fant sted, var ikke meget forskjellig fra det man oplevet i Tyskland før 1933, bortsett

fra den senere systematiske opelsking av hat til det nye Tyskland, inspirert naturligvis i første rekke av jødiske emigranter, og dernest fra marxistisk og engelsk-amerikansk hold. *Litteraturen* var preget av en overhåndtagende kretsning om de seksuelle spørsmål og av jødenes plumpe materialisme.

Film, teater og skole fulgte efter i de samme jødespor.

Gjennem filmen øvet jødene en meget sterk innflytelse på vårt folk ved den overveldende mengde av Hollywood-filmer som blev presset inn på det norske marked. Teatrene var fullstendig preget av pro-jødisk og anti-tysk propaganda. Selv landets hovedscene, Nationaltheatret, undså sig ikke for å opføre jødiske emigranters rettsprodukter.

Også *universitetet* og *skoler* var behersket av den jødiske ånd. Jødiske pornografer og kvasi-videnskapsmenn blev overalt mottatt som bærere av nye og fruktbringende idéer.

> *De mest beryktede av dem var de to seksual-spesialister Max Hodann (Magnus Hirschfelds disippel) og Wilhelm Reich, som blev ansatt som fast foreleser ved Universitetet i Oslo og hadde en stor menighet i hovedstaden og utover landet.*

Disse to jødiske pornografer drev i årevis under regjeringspartiets beskyttelse en ødeleggende virksomhet blandt norsk ungdom efter Hirschfelds seksualprogram — fortrinsvis blandt arbeiderungdommen, og blev tiljublet av «frigjorte» dekadente intellektualister. Reich hadde sitt eget «*forskningsinstitutt*» *i Oslo underholdt av norske rikmenn,*
hvor han drev sine seksualeksperimenter. Han gikk endog så vidt som til å anmode direktøren for et sinns-

sykeasyl om å få bruke de sinnssyke til sine kriminelle eksperimenter på det seksuelle område. Også jøden Freuds psykoanalyse øvet stor og skadelig innflytelse.

«*Den moderne barneopdragelse*» blev også inspirert fra de samme kretser. Alle begreper om autoritet og disiplin i skole og familie blev systematisk undergravet, likesom de store lærer- og lærerinneorganisasjoner kom under innflytelse av disse samfundsopløsere og deres «moderne» idéer. Under den jødiske innflytelse utartet *mødrehygiene-kontorene* til barnebegrensningsanstalter. Landets øverste medisinalmyndighet var personlig utgiver av et pornografisk seksuelt tidsskrift. Det forelå også allerede planer om å innføre obligatorisk seksualundervisning efter de Hirschfeldske opskrifter.

> *Ved Universitetet var det ikke bare jødenes materialistiske idéer som gjennemsyret undervisningen i alle fag. Det var også en rekke lærerkrefter av mer eller mindre jødisk avstamning.*

Et typisk eksempel på de skadelige følger herav er særlig det rasebiologiske studium. Dette blev tvunget inn i den form som passet til liberalismens og marxismens jødiske likhetsteorier, og førte til at arvelighetsforskningen stagnerte helt ved Universitetet. At den jødiske handelsmoral og den materialistiske livsanskuelse vant sterkt innpass i legekretser har også hatt ytterst skadelige følger.

I religiøse kretser begynte særlig efter Münchenforliket — en intens pro-jødisk og anti-tysk agitasjon.

Som aldri før blev jødene stillet op som det «hellige» — det utvalgte folk, som det var kristenplikt å rekke en hjelpende hånd og gi husly, samtidig som nasjonalsocialismen overalt blev forkynt som anti-kristendommen,

og det blev hisset til hat mot det folk som «forfulgte» jødene — mot «det system som satte Niemöller i fangenskap».

«Er ikke på en viss måte enhver ekte kristen også en israelitt? Når han i troen er et barn av den første jøde, alle troendes far, så må han også i ånden være en hebræer. Og når han er en sådan, da må også hans brødres problem, Abrahams folkefeller, i høi grad ligge ham på hjerte.»

Slik og lignende dialektikk doserte man efter snedig jødisk opskrift.

Med adskillig folkelig effekt blev også propagandert den gamle overtro om at Israels stammer i lengst svunne tider hadde funnet tilflukt i Norden. *Engelskmennene blandet med Israel var det nye utvalgte folk*, og Norge var Benjamin.

Men særlig farlig var en nye «vekkelse» — *Oxford-bevegelsen* — som gikk som en farsott over landet. Den gjorde umåtelig skade for så vidt som den bidrog kanskje mer enn noe annet til å forvirre begrepene og skape en anti-nazistisk og pro-jødisk opinion.

Allerede tidligere hadde *frimureriet* fått en overordentlig utbredelse og innflytelse i Norge. Den svenske unionskonge, som var en av det internasjonale frimureris øverste ledere, brukte frimureriet som et redskap for sin unionspolitikk likeoverfor Norge. Følgen var at en overveiende del av den norske overklasse efterhånden blev tvunget inn i frimureriet, og at grunnen således gjennem frimureriets jødiske karakter på beste måte var forberedt for det almindelige jødiske angrep som senere satte inn mot det norske folk. Over 10 000 nordmenn, og det av

de mest innflytelsesrike, var gjennem frimureriet blitt «kunstige jøder». Dette tall svarer procentualt til 300 000 i Tyskland.

Jeg skal ikke her i videre enkeltheter skildre denne jødiske opløsnings- og makterobringsprosess som gjorde sig gjeldende på alle samfundslivets områder så vel som i de enkelte menneskers sinn. Heller ikke skal jeg gå nærmere inn på det snedige jødiske spill som førte til at denne prosess munnet ut i at Norge blev trukket inn i Englands jødiske krig mot det nye Tyskland. Jeg vil bare peke på at denne judaiserings-prosess har vært så meget virkningsfullere og farligere i vårt land, som jødenes innflytelse i Norge inntil det aller siste var kamuflert og nesten usynlig. Der hvor jødene strømmer til i store skarer og synlig for alle setter sig fast i de ledende stillinger, kan man lettere ta kampen op mot dem.

Med det usynlige jødevelde vi hadde i Norge var det nesten umulig å få folk til å tro på. Det var alltid det samme svar: «Vi har intet jødeproblem i Norge.»

Det var først da emigrantstrømmen for alvår begynte å komme inn over vårt land, og emigrantene blev skaffet arbeide på bekostning av landets egne arbeidsløse, og fikk store pengebidrag av stat og kommune og ved private innsamlinger, at opinionen så smått begynte å reagere. Men da var det for sent. Vårt land blev rammet av katastrofen.

Vi står således overfor det sørgelige faktum, at til tross for det forholdsvis lave tall på jøder i Norge, blev følgene av den av jødene inspirerte og ledede opløsningsprosess langt mer skjebnesvangre for vårt folk enn i andre land med forholdsvis langt flere jøder.

Det må dog bemerkes at jødene på ingen måte var så fåtallige i Norge som en almindelig vilde ha det til. Fremfor alt regnet man ikke med de fra eldre tid av tilsynelatende assimilerte jødeætlinger, som dog var jødisk blodsbestemt og bevisst eller ubevisst arbeidet for jødedommens seier. Også ellers hadde jødene i virkeligheten sikret sig fremtredende nøklestillinger på alle områder i samfundslivet.

Hambroslektens virksomhet i Norge.

Således kan nevnes at jøden Carl Joachim *Hambro* foruten å være leder av Høire, det såkalte Nasjonale Folkeparti, innehadde bl. a. følgende stillinger:

1. President i Norges Storting, landets høieste embede nest efter Kongen.
2. Norges representant i Folkeforbundet, og til slutt Folkeforbundets president.
3. Formann i Utenrikskomitéen, hvor Norges utenrikspolitikk blev fastlagt.
4. Formann i Nordmannsforbundet — nordmennenes verdensforbund.
5. Formann i Norsk Telegrambyrå, som igjen var en kamuflert underavdeling av Reuters og Havas jødebyråer.
6. Medredaktør i det konservative hovedorgan «Morgenbladet» og toneangivende litteraturanmelder sammesteds.
7. Hovedredaktør av det nordiske tidsskrift: «Le Nord».

I alle disse for Norges skjebne så viktige stillinger satt herr Hambro, ikke som representant for Norge, men for den internasjonale jødedom. Han holdt selv livlig

forbindelse med jødene i New York samtidig som hans slektninger i Hambros Bank i London var bankier for den norske stat og for store deler av det norske næringsliv, og nu for øvrig leder av den skandinaviske avdeling i det engelske blokadeministerium.

Det er også illustrerende at den tidligere nevnte såkalte Oxfordbevegelse, hvis egentlige trådtrekkere sannsynligvis var å finne i *Secret Service*, blev innført til Norge av den samme herr Hambro. Han optrådte i den anledning i kortere tid som «forvandlet» («changed»), men forsvant stille i bakgrunnen da bevegelsen var kommet i sving.

I 1911 kom denne jødiske generalagent i Norge for øvrig med en ufrivillig jødisk selvbekjennelse som er så karakteristisk at jeg tillater mig å gjengi den. Herr Hambro skrev i Oslo-avisen «Morgenbladet» 18. februar 1911 følgende:

> *Jødene er den vandrende gåte. De er fremmete blandt Europas folk i en grad som de færreste gjør klart for sig. De tilhører den jødiske nasjon og ingen annen. Deres urforestillinger og deres vesens lover er andre enn germanernes, og deres folkekarakter er utviklet ad helt andre veier.*
>
> *Føler ikke germaneren rasemotsetningen, kan han allikevel være overbevist om at jøden føler den.*
>
> *For ham er alle ikke-jøder, ikke alene «Gojim». De er Kemech (grovt mel), og den enkelte blandt dem er Beheimo (et fe) eller Hramor (en dumrian). Og man tør vel også si, at det ord som en helt ekte jøde med forjettelsens dulgte håp bærer i sitt hjerte mot ikke-jøden, er det gamle: Jemer Schemecho — ditt navn skal bli utryddet.»*

Som det vil forståes har Norge med dets strategiske og politiske nøklestilling i Nord-Europa, og med sin forholdsvis store good-will i verden, i den siste menneskealder og i særdeleshet efter forrige krig vært utsatt for et overordentlig lumsk storangrep fra den internasjonale jødemakts side.

Ikke noe folk i verden vilde ha kunnet motstå et slikt konsentrert angrep på selve dets livsnerve. Og nettop fordi det norske folk er et typisk naturfolk og på mange måter velmenende og godtroende, stod det hele uforberedt og uforstående overfor et slikt organisert angrep. Bare vår nasjonale samlingsbevegelse kjempet målbevisst mot.

Det var heller ikke så langt fra at herr Hambro og hans fellers arbeide hadde bragt det tilstrebte resultat i Norge, med skjebnesvangre følger ikke bare for det øvrige Norden, men også for hele Europa.

> Den 9. april 1940 blev med bare få timers forsprang det engelsk-jødiske forsøk på å besette Norge og å ramme den tyske forsvarskraft i hjertet fra nord, bragt til å strande.

Efter Hitlers uttalelse i hans tale den 15. mars i år var det den «*i sine resultater alvorligste fare for Tysklands militære og økonomiske stilling som således med hell blev avverget*».

Dermed var imidlertid også jødenes makt og innflytelse i Norge brutt. Mange av jødene og en rekke av de andre som i Norge arbeidet i den internasjonale jødemakts og i Albions tjeneste, flyktet til utlandet. Deriblandt den mangfoldige herr Hambro som nu opererer som krigshisser i Amerika og har gjengitt sine inntrykk fra Norge i en bok med en for den vandrende jøde betegnede titel:

«*What I saw in Norway.*»
(Hvad jeg så i Norge.)

Frimureriet og de partipolitiske partier er opløst. Den nasjonale samlingsbevegelse har overtatt makten i staten som statsbærende og statsførende parti. Det foregår en stadig fremadskridende opbygging av en ny nasjonalsocialistisk stat ledsaget av en fortsatt likvidering av den engelsk-jødiske innflytelse på hvert område — dynastisk, politisk, socialt, økonomisk, kulturelt og rasebiologisk. Av det nasjonale forfall og sammenbrudd som jødene bragte over vårt folk, vokser frem en nasjonal gjenreisning. Et nytt Norge reiser sig på den nasjonale socialismes og det nordiske raseprinsipps faste grunnvoll, i solidarisk samarbeide med vårt broderfolk, det stortyske rike, og bestemt på å innta sin plass og å gjøre sin innsats i det nye, for England og Israel befridde Europa.

Således fullbyrdes på en merkelig måte den i den urnordiske mythos levende forestilling om at den strid som går gjennem verdenslivet mellem arier og jødemakt, skulde ende i en siste uhyre kamp, ragnarokk, ariernes mørke, fremkalt av at arierne optok jødene i sin midte og derved svekket sin gudemakt.

Men ariernes verden går kun under for å gjenfødes herligere. I den avgjørende kamp blir verdensslangen og krigsulven, jødenes skrekkelige avkom, felt. Det gamle går under, og en ny verden bryter fram, befolket av en livskraftigere og lykkeligere menneskeslekt.

Vi lever i en tid som er opfylt av utløsningen av en jødisk inspirert verdenssammensvergelse mot den européiske civilisasjon. De største motsetninger i verden

idag reduserer sig i virkeligheten til en tvekamp mellem jødedommen og det européiske prinsipp.

> *Jødedommen er en nasjon. Men i motsetning til alle andre nasjoner lever jødene spredt over hele jorden som parasitter på andre folk, fiendlig mot alle de andre nasjoner og i stadig krig med dem.*

Bevisst eller ubevisst er deres mål å bryte ned de andre folks naturlige nasjonale organisasjon for å kunne utøve sitt verdensherredømme, virkeliggjøre den jødiske religiøsbestemte nasjonalisme og imperialisme. Avslappelsen i den jødiske nasjonalisme i det 19. århundre blev efterfulgt av en øket nasjonalisme i det 20., hvis fryktelige utvirkninger vi nu er vidne til.

Men derved nødvendiggjøres også en løsning av jødenes evige problem. Dette problem er et internasjonalt problem. Det kan derfor bare løses internasjonalt, eller i det minste kontinentalt.

> *Dertil kreves altså for det første ikke bare en nasjonal, men en internasjonal, i dette tilfelle mellemfolkelig européisk jødelovgivning.*

Og denne lovgivning må ikke ta hensyn til de vanlige overfladiske og falske synspunkter. Den må bygge på jødeproblemets virkelige kjensgjerninger, og jødenes spesifike nasjonalkarakter, altså i første rekke *forby raseblanding og nekte jødene statsborgerlige rettigheter og adgang.*

Og da jødespørsmålet ikke kan løses ved ganske enkelt å utrydde jødene eller å sterilisere dem, så må for det annet deres parasitt-tilværelse *hindres ved at de som jordens andre folk får sitt eget land.* Deres tidligere land, Palestina, er imidlertid siden århundrer arabernes land. Det er derfor ikke noe bedre og mildere middel til å løse jødeproblemet på enn å skaffe dem et annet forjettet land

og å sende dem dit alle sammen, for således om mulig å bringe den evige jøde og hans splittede sjel til ro. *For endelig en gang å gjøre slutt* på dette fremmede, orientalske uvesen i Europa, må anledningen nyttes, da krigens skjebne har stillet Europa under en avgjørende personlighet, Adolf Hitler, som allerede tilkommer den uvisnelige ære for å ha reddet Europas folk fra å bli jødenes bytte, og som i sin stab av medarbeidere med riksleder *Rosenberg* i spissen råder over så stor erfaring og sakkyndighet på området.

Jødespørsmålets løsning i Europa vil være, om ikke kronen på verket, så en av de viktigste søiler i den nye ordning og i det fredsverk som følger den store krig jødene og England har påført Europa. Den vil være en handling, inspirert av den høieste forutseenhet, som kanskje mer enn noget annet vil sikre de kommende slekter fred og velstand.

8. april 1941.

Quislings tale i Colosseum.

Norge hadde før 9. april 1940 et ulovlig storting og en ulovlig regjering.

Stortinget var blitt en partipolitisk børs. Sammen med regjering og kongehus manøvrerte det Norge inn på Englands side, istedetfor å forsvare og hevde vår nøitralitet.

Overfallet på «Altmark» var en praktisk prøve på stemningen i Norge, — og efterfulgtes av det engelske invasjonsforsøk 7. april som blev forhindret ved den tyske aksjon.

Katastrofen 9. april kunde vært undgått.

En rett og en plikt for NS å ta makten 9. april.

---

9. april 1940 — det avgjørende vendepunkt i Norges historie.

Ved tyskernes raske inngrep 9. april blev Norge EFFEKTIVT SIKRET MOT ØST.

Den kommende fredsslutning vil hverken se Norge som tysk protektorat eller som endel av det stor-tyske rike — og fra tysk side anerkjennes at Vidkun Quisling som fører for Nasjonal Samling kommer til å representere Norge.

Idag (8. april) for et år siden, om eftermiddagen, holdt Stortinget sitt siste møte i Stortingsbygningen. Denne partipolitiske institusjon var, som vi vet, da ikke lenger noe lovlig Storting. Dens medlemmer hadde ikke lenger noen rett til å optre som nasjonalforsamling. De var blitt valgt høsten 1936 for 3 år i henhold til grunnlovens bestemmelse, og deres mandater utløp 1939.

Ledet av herr *Hambro* hadde det sittende Storting ikke tatt noe hensyn til dette, men uten videre forlenget sitt eget mandat til *fire år*.

Stortinget var på den måte helt ulovlig i 1940.

Også den regjering som støtter sig til et slikt «Storting» begår derved en ulovlig handling.

Men dette var bare en av de mange synder som *regjeringen Nygaardsvold* hadde på sin samvittighet.

Regjeringen Nygaardsvold var fremgått av et parti som siden 1918 hadde stått i landsforrædersk forbindelse med en fremmed stormakt. I 1932 hadde Stortinget i den såkalte «*Quisling-sak*» med stort flertall fastslått at dette politiske partis ledere hadde gjort sig skyldig i høiforræderi og landsforrædersk forhold.

Den marxistiske regjering Nygaardsvold blev dannet 20. mars 1935 ved at de borgerlige partier, *som tilsammen hadde flertall i Norges Storting*, ikke kunde enes om en felles regjering, utgått av disse partier. Disse henviste

Kongen til Arbeiderpartiet hvis ledende menn de selv for mindre enn 3 år siden hadde stemplet som landsforrædere på grunnlag av offisielt anerkjente dokumentariske beviser, og som de i henhold til mandatet fra sine velgere var programforpliktet til å bekjempe.

Kongen aksepterte den marxistiske regjering Nygaardsvold, på tross av at alt det materiale som forelå mot Arbeiderpartiets ledere.

Og han beholdt denne regjering, skjønt det gjentatte ganger i «Fritt Folk» blev rettet beviselige beskyldninger mot flere av denne regjerings medlemmer for statsforbrytelser.

Da England—Frankrike hadde erklært Tyskland krig, viste også *de borgerlige partier* sitt sanne ansikt, de sluttet op om marxistregjeringen Nygaardsvold. Høires fører, Hambro, som ved regjeringens tiltredelse lovet den en «fair chanse», tilsa den nu lojal støtte.

I skjønn enighet spilte marxister og plutokrater et lumskt og tvetydig spill med Norges nøitralitet. Den internasjonale kamarilja som hersket i Norge forstod meget vel at hvis Tyskland seiret, kunde ikke deres regime holde sig i Norge. Derfor ønsket de av hele sitt hjerte Tysklands nederlag.

Like godt forstod de at de vilde være ferdige, hvis Norge kom inn på *Tysklands* side. Derfor måtte Norge manøvreres inn på *Englands side, når proforma-nøitraliteten omsider måtte opgis.*

Nøiaktig for et år siden, 8. april om eftermiddagen, blev altså dette selvvalgte, ulovlige Storting sammenkalt for å få en redegjørelse av Nygaardsvold-regjeringen ved utenriksminister, herr Koht. Det skulde bli det siste

møte som denne forsamling holdt i Stortinget, den bygning som burde være nasjonens tempel, men som de hadde gjort til *en partipolitisk børs*, og hvor de, forøvrig, *som de første*, hadde latt staten bygge bombesikre deknings-rum, så iallfall *de* kunde klare sig, når den krig som de fremprovoserte, brøt løs.

Herr *Koht* begynte sin erklæring med å fortelle om en note som den britiske og franske sendemann i Oslo hadde levert den norske regjering 5. april, og hvori de allierte meddeler at de akter å stanse Tysklands for-syninger over og fra Norge.

Denne note som altså *varslet en umiddelbar britisk-fransk aksjon i Norge, og dermed Norges inndragning i krigen*, hadde Nygaardsvold-regjeringen inntil da holdt skjult både for Stortinget og det norske folk. I sin redegjørelse i Stor-tinget 2 dager tidligere, nevnte Koht *intet* om denne avgjørende note. *Han gav bevisst en falsk fremstilling av situasjonen.* Bedraget var så meget mer graverende som det skjedde i *åpent* stortingsmøte og altså tok umiddelbart sikte på å føre det norske folk bak lyset. *Utenriksministeren sa det direkte motsatte av sannheten. Med noten av 5. april i lommen om den umiddelbart forestående aksjon, erklærte han den 6. april at efter de siste talene av Chamberlain og Winston Churchill kunde en gå ut fra at England ikke hadde til hensikt å bryte folkeretten eller krenke Norges suverenitet og nøitralitet.*

> «*Slikt vilde da heller ikke svare med dei politiske prinsippa den britiske regjeringa elles forkynner og strider for*»,

uttalte herr Koht med hyklersk overbevisning.

Nu kunde sannheten imidlertid ikke lenger skjules. Den 28. mars hadde det britisk-franske øverste krigsråd fattet beslutning om aksjon i Norge, og dette var allerede neste dag blitt meddelt gjennem flere radio- og pressemeddelelser. Stemningen for overfallet blev også forberedt ved en rekke mere eller mindre direkte uttalelser i den franske og engelske presse. *Ingen uten det fremdeles sovende norske folk kunde være i tvil om hvad som forestod.*

Den 6. april blev det britiske ekspedisjonskorps innskibet. Den 7. april begynte England felttoget mot Norge. *Den dag gikk, efter hvad den britiske statsminister Chamberlain senere oplyste i Underhuset, den engelske flåte fra Skottland til Norge.* Natt til 8. april blev de engelske minefelt lagt ut *ved Stad, på Hustadviken og i Vestfjorden. Og klokken 6 om morgenen 8. april fikk Koht en ny note fra de allierte om at den i noten av 5. april antydede aksjon var iverksatt.*

Nu den 8. april kunde altså Nygaardsvold-regjeringen ikke lenger skjule kjensgjerningene. Men de fortsatte sitt bedragerske spill. Den falske utenriksminster kom nu med tilsynelatende bitre uttalelser om Englands åpenbare brudd på folkeretten, og om denne krenkning med vold av Norges suverenitet og selvstendighet. *Vestmaktene*, uttalte han, *fører krigen inn på norsk område fordi de mener at de derved lettere skal vinne krigen.* Men hvad disse uttalelser og det norske folks ledere i virkeligheten var verd, får man et begrep om når en vet at det samtidig med alt dette snakk om folkerett og nøitralitet, dokumentarisk blev uttalt i hemmelighet, så vel i regjeringen som av hr. *Mowinckel,*

> *at det gjaldt å komme inn på den «rette siden», på Englands side.*

De norske myndigheter hadde da også i virkeligheten da det engelske overfall kom, kjennt til den engelske invasjonsplan i minst 3 måneder. Den 6. januar 1940 meddelte nemlig den britiske utenriksminister den norske sendemann i London at England anså sig berettiget til å benytte norsk sjøterritorium som operasjonsbasis for sjøstridskreftene sine. Den 8. januar meddelte *Koht* dette i et hemmelig møte i Stortinget, *hvor også den borgerlige og marxistiske presse var til stede.* Den 7. februar 1940 kalte den britiske utenriksminister, lord Halifax, igjen sendemannen til sig og meddelte ham at England aktet å skaffe sig visse støttepunkter på Norges kyst for å stoppe den tyske malmtransport fra Narvik. *Disse ting var heller ingen hemmelighet i de videre partipolitiske kretser.* Bestemmelsen om taushetsplikt fra hemmelige stortingsmøter og pressekonferanser, blev brutt både i samtaler og i privatbrev. *Og i midten av februar rekognoserte endog engelske og franske generalstabsoffiserer med norske myndigheters vitende landingssteder i Norge.*

Den 16. februar foretok så engelskmennene *en praktisk prøve* på hvorledes Norge vilde stille sig til den engelske aksjon. De gjorde det de kalte et «teknisk brudd på folkeretten». De overfalt det tyske handelsskib *Altmark* i Jøssingfjord, og fikk tilfredsstillende bevis på at de norske myndigheter var med på notene og ikke vilde motsette sig en engelsk inngripen.

I slutten av mars gjorde de ytterligere fem nye overfall på tyske handelsskib innenfor den norske sjøgrense og med lignende resultat. Den norske regjering og det norske Storting innskrenket sig til proformaprotester.

Den 6. april innledet så England selve felttoget mot Norge i bevisstheten om at de vilde bli «hilst velkommen» i landet, slik som det het i engelske troppeordrer for aksjonen.

De regnet heller ikke feil for så vidt deres stille medsammensvorne — de norske statsmakter — angår. Disse protesterte for all verden, men var dog i høi grad med på ferden.

Den 5. april, om ikke før, kunde det iallfall ikke være tvil om hvad som var de norske myndigheters klare plikt, såvel likeoverfor folkeretten som av hensyn til landets livsinteresser. Den 5. april om morgenen fikk den norske regjering noten fra vestmaktene om den forestående aksjon. *Myndighetene hadde da bare én ting å gjøre; mobilisere for å verne landets nøitralitet mot det engelsk-franske angrep.*

Men de norske myndigheter med Kongen i spissen mobiliserte ikke hverken 5., 6., 7., eller 8. april. Og det til tross for at de allerede også hadde fått *varsel fra legasjonen i Berlin* om at tyske troppetransporter blev samlet i Østersjøhavnene. De måtte være dobbelt klar over at Tyskland, overensstemmende med folkeretten, vilde gripe inn mot England i Norge, *hvis Norge ikke selv verget sin nøitralitet mot det engelsk-franske angrep.* Den 8. april ved middagstider forelå det også i Oslo offentlige meddelelser om at den tyske flåte var stukket i sjøen på vei nordover for å møte det engelske overfall.

Dertil kom den grunnleggende militærpolitiske kjensgjerning, som jeg for min del ofte nok hadde pekt på, at en krig med England (og Frankrike) selvfølgelig *var en ytterst alvorlig sak for Norge.* Men det var det for England også. At vi derimot under de foreliggende forhold *ingen som helst chanse hadde til å klare en krig mot Tyskland,*

uansett hvor meget vestmaktene søkte å sette inn i Norge. I virkeligheten var jo de styrker som vestmaktene regnet med å kunne sette inn i Norge særdeles begrensede.

Forholdet var ennvidere det, at hvis det skulde lykkes englenderne å sette sig fast i Norge med de norske myndigheters hjelp, så vilde det uavvendelige resultat bare bli at Norge blev krigsskueplass med desto mere ødeleggende følger jo mere omfattende og hårdnakket kampen blev. Krigens *utfall* måtte bli det som det blev, for Tyskland vilde ha satt inn alt for å kaste englenderne ut. Men krigens *følger* for Norge kunde ha blitt verre enn de blev. At hele landet ikke er en herjet krigsskueplass, og alle landets byer med Oslo i spissen ikke idag ser ut som Åndalsnes, Kristiansund, Steinkjer, Namsos, Bodø, Narvik, er *ikke Kongens og regjeringens skyld.*

Disse som var satt til å vareta Norges og det norske folks interesser, førte skammelig det norske folk bak lyset og spillet va banque med landet og dets innbyggeres skjebne *for England og sine egne selviske interessers skyld.*

Kongen og regjeringen mobiliserte ikke mens det var tid, *fordi de ventet at englenderne vilde komme først.* Derfor lot de heller ikke legge ut miner som kunde stenge innløpene.

Men da tyskerne kom engelskmennene i forkjøpet, og den tyske regjering tilbød den norske regjering sin hjelp mot det engelske overfall på Norge, *ledsaget av en høitidelig forsikring om å respektere vår nasjonale selvstendighet og norsk liv og eiendom, da* iverksatte Kongen og regjeringen Nygaardsvold *almindelig mobilisering* og gav de uøvede, elendig utrustede norske stridskrefter den vanvittige ordre å motsette sig den tyske hjelp med vepnet makt.

Nøitralitet forplikter ikke bare til passivitet. Den *krever aktive handlinger mot den makt som krenker nøitraliteten. Folkeretten tilsier videre at man ikke har rett til å optre aktivt likeoverfor den annen krigførende makt, når denne anvender repressalier mot en nøitralitetskrenkning.*

Norge var således forpliktet til med våpenmakt å gripe inn mot *England*, og *ikke* gripe til våpen mot Tyskland, ja *endog forpliktet til å støtte Tyskland.* Kongen og Nygaardsvold-regjeringen gjorde akkurat det *motsatte* av hvad de var pliktig til å gjøre. Dette var

en folkerettslig forbrytelse.

Og det var en forbrytelse mot det norske folk, som var fast besluttet på å være nøitralt, til tross for den engelskvennlige innstilling folket hadde. Forbrytelsen er så meget større som kampen også i militær henseende var helt nytteløs, og disse ledere selv hadde gjort alt hvad de kunde for å ødelegge landets forsvar. *Selv flyktet de, regjering og Storting og hele det kongelige hus*, efter lettsindig å ha ført Norges ungdom i døden og satt landets og dets innbyggeres skjebne på spill. Og de tok med sig, foruten Norges Banks gull, også de øverste administrasjonssjefer, så administrasjonen blev lammet. To av de hovedskyldige, *Hambro* og *Mowinckel*, reddet sig, skyndsomt over til Sverige. Også kronprinsessen, som var den øverste leder av de norske kvinners arbeidshjelp i krigs- og nødstid, flyktet straks til Sverige med sine barn.

Folket blev latt i stikken og samfundet var hjemfallen til kaos.

Jeg behøver ikke her å gå nærmere inn på den årelange utvikling som med en naturlovs nødvendighet førte til den nasjonale katastrofe den 9. april 1940.

Heller ikke vil jeg her gå inn på den kamp som den nasjonale samlingsbevegelse og jeg personlig, med all kraft, i ti år har kjempet mot denne skjebnesvangre utvikling. Men jeg vil fremheve at *katastrofen utvilsomt kunde være undgått*, hvis et bestemmende antall i det norske folk hadde hørt på våre advarsler og med forståelse og forutseenhet fulgt de fremgangsveier som vi klart og tydelig pekte på både for Norges utenriks- og innenrikspolitikk. En objektiv historieskrivning vil anerkjenne sannheten av dette.

Likeoverfor denne kjensgjerning er det både latterlig og tragisk å se hvorledes forskjellige folk søker å kaste skylden på *andre, på Nasjonal Samling og på tyskerne*, for det som de selv bærer hovedskylden for.

Var det vi i Nasjonal Samling som valg efter valg satte Hambro, Mowinckel, Nygaardsvold & Co. til å skalte og valte med Norges skjebne?

Var det vi i NS som godtok at disse korrupte partipolitikerne viklet Norge slik inn i vestmaktenes krigspolitikk at landets skjebne var beseglet?

Var det vi som tidde stille til at partipolitikerne og deres presse systematisk forskjertset Norges nøitralitet, samtidig som de planmessig ødela vårt forsvar?

Var det vi i NS som ikke opponerte mot at denne kamarilja egenmektig og grunnlovsstridig forlenget sine Stortingsmandater for et år, slik at de kunde få drive sitt spill til ende?

Var det vi som fant oss i at vårt land midt under en européisk krig, hvor Norge nårsomhelst kunde bli trukket inn, hadde en forsvarsminister som var forsvarsnihilist og ridder av det brukne gevær? *Var det ikke tvertimot vi som omsider tvang ham vekk?*

Var det vi som tålte og anerkjente et riksstyre av folk som hadde inngått en avtale med en fremmed stormakt om å avstå Nord-Norge mot å få finansiell og politisk støtte til sitt parti? *Var det ikke tvertimot vi som avslørte disse landsforræderne, og kjempet i årevis for å få dem vekk fra riksstyret?*

Var det vi som lot England og den internasjonale jødedom ha fritt spill i Norge, og som godtok en fullblods internasjonal jødeagent som stortingspresident, som leder for Høire, som formann i utenrikskomitéen, som president i Nordmannsforbundet, som formann i Norsk Telegrambyrå, som redaktør og litteraturanmelder i Morgenbladet, som hovedredaktør i Nordisk Tidsskrift, og som Norges representant i Folkeforbundet?

De folk som har disse og lignende synder på sin samvittighet, bør ikke fortsatt gå omkring og demonstrere sin egen dumhet.

De bør åpent og ærlig erkjenne *at 9. april 1940 først og fremst var dommedag over deres egne grove synder mot folk og fedreland*, og det endelige sammenbrudd av deres politisk-økonomiske system og deres egoistiske materialistiske livsanskuelse.

Når den 9. april 1940 samtidig blev til en *nasjonal* katastrofe, så bør de forstå at dette for en vesentlig del er deres egen skyld, og at de ikke har stort de der skal ha sagt utenom løftet om bod og bedring.

Det er på tide at tingene settes på sin rette plass.

For øvrig er nu et sakkyndig utvalg i ferd med å klarlegge i hvilken utrolig grad våre statsmakter har forsømt og motarbeidet Norges viktigste forsvarsinteresser.

Men et folk har det styre det fortjener. Og dets skjebne blir derefter.

Utad var den 9. april en strid på norsk område mellem England og Tyskland. *Innad* var det den avgjørende norske krise i det historiske tidehverv som Europa gjennemlever. Det engelske overfall på Norge og Tysklands motangrep blev de ytre årsaker til omstyrtningen av den demokratisk-marxistiske samfundsordning i Norge og til gjennemføring av den nye ordning.

Men den 9. april var også noe mere. Det var *nemesis*, den rettferdige gjengjeldelse:

Det norske folk i sin store masse fulgte de falske profeter. Det krenket i årrekker de evige livslover som nu engang gjelder for en nasjons liv. Derfor måtte straffen komme både over folk og ledere.

Det er den indre moralske sannhet om 9. april.

De som her har rett til å tale med, er vi i Nasjonal Samling *som allerede for 10 år siden* skrev i retningslinjene for den nordiske folkereisning:

> «Slik kan det ikke holde ved i lengden. På denne måte bærer det tilslutt ut i ulykke med folket vårt. Så meget verre er vår stilling som forholdene ute i verden er langt fra fredelige og normale. Ytre og indre vanskeligheter kan nårsomhelst floke sig ihop og ødelegge oss. Den må være mere enn blind som ikke ser at samfundet vårt med alle sine verdier er i overordentlig stor fare.»

Det er vi som har rett til å tale med, vi som forutså og *forutsa*, og som ikke skydde noen møie og noe offer for å avvende den nasjonale katastrofe og sikre Norges

nøitralitet og fred, og for å reise vårt folk til nytt liv, politisk, økonomisk og moralsk.

Vi var det også som den 9. april midt i katastrofen gjorde vår nasjonale plikt for å redde landet ut av den desperate situasjon som partipolitikerne hadde ført vårt folk ut i.

Da statsmaktene flyktet efter å ha bragt landet i krigstilstand med Tyskland, og kaos efterfulgt av tysk militærdiktatur truet, dannet vi en provisorisk nasjonal regjering for å ha en lovlig effektiv ledelse i landet som kunde holde statsmaskineriet i gang og opretholde ro og orden. Det var nødvendig å få en egen norsk regjering *som kunde representere vårt lands interesser likeoverfor de tyske myndigheter og godta den tyske riksregjerings tilsagn om garanti for Norges frihet og selvstendighet.* Vi vilde derved gjenoprette Norges nøitralitet overensstemmende med folkeretten og med folkets uttrykkelige vilje såvelsom i samhøve med våre statsmakters tidligere erklæringer. *Det var også den eneste mulighet til å sikre Norges selvstendighet og til å redde landet for hensiktsløs blodutgydelse og uhyre materielle ødeleggelser.*

Små folk med snevre hjerner og tørre hjerter, som dømmer andre efter sig selv, har søkt å fremstille forholdet som om Nasjonal Samling bare prøvet å utnytte situasjonen til å komme til makten. De hadde forøvrig aldri *selv* våget eller maktet det som vi i Nasjonal Samling gjorde. Vi var de eneste som kunde ta på oss den opgave å danne en regjering for å verne om Norges interesser og redde hvad reddes kunde.

For Nasjonal Samling var dette også *en plikt.* Vi var det eneste lovlige politiske parti, hvis representanter ikke var rømt, og et parti som konsekvent hadde hevdet

Norges nøitralitet og ikke var implisert i den forbryterske politikk som hadde ført til krig med Tyskland.

Vår nasjonale regjering var en lovlig regjering. En virkelig norsk regjering, ikke bare de facto, men de jure. Nygaardsvold-regjeringen, som støttet sig til et ulovlig Storting, hadde begått en forbrytelse mot folkeretten og det norske folks livsinteresser ved å innvikle landet i krig mot Tyskland. Den hadde flyktet fra sine stillinger og hadde desorganisert statens administrasjonsorganer. Den kunde ikke lenger kalles lovlig. Med en *lovlig* regjering er forbundet *evnen til å utøve* sin funksjon og myndighet. En sådan evne hadde marxistregjeringen Nygaardsvold ikke lenger. Man visste ikke engang hvor Kongen og Nygaardsvold-regjeringen opholdt sig. Ifølge grunnloven er det Kongen som velger regjeringen, men efter hevdvunnen praksis skjer regjeringsdannelsen på partigrunnlag. Og da Kongen hadde flyktet og gjort felles sak med marxistregjeringen var Kongens stilling overfor det norske folk *dermed gitt. Jeg for min del gjorde forøvrig hvad jeg kunde for å få Kongen tilbake.* Jeg sendte blandt andre nuværende statsråd *Irgens* til Kongen for å overtale denne til å komme til en ordning, for således å bringe fiendtlighetene til ophør, slik at Norge kunde holde sig utenfor den krig som stormaktene førte, selv om England hadde gjort vårt land til krigsskueplass. Men Kongen vilde ikke. Nu vet vi bedre *hvorfor. Den danske prins var Englands vasall, og krigsofrenes blod kommer over ham og hans råd.*

Vi derimot anstrengte oss for å få slutt på fiendlighetene og for å redde den norske handelsflåte fra å falle i hendene på de engelske pirater. *Vi gav straks rederne beskjed om å beordre sine skib inn i nøitrale havner, og vi tilbakekalte straks*

Nygaardsvold-regjeringens lettsindige og forbryterske mobiliseringsordre. Å tilbakekalle mobiliseringsordren var nødvendig for å bringe riket tilbake til nøitraliteten, hvilket var *grunnlaget for å sikre Norges selvstendighet.* Og det vilde spare vår ungdom for til ingen nytte å utgyde sitt blod for de anglo-jødiske interesser i kamp mot våre germanske brødre. England hadde bragt Norge inn i krigen, og Englands redskaper i Norge hadde på den lumskeste og mest bedragerske måte ført det norske folk bak lyset slik at en stor del av vår ungdom, som ikke skjønte det djevelske spill som blev drevet med dem og med Norge, blev narret til i falsk lojalitet og forblindet nasjonal reaksjon å kjempe, uøvet og uten ordentlig utrustning, *mot* sine egne og Norges interesser *for* England og jødedommen, og for kompaniet Hambro Levy, Mowinckel, Nygaardsvold og Koht.

Vi utsendte også straks en appell til det norske folk om å nedlegge våpnene og finne tilbake til folkerettens grunn og til fornuft og besindighet.

Jeg behøver ikke å tilføie at disse tiltak tok vi *på eget initiativ*, uten tilskyndelse eller påtrykk fra de tyske myndigheter, og alene med Norges interesser for øie.

Det var bare 6 dager vi satt med regjeringsmakten, og vi rakk ikke å gjøre *underverker* på disse dagene. Men vi utrettet dog ikke så lite. Centraladministrasjonen kom igjen i orden. Arbeidslivet og kommunikasjonene blev igjen satt igang. Tilsagn om lojalt samarbeide blev avkrevet næringsorganisasjonene og arbeidernes fagforeninger, og de første skritt tatt til å etablere en institusjon som kunde representere arbeidslivet og tre i direkte samarbeide med regjeringen.

Ro og orden blev gjenoprettet og Norges selvstendighet blev anerkjent. Det norske flagg vaiet over Stortingsbygningen og norsk militær hadde vakthold der. Vi fikk mer og mere statsapparatet i vår hånd, og vi reddet direkte tusener av landsmenns liv.

Man må spørre hvorledes det vilde sett ut i Oslo og mange andre steder, om ikke vi i de første skjebnesvangre og paniske dager hadde handlet som vi gjorde.

Det anglomane klikkveldet som hadde voldt krigen ved sin forræderske politikk, så imidlertid nu sin stilling truet ved vårt initiativ. Selv om den partipolitiske ledelse var flyktet, satt dog agenter for partipolitikken og plutokratiet igjen. Og disse, støttet av engelske agenter og av enkeltpersoner av den type som alltid dukker op, når man tror å kunne fiske i rørt vann, satte igang *et fantastisk intrigespill* for å tilintetgjøre vårt nasjonale redningsforsøk.

Jeg vil ikke her gå nærmere inn på detaljene i dette landsforræderske spill. *Det vil senere bli gjenstand for nøiaktig utredning.*

Jeg vil bare minne om at ved iherdig undergravningsarbeide fra engelske agenter, fra det gamle systems spisser og fra visse «nasjonale» fribyttere, lyktes det å fremstille den nasjonale regjering, og i særdeleshet min person, som en hindring for fred og forsoning.

Hvis bare den nasjonale regjering kom vekk, vilde Kongen vende tilbake, fiendlighetene bli innstillet og landet falle til ro, — *sa man.*

Det lykkedes å fjerne den nasjonale regjering som vilde redde vårt lands nøitralitet og selvstendighet. I stedet fikk man et såkalt «administrasjonsråd», opnevnt av

Høiesterett og sammensatt av folk fra det gamle system og det politiske syn som hadde ført ulykken over Norge.

Vi hadde ikke behøvet å vike for det trykk som således blev utøvet. Når vi *allikevel* besluttet oss til å tre foreløbig tilside, så var det på grunn av de påstander som blev hevdet om at vi stod i veien for en fredelig ordning. *Vi vilde ikke la strande på motvilje fra vår side den ringeste mulighet til å undgå fortsatt nytteløs blodsutgydelse og ødeleggelse.*

Dette store offer fritar oss for enhver beskyldning eller bebreidelse for å forfølge selviske interesser.

Imidlertid viste det sig, som vi på forhånd hadde hevdet, at den hele intrige var bygget på et bedrag. Ikke alene skjedde Høiesteretts aksjon *på et illegalt grunnlag og på bristende forutsetninger.*

Men kampene blev ikke avblåst. De blev fortsatt, og de blev bitrere, da den nasjonale regjering trådte tilbake, og Nygaardsvold-regjeringen blev uten motvekt. *Motstanden øket*, og utfordrende radiosendinger fra konge og regjering m. fl. hisset folket op istedenfor å mane det til ro. *Norges nøitralitet og selvstendighet gikk tapt*, og vårt land blev bragt i den uhyrlige stilling at vi ikke bare selv måtte bære krigsomkostningene og vårt eget tap, men også kunde risikere å måtte betale krigserstatning til Tyskland.

De nordmenn som voldte dette, begikk en stor forbrytelse som det ennu ikke er sagt det siste ord om. Og hvis de skjebnesvangre følger av denne forbrytelse mot det norske folk kan repareres, så skyldes dette ene og alene den tyske Førers høisinn og Nasjonal Samlings innsats.

Slik er i korthet historien omkring 9. april 1940,

denne avgjørende historiske dag, om hvilken tidens og skjebnens høie gudinne med rette kan si med vår store nasjonale dikter:

Jeg velger mig april!
I den det gamle faller,
I den det ny får feste;
Det volder lidt rabalder, —
Dog fred er ei det beste,
Men at man noget vil.

Jeg velger mig april,
Fordi den stormer, feier,
Fordi den smiler, smelter,
Fordi den evner, eier,
Fordi den krefter velter ....
I den blir sommeren til!

Den dag fikk det margråtne gamle demokratisk-marxistiske system sitt grunnskudd og klappet sammen i løpet av få timer. Den nye ordning fikk fast fotfeste. Selv om Nasjonal Samling blev trengt bort fra regjeringsmakten allerede den 15. april, så burde det være klart for alle at Norge nu var trukket avgjørende inn i den almindelige européiske nyskapning, og *at 15. april bare var slutten på den første etappe i en nasjonal revolusjon.*

Men den 9. april er ikke bare et symbol for innledningen til den nasjonale revolusjon og nyordning i Norge. Den betegner også det avgjørende vendepunkt i hele den europeiske nasjonale revolusjon og i Europas frihetskamp mot England og det jødiske system.

For å bruke Adolf *Hitlers* egne ord i hans tale 16. mars iår:

«Den 9. april blev med få timers forsprang Storbritannias farligste forsøk på å ramme den tyske forsvarskraft i hjertet fra nord bragt til å strande. Da morgenen grydde den 10. april, var denne kanskje den alvorligste trusel mot vår militære og økonomiske stilling allerede avverget med hell.»

Krigen var dermed i virkeligheten avgjort på det européiske kontinent.

Vi nordmenn har en særlig grunn til å være takknemlig for dette resultat. For derved undgikk vi ikke bare å bli krigsskueplass for fullstendig ødeleggende krigshandlinger. Men vårt land opnådde også å bli *effektivt sikret mot øst.*

Uten at den 9. april forløp som den gjorde, vilde Nord-Norge og våre landsmenn der nord ha været fortapt.

*

Jeg nevnte foran at den 15. april bare betegnet slutten på en første etappe i den nasjonale revolusjon i Norge. I den annen etappe, administrasjonsrådets tid, fra 15. april til 25. september, trodde de plutokratiske og marxistiske klikker som tidligere behersket vårt land, at de hadde fått trengt oss vekk for godt og dermed fått muligheten til igjen å etablere sitt gamle korrupte system. Men det var *i virkeligheten bare en anledning for det gamle systems menn til ytterligere og endelig å demonstrere sin evneløshet og sitt selviske spill med det norske folks skjebne.* Og det endte med den fantastiske og skjebnestyrte selvavsløring som blev klarlagt i Reichskommissar *Terbovens* historiske tale 25. september 1940, da Nasjonal Samling blev anerkjent som statsbærende og statsførende parti og overgangsordningen med de konstituerte statsråder innført.

Når vi nu ved årsdagen for den 9. april allerede står over 6 måneder *inne i den tredje etappe* av den stadig fremadskridende nasjonale revolusjon, burde alle tenkende og ansvarsbevisste nordmenn være klar over at det gamle system for alltid har utspillet sin rolle og at det eneste de har å gjøre, *både i fedrelandets og sin egen interesse*, er å slutte op om den nasjonale samlingsbevegelse for å gjøre denne så sterk som mulig.

Før den 9. april 1940 blev Norge regjert av et forbund av klikker: partiklikker, fagforeningsklikker, kapitalistklikker, presseklikker, kunstnerklikker, «geniklikker» o. s. v., bestående tilsammen av noen hundre personer. *Det var dette fåmannsvelde og klikkvelde som man kalte folkestyre!*

Alle disse klikker og deres medlemmer hang mer eller mindre sammen for ikke å bli hengt enkeltvis, og alle var de mer eller mindre avhengige, direkte eller indirekte, av internasjonale krefter, det være sig internasjonal anglojødisk finans eller internasjonal marxisme eller andre fremmede anonyme makter. Adskillige av dem var også ikke bare åndelige jøder, men av jødisk rase.

Dette klikkevelde blev brutt 9. april. Men det er fra restene av disse klikker at reaksjonen mot det nye ennu utgår. Det er de som skremmer folk moralsk eller økonomisk til å stå avvisende eller avventende like overfor det nye, — et uverdig og landsskadelig forhold. Men vi kjenner dem og deres gjerninger, og ett bør disse personer og klikker nu være klar over:

England vil ikke kunne hjelpe dem og de vil uvegerlig i tur og orden bli satt utenfor eller — innenfor.

Ved denne leilighet er det mig særlig maktpåliggende å gjøre også følgende klart med hensyn til *forholdet mellem Tyskland og Norge:*

Det er mig ikke ukjent at flere nordmenn, spesielt fra de nevnte klikke-kretser, benytter sig av den argumentasjon at Tyskland, når alt kommer til alt, riktignok tenker å arbeide med Nasjonal Samling, men at det vil sjalte min person ut. Andre taler om motsetninger mellem Reichskommissar og mig. Også andre formodninger og gjennemsiktige kombinasjoner går sin gang blandt publikum, uten at jeg her behøver å nevne dem.

Jeg konstaterer at alt dette hører hjemme i fantasiens verden. *Dette vil jeg idag med alt eftertrykk offentlig fastslå.* Og jeg kan tilføie:

Mitt mangeårige erklærte vennskap med Tyskland innebærer også alle personlige og saklige forutsetninger for at det fra tysk side anerkjennes at jeg i spissen for Nasjonal Samling kommer til å representere hele Norge.

Den engelske propaganda forsøker iherdig og med alle midler å male Norges fremtid i det sletteste lys og finner dessverre tiltro i den opagiterte del av folket. Man veksler herunder i fleng uttrykkene, og det mangler ikke på nedrakning av verste sort over mitt såkalte «forræderi mot Norge».

Likeoverfor denne bevisste og gjennemsiktige ophisselsestrafikk fra våre motstandere fastslår jeg i full forståelse med Reichskommissar:

Den kommende fredsslutning vil hverken se Norge som et tysk protektorat eller som en del av det stortyske rike.

Jeg er imidlertid klar over min egen og Nasjonal Samlings forpliktelse såvel som over hele det norske folks

forpliktelse, og vil alvorlig understreke likeoverfor alle nasjonal-sinnede nordmenn at det til syvende og sist beror på oss nordmenn selv, hvilken endelig form blir funnet for forholdet mellem Norge og Tyskland. Enhver må også være klar over at en av hele det norske folk ytret innstilling *for* Tyskland vil være av mer verdi for det stortyske rike og av mer betydning for Norges fremtidige stilling, *hvis den blir gitt på en tid, da det ennu kreves mot og ansvarsglede til en slik avgjørelse.* Skjer det, da vil vår samlede holdning sikre vårt land den plass som det har rett til på grunn av sitt folkeslag, sin natur og sine historiske tradisjoner, og sine evner og muligheter.

Jeg tror at efter det jeg nettop har sagt, skulde alle som ikke elsker sitt fedreland mindre enn mig, følge mine så ofte uttalte opfordringer om å hjelpe med å rydde avveien de vanskeligheter som utvilsomt ennu er tilstede for Norge.

Jeg kjemper ikke bare for et *nasjonalt*, men også for et *socialt rettferdig* ordnet Norge. Samtidig er jeg ansvarsbevisst nok til å forstå at man ikke kan avstenge sig fra den nyordnende kraft som blev utløst ved den nasjonal-socialistiske revolusjon og ved dannelsen av det stortyske rike, men at man også må *gå aktivt* inn for å virkeliggjøre det felles mål som jeg har erkjent er riktig. Ingen alvorlig tenkende nordmann kan idag lenger håpe at England blir seierherre i denne store kamp, og at den allerede begynte nyordning i Europa kan gå sporløst forbi Norge, slik at den gamle individualistisk-liberalistiske tidsalder kunde komme igjen.

Jeg vet det er vanskelig, når man engang i livet har gått en bestemt vei, da plutselig å måtte innse at den tid som inntil da syntes en så kjær og verdifull, er borte.

Jeg vet også at denne nyordning bringer med sig prøvelser for mange enkelte nordmenn, prøvelser som for den enkeltes vedkommende er beklagelige, men som helhet er uundgåelige.

Det som er viktig, er at hver enkelt nu alvolig gjør sig klart den nuværende tids problemer, søker å efterkomme tidens krav, iallfall såvidt at han ser i øinene de krefter som ikke lenger kan benektes, og gjør sitt til å minske, istedetfor å øke, forvirringen og ophissingen. Tyskland har tidligere, og nu igjen, gjort bekjent ved Reichskommissar at det er villig til å rekke hånden til hver ærlig nordmann. Vi medlemmer av Nasjonal Samling har tatt imot denne hånd og holder fast ved den i overbevisning om at den skjebnesvangre krig snart vil få sin seierrike slutt til beste for begge folk, og fordi vi vet at Tysklands holdning til Norge er bestemt av ærlige og vennskapelige beveggrunner.

*

Når jeg så tilslutt holder mig for øie forløpet av det år som er gått siden 9. april, så tror jeg vi må si at tross de vanskeligheter som opstår av krigssituasjonen, har det begynt en for begge lands fremtid lykkelig utvikling.

Jeg slår fast at Tyskland, representert ved Reichskommissar *Terboven*, ikke bare har forfulgt det dominerende mål å føre denne mest avgjørende av alle kriger til en seierrik slutt. Men utover det også har vist *forståelse for Norges behov*. Virksomheten det forløpne år skulde være tilstrekkelig bevis for dette, men først en senere tid vil fullt ut kunne verdsette det målbevisste arbeide som er utført.

At England og dets jødiske drabanter, såvelsom den flyktede norske regjering har satt alt inn på å opagitere

videre det allerede i årevis villedte norske folk, var og er forståelig. Men jeg tror den dag ikke er fjern, da det norske folk med *takknemlighet* vil anerkjenne at jeg i rette tid stod frem og av indre overbevisning søkte å sette igjennem det best mulige for mitt land og folk.

Som alltid, så er også i Norge det nye som blev utløst av mig og Nasjonal Samling, blitt kritisert på det skarpeste. Men intet kan avholde en overbevist og offervillig politisk kjemper fra å gå videre på den vei, som han engang for alle har erkjent er riktig.

Klart og tydelig tegner Europas nyordning sig mot horisonten.

Ingen makt i verden, fremforalt ikke England og dets hjelpere i Amerika, vil være i stand til å demme op for vårt tyske frendefolks uhyre kraft. Det er bare tåper og politiske lykkejegere som kan forespeile vårt folk at den gamle tid med sitt gamle regime og sin Englandsorientering vil engang komme igjen. Disse folk og andre av lignende type som ikke evner å tilegne sig min opriktige beundring og høiaktigelse for det stortyske rikes Fører, står fiendtlig likeoverfor den nye utvikling. Men jeg for min del vil som hittil uten frykt og uten å akte på forhånelser fortsette min vei ved Tysklands side til gagn for mitt eget norske folk.

Fornyelsestanker i det norske folk.

Artikkel i «Deutsche Zeitung» 20. mai 1941: Erneuerungsgedanken im norwegischen Volke.

Nordmennene er en av de fire «*tjod*» (folk) som i den mørke stenalder fulgte den vikende iskant og tok Skandinavia i besiddelse, og som fra urgammel forhistorisk tid utgjør den ene hovedstamme av den germanske folkeklasse, den nordgermanske eller nordiske.

Av disse fire nordiske folkeferd blev svearne og goterne omkring midten av det 9. århundre samlet i ett rike, og ett folk, svenskene, slik at de nordiske folk kom til å bestå av tre hovedgrener nordmenn, svensker og dansker.

Nordisk sprog er opbevart på minnesmerker helt fra det fjerde århundre av vår tidsregning. Efter disse minnesmerker å dømme var sproget den gang ett og det samme i hele Norden fra Slesvig i syd til Hålogaland (Nord-Norge) i nord, fra Østersjøen i øst til Atlanterhavet i vest.

Mellem de målformer, som nu i Telemark tales over og under en bakke i Flatdal, sier en av de mest berømte norske oldtidsforskere, prof. *Sophus Bugge*, er der innbyrdes flere og større ulikheter enn de vi kan spore i de videst adskilte nordiske innskrifter fra de eldste runesprogs tid.

Stort sett like ensartet var dengang de nordiske folks rasemessige sammensetning, deres skikker og samfundsordning, og deres verdensanskuelse, *asatroen*. De var urgermaner av nordisk ren-rase og religion. Odins utvalgte folk.

I løpet av 300 år, fra midten av det 8. århundre til midten av det 11. seilte nordboere hver til sin kant i store skarer til fremmede land. De beleiret og delvis erobret eller omdannet den vestlige, romerske kristenhet. De besatte Nord-Frankrike, de britiske øyer, Færøyene og Island, opdaget Grønland (år 983) og Nord-Amerika (1000), og søkte å sette sig fast også der.

I Øst-Europa grunnla de det russiske rike (862), i Middelhavet det normanniske rike i Syd-Italia og på Sicilia, og i Syria fyrstedømmet Antiokia og grevskapet Tripolis. På Piræusløven i Venedig er foreviget bedriftene til normanniske krigere fra Konstantinopel, hvor de utgjorde keiserens livvakt

I løpet av det 11. århundre begynte denne veldige kraftutfoldelse, som har sin parallell i arabernes og Islams omtrent samtidige ekspansjon, å ebbe ut. Normannerne smeltet sammen med de folk som de hadde bosatt sig blandt, om enn deres innsats efterlot sig dype spor. Samtidig øvet imidlertid den angrepne vest-europeiske kristenhet en avgjørende tilbakevirkning på angriperne. Den seregne nordisk-germanske kulturs sammenstøt med den romersk-germanske kristne kultur endte med de sistes sluttseier. De nordiske folk blev dradd inn i den almindelige europeiske kulturstrøm. De blev samlet til nasjonalstater og kristnet. De fremtrådte nu også mer og mer som særpregede forskjellige nasjonaltyper. Landenes forskjellige geologiske formasjon og forskjellige geo-

grafiske kontur og beliggenhet, såvel som den adskilte riksdannelse, gjorde sig gjeldende. Med blod og jern blev Norge samlet og senere kristnet og et norsk rike stillet jevnbyrdig op likeoverfor et Svearike og et Danerike (872—1030).

Denne utvikling var til å begynne med ikke til skade for nordmennene. Uten å beskyldes for nasjonal selvovervurdering kan man vel påstå at neppe noe annet land kan i de 300 år av høimiddelalderen fra omtrent 1000 til 1300 opvise en historie jevnbyrdig med det stornorske rike, hverken utad eller med hensyn til det indre politiske og sosiale liv. Toppen nådde Norge i det 13. århundre, og et bevis er at en norsk konge (Sverre) var den eneste verdslige fyrste som i den tid med hell trosset den mektige romerske kirke, og at på den annen side paven vilde ha en senere norsk konge (Sverres sønnesønn, Haakon Haakonsøn) til keiser i Tyskland, som på den tid var herreløst. Norge hadde dengang den mest effektive verneforfatning i hele Europa, og innad var det norske folk et folk av frie odelsbønder med en høit utviklet rettsordning og hadde en nasjonallitteratur som ikke noe annet folk i Europa på den tid

Norges storhet og velmaktsdager var imidlertid dømt til å svinne. Kort efter år 1300 begynner det å gå nedover. Norge blev forenet, først med Sverige en kort tid, så med Sverige og Danmark (1389—1448), derefter med Danmark alene (1450—1814). Bunnen blev nådd i reformasjonstiden (det 16. århundre), da Norge var nær ved å bli bare en dansk provins.

I det 18. århundre begynte Norge igjen å komme til krefter. Det gikk sterkt frem i folketall og velstand, og nasjonalfølelsen vokste. I 1814, da Norge blev avstått,

av den norsk-danske felleskonge til den svenske konge kunde det med våpen i hånd forhindre å bli svensk provins. Norge blev igjen et fritt og selvstendig rike om enn forenet med Sverige under dettes konge som norsk-svensk unionskonge. Endelig i 1905 gjorde nordmennene revolusjon mot unionskongen, og gjenvant full selvstendighet som i sagatiden.

*

I virkeligheten var Norge glidd inn i et fullstendig avhengighetsforhold til England, som satte Edvard den 7des svigersønn, den danske prins *Carl* på Norges trone og bandt landet mer og mer politisk og økonomisk og ved en raffinert propaganda. Den blinde reaksjon mot denne engelsk-jødiske kapitalisme, var en internasjonal marxisme som truet med å gjøre Norge til sovjetprovins.

Slik kom det norske rike i en opløsningstilstand som tross all materiell velstand og framgang i høieste grad satte det norske folks nasjonale eksistens i fare og måtte føre til en avgjørende krise. Så meget mer som Norge er nøkkelen til hele det nordiske rum og lå nøiaktig i krysset av de stridende stormakters livsinteresser.

I ti år kjempet jeg og den nasjonale samlingsbevegelse for å løse denne store krise og avverge katastrofen.

Og hvor skulde vi søke denne løsning om ikke i en gjenreisning, åndelig og materielt (rasemessig) av det *nordiske prinsipp*, det livgivende grunnlag for vårt folk. Det norske folk måtte fri sig fra de importerte vesensfremmede fordervelige ideologier og systemer. Det måtte hente nytt liv fra det nordiske blod og den nordiske

jord som det er bygget på, og forene dette nasjonale prinsipp med tidens skapende tanke, *solidaritetstanken*, den sanne folkelige *sosialisme*. En nødvendig betingelse for at krisen skulde kunne løses og ikke føre til nasjonal katastrofe, var imidlertid at landet *ikke* kom i krig. *Derfor kjempet vi for Norges nøitralitet og for fred og forsoning mellem England og Tyskland, nøkkelen til freden.*

Men de engelske makthaverne og deres norske håndlangere som satt med makten i dette land, vilde det anderledes. England påtvang Tyskland krig, og England og de norske englendere trakk også Norge inn i krigen.

Det gikk imidlertid anderledes enn Englands herrer og deres norske tjenere hadde tenkt. Norge, nøkkelen til hele Norden, blev besatt, ikke av englenderne, men av tyskerne, vårt rasebevisste nordiske broderfolk og den nasjonale sosialismes skapere. Derved er den nasjonale fornyelse i Norge blitt uhyre påskyndet. Partipolitikken er feldet til jorden, og dens rot, kapitalismen, skal rykkes op av Norges bund sammen med de andre internasjonale systemer som er påført vårt nordiske folk. Et nytt Norge skal bygges på den nasjonale sosialismes og det nordiske prinsipps faste grunnvold, i solidarisk samarbeide med vårt store germanske broderfolk.

Vi må finne fram, eller rettere sagt tilbake, til den rette livsform for vårt folk, og hevde dets plass som en fullverdig partner i det mellemfolkelige fellesskap.

Skal vi her gjøre helt arbeide, er vi nødt til ikke bare å møte tidens krav til en sosial nyordning. Vi må også gripe tilbake til vår svunne nasjonale stortid. Vi må søke de dypereliggende årsaker til vårt nasjonale forfall for å kunne bøte dem. Vi må klarlegge de virkelige livslinjer i vårt folks utvikling for å kunne følge disse og styrke dem.

Tre ting trer da frem som hovedopgave for oss. For det første må vi overvinne de slette sider ved vårt folks utpregede individualistiske karakter, dobbelt fordervelig i liberalismens og bolsjevismens tidsalder, overvinne dem og skape nasjonal disiplin, nasjonalt samhold, og nasjonal organisasjon. For det annet må vi tende liv i den nordiske ånd igjen, som er blitt forkvaklet av fremmede lånetanker som slett ikke passer med vårt særlynde og særlag, og som ikke bare tvang det norske folk inn i falske livsformer og hindrer den fulle utfolding av dets nasjonale selvbevissthet og kraft, men truer det med oppløsning og undergang.

For det tredje må vi friske op, kvantitativt og kvalitativt, det nordiske blodet vårt, som er selve vårt folks substans og grunnlaget for varig fremskritt. Det er en uhyre blodtapping vårt folk har vært utsatt for gjennem vikingtogene, ved krig og indre feider, ved den svarte pest, ved utvandringen og indirekte ved den moderne barnebegrensning.

Men også en fjerde kjensgjerning påtvinger sig som et hovedmoment ved spørsmålet om Norges nasjonale fornyelse: *England.* England har vært en hovedårsak til Norges nasjonale nedgang i fortiden, likesom det er hovedårsaken nå til vår nasjonale ulykke, og i fremtiden vilde forårsake vår nasjonale undergang hvis det skulde seiret i sin ødeleggelseskrig mot Tyskland.

Jeg vil ikke her utvikle disse forhold nærmere. Jeg vil bare peke på den avgjørende og grunnleggende betydning som det fikk for Norges skjebne at i rivaliseringen om England mellem Skandinavia og det latinske Europa omkring år 1000, blev det ikke nordmennene fra Norge som endelig erobret England, men de romaniserte nor-

manner fra Nordmandi som vant Englands krone. Norges skjebne blev beseglet for århundrer da Norges konge Harald Haardraade falt i spissen for sin hær ved Stanford Bridge 120 km nord for London, den 25. september 1066, og nordmannen hertug Vilhelm av Normandi tre dager senere landet i Syd-England med en stor fransktalende armé av nordboer og mange leietropper fra det nordlige Frankrike og grunnla det engelske rike.

Således kom England og dets utvidelser idag til å tale halvt latinsk og halvt germansk, i stedet for norsk. Og dette England underbandt Norges naturlige ekspansjonslinjer og påtrykte det sin fremmede innflytelse.

I sin tid var de britiske øyer slik besatt med norske bosettinger og småriker at den Irske Sjø mellem Storbritannia og Irland var å regne for en norsk innsjø, og hele det nordlige og østlige England var fullstendig nordisk og dannet et sluttet dansk-norsk rike (Danelagen). Nu blev efterhånden forholdet vendt om, og en fremmet, mektig engelsk innflytelse la sig efterhånden kvelende og opløsende over Norges åndelige og materielle nasjonale liv. Helt nasjonalt fordervelig blev denne innflytelse, da England i liberalismens tidsalder blev centret for det britisk-jødiske verdenssystem. Norge blev en provins i dette, og en liten båt på slep efter den store engelske skute.

Nu er dette slepetau kappet. Det norske folk finner sig selv igjen og frir sig fra «den engelske syke». Og når Englands sol er gått ned, for ikke mer å stå op, er også den ytre betingelse skapt igjen for et nytt og størreNorge, og for et fritt, et helt, et mektig Nord.

Fenrisulven og Midgarsormen er sluppet løs.

I sin tale Jonsok-kvelden 23. juni på Bygdøy uttalte Quisling:

Våre forfedre så kampen mellem det onde og det gode som en stadig kamp som til slutt skulde løse sig ut i en verdenskamp, i *ragnarokk*. Det var da *Fenrisulven og Midgarsormen skulde gå løs på de gode makter*. Man tror kanskje at dette er gammel overtro. Men disse tegn står på stjernehimmelen, Ulven og Slangen står der når høsten kommer. Ut av dette laget de gamle nordmenn disse forestillinger om Fenrisulven og Midgarsormen. Man kan si det var mystikk. Vi trenger imidlertid ikke det mystiske, men vi trenger *symbolene* som skal minne oss om denne veldige sluttkampen. Og *vårt* symbol i kampen mot disse onde makter er *solkorset* — det flammende røde og gule. Vi vil ikke gjenreise hedenskapet, men solkorset som er tegnet på solen er det høieste og største symbolet vi kan ha. Og *solørnen* er det største symbol på mot og kraft. Det er fuglen som våger sig op mot solen og ikke frykter for å svi vingene sine. Disse symbolene har vi tatt op, *bevisst* for å gjøre folket vårt skikket til å stå imot i den kampen som raser.

Vår slekt er kommet til å leve i ragnarokk da Fenrisulven og Midgarsormen er sluppet løs.

Midgarsormen er verdensslangen, den jødiske kapitalisme og det er Fenrisulven som gaper der borte i det røde Russland.

Er det ikke Lokes avkom som reiser sig mot vår slekt?

Vi sitter fredelig sammen her i kveld, men vi vet at nu raser verdenshistoriens største slag på den front som strekker sig fra Svartehavet til Ishavet. Det slaget som bestemmer, ikke bare det norske folks skjebne, men også hele verdenscivilisasjonens skjebne.

Nu er frontene trukket klart op.

På den *ene* side har vi det såkalte demokratiet og plutokratiet sammen med bolsjevismen.

På den *annen* side de nasjonalsocialistiske stater og nasjonale reisninger som kjemper for den nordiske civilisasjon.

Vi har også denne kampen i vårt land idag. Den representeres av de tidligere partipolitiske partiene, de borgerlige og de marxistiske. De står begge mot dette nye, at de germanske folkene skal finne tilbake til sig selv, slik at vi igjen kan løfte menneskeheten fremover. De fører folkene bak lyset. Det britiske og det amerikanske folket er for lengst ført bak lyset og det russiske folket eller de folkene som bor innenfor Sovjet-unionen er trellbundne, ufrie slaver under kommunismens åk. Arbeiderne og bøndene har ikke makten i Russland, det er *jødene* som har den. Og når jødene nu endelig har fått løst ut denne kampen, så prøver de å gjøre den til en russisk nasjonal krig.

Denne krig er imidlertid ingen *folkenes* krig. Det er jødenes krig mot de folk som kjemper for sin frigjørelse fra kapitalismens og kommunismens lenker.

Vi i Nasjonal Samling har sagt tydelig fra om dette i mange år. Og enhver som vil være ærlig, må innrømme at vi har hatt rett. Men de må ikke bare innrømme at

vi har hatt rett, *de må også slutte sig til oss i denne kampen, til gavn for sig selv og for vårt land.*

Jeg hørte en engelsksyk idag som uttalte at nu skulde da endelig tyskerne gå til grunne. Hvilket forbrytersk resonnement! Hvis Tyskland ligger under i denne kampen, blir vårt folk, ja hele Europa, et offer for bolsjevismen og den røde terror.

Bolsjevismen har én tanke, *og det er den jødiske verdensrevolusjon.* Og Stalin og folkene hans der borte i Moskva, har ikke forandret sig en tøddel. De ønsker nettop å løse ut proletariatets verdensrevolusjon *gjennem krigen,* for så å falle over de civiliserte samfund med den røde armé. I de snart 25 år som er gått siden sovjetstyret satte sig på nakken av de russiske folk, har bolsjevikene bygget ut et nett av røde organisasjoner over hele verden, og i denne sammensvergelse har de fått med sig like fra biskoper og prester til kroppsarbeidere. Men nu er de avslørt.

De som håper på at det røde Russland skal bringe England seier *kommer til å opleve den største skuffelse i sitt liv.* Idag lover England at Sovjet-Russland skal få Finnland. Og hvem vet om det ikke også har lovet Russland halve Norge?

I så fall vil de få støtte av Nygaardsvold og hans representanter, som i sin tid *var villige til å selge Nord-Norge til bolsjevikene.* Dette blev fremlagt beviser for i Stortinget i 1932. Allikevel slapp Kongen — Haakon — disse folkene til makten.

Idag ser vi også *Churchill slutte avtale for å knekke de germanske folkene.*

Han kommer til å opleve det *motsatte*, nemlig at over det bolsjevikiske verdensrikes nederlag i Russland, kommer *det britiske verdensrikes undergang.* Og selv om Russland seiret vilde han også komme til å opleve Englands undergang.

Nordmenn, vi må slutte oss sammen innad, og stå ferdig utad til å holde vår del av fronten i denne store verdenskampen. Ingen har lov til å stå likegyldig i denne kamp for hele vår sivilisasjons eksistens.

NBR Depotbiblioteket

95sd 00 867

320
Q4fo

QUISLING

—

FOR
NORGES
FRIHET
og
SELV-
STENDIG-
HET